

ВИСОК МУРГАВ И...МЪРТЪВ

крими

2

Харолд
К. Мейзър

ХАРОЛД К. МЕЙЗЪР
ВИСОК, МУРГАВ И... МЪРТЪВ

chitanka.info

НАЙ-НАПРЕД

те го ескортираха в отдел „Убийства“.

ПОСЛЕ

го обвиниха в убийството на Стийв Бантън.

СЛЕД ТОВА

му организираха парад на очевидци.

КРЪГЪТ СЕ ЗАТВОРИ

когато намериха оръжието на престъплението в апартамента му.

Скот Джордан знаеше, че това е инсценировка *par excellence*. Но картинката, която се получаваше, не бе абстрактна — и сам усещаше парещия ѝ реализъм...

I

Не си струва да се съпротивляваш, когато искат да те арестуват.

Някои полицаи носят палки, а всички полицаи имат трийсет и осем калиброви револвери „Смит и Уестън“. Те са физически силни и тренирани да се справят с непокорни арестанти. Нямах никакъв шанс да победиш в тази неравна борба.

И все пак, когато в онази сряда вечер сержант Уиник ме задържа пред собствения ми апартамент, аз се дръпнах и попитах:

— В какво ме обвинявате, сержанте?

Тъй като знаеше, че мразя да ме докосват, той само каза:

— Съжалявам, адвокате. Ще разбереш в участъка.

Понечих да направя възражение, но то бе тутакси отхвърлено от помощника на Уиник, млад мускулест полузащитник, който склочи пръсти около китката ми.

Погледнах надолу към пръстите му и тихо произнесох:

— Сержанте, ще бъдете ли така любезен да инструктирате усърдния си колега да махне лапите си.

Ченгето затегна хватката.

— Виж, мистър, знам всичко за тебе, страшен умник, който...

— Остави го — каза Уиник. — На лейтенанта няма да му хареса, ако му оставим белези.

Издърпах си ръката — натъртена, но затова пък цяла. Бяха паркирали полицейската си кола до бордюра. Седнах отзад до Уиник, а проклетото ченге хвана волана. Скоростта, очевидно, бе от първостепенно значение. Изпълнението му сред трафика на Манхатън, улеснявано от време на време от полицейската сирена, която разчистваше пистата, беше безвкусно, но затова пък впечатляващо.

— Много е дързък — рекох на Уиник. — Ще му продупчат талона.

На сержанта не му беше до смях и аз не получих никакъв отговор. Жално добавих:

— Защо е цялата тази секретност, сержанте? Отпуснете се малко. Какво става тук?

Той гледаше право пред себе си.

— Стига, адвокате.

Хвърлих му обиден поглед.

— Така не може да се разговаря. Не четете ли вестници? Миналата седмица кметът инструктира всички полицаи да бъдат внимателни и вежливи.

Никакъв коментар. Би трябвало от опит да знам, че ръчкането и дразненето не дават резултат. Сержант Уиник бе получил инструкции и нищо не можеше да го отклони. Седеше до мен като огромен мълчалив сфинкс в костюм, купен от магазин за конфекция.

Когато спряхме пред Десети полицейски участък на Двайсета западна улица, разбрах кой иска да ме види.

В тази грозновата сграда бе настанен лейтенант Джон Ноула. Докато слизах от колата и се изкачвах по стълбите пред Уиник, имах странно предчувствие. Разположението ми беше познато и не се нуждаех от напътствия. Отминах дежурния и се закачвах по стълбището. Вратата на кабинета бе отворена и Ноула седеше зад бюрото си. Той вдигна мрачен и сериозен поглед.

Странно поведение за лейтенанта. Познавах го от доста години и обикновено винаги се е радвал да ме види. Но този път нямаше никакво ръкостискане. Изобщо никакъв поздрав. Само остро присвиване на дълбоко поставените му очи, преди да се обърне към сержанта:

— Защо се забавихте толкова?

— „Убийства“.

— С какви случаи се занимаваме?

— С убийства.

— Точно така.

Погледнах го и видях, че говори съвсем сериозно.

— Чие убийство?

— Човек на име Стийв Бантън.

— Какво? — сега беше мой ред да се опуля глупаво.

— Убит точно по времето, когато си бил в неговата стая в хотела...

Разтърсих глава. Само преди няколко часа видях Бантън. Говорих с него. Фактът на смъртта бе твърде краен, твърде неотменим, за да може да се възприеме веднага. Опитах се да кажа нещо, но гърлото ми се беше свило. Прочистих го и попитах:

— Как е станало?

— Трийсет и два калибрен куршум. Изстрелян в упор. Ще направиш ли признание?

— За какво? За бога, лейтенанте, нима мислиш, че аз...

Той ме прекъсна:

— Отричаш ли, че си бил там?

— И да, и не.

— Твърде неясен отговор. Какво означава това?

— Означава, че бях там, но не и когато е бил застрелян.

— С каква цел го посети?

Седях неподвижен, внимателно подбирайки думите си.

— Очевидно съм заподозрян. Защо — не знам. Но ако имах клиент в подобни обстоятелства, бих го посъветвал: „Попаднал си в неприятно положение. Затъкни се. Остави ги да изиграят козовете си и да видиш какво са хванали.“ Това би бил умен съвет. Всичко друго би било нарушение на адвокатския ми дълг. Несъмнено дължа на себе си същата бдителност, каквато и на някой съвсем непознат.

За миг Ноула ме гледаше студено, без да помръдне. После се обърна към Уиник:

— Добре, сержанте. Той иска доказателства. Да му ги предоставим. Доведи дежурния на рецепцията.

Уиник излезе и се завърна, като побутваше пред себе си слаб мъж с руса коса и руси мустаци. Той спря точно на вратата нервно мачкайки шапката в ръцете си и облизвайки устните си.

Ноула попита:

— Къде работите, мистър Корлис?

— В хотел „Уикфорд армс“. — Адамовата му ябълка подскочи.

— На рецепцията съм.

— Погледни хубаво този човек. Виждал ли си го някога?

— Да, сър. Днес следобед във файето на хотела.

— Спомняш ли си времето?

— Два и четирийсет и пет, сър, точно толкова.

— Защо си тъй категоричен?

— Той ми даде плик, адресиран до мистър Бантън. Винаги отбелязваме времето, в което получаваме съобщения за клиентите. Поставих плика в кутията на мистър Бантън и когато се обърнах, видях го да отива към асансьорите.

— Този ли е пликът? — Ноула показа един плик.

— Да, сър.

— Това е всичко, Корлис. Можеш да си вървиш.

Когато вратата се затвори, Ноула потупа с ръка плика.

— Ето го, Джордан. Името на Стийв Бантън, написано с твоя почерк. Ще отречеш ли?

Не казах нищо.

— Никакъв коментар, а, адвокате?

— Има време за говорене и време за слушане.

— Тогава слушай добре. Това беше номер едно. Доведи номер две, Уиник.

Този път сержантът въведе дребна женица. Тя се втурна вътре, видя ме, спря се в крачка, даде заден ход и се блъсна в туловището на Уиник. Нито една жена не бе изпадала в несвяст при вида ми, но някои бяха забелязали, че приличам малко на Грегъри Пек. Ако наистина съществуваше такава прилика, това не можеше да се разбере по действията на тази жена. Лицето ѝ пребледня, а очите ѝ изхвъркнаха, като че ли внезапно ми бяха поникнали рога. Краката ѝ като че ли бяха залепени за пода, а с треперещата си ръка бе здраво притиснала гърдите си.

Гласът на Ноула беше спокоен и вдъхваше увереност.

— Хайде, мисис Уордън, тук сте в пълна безопасност. Това е полицейски участък. Ние го пазим. От реакцията ви разбирам, че познавате този човек.

— О, да! — Тя се задъхваше, а гласът ѝ бе на границата на писъка. — Това е той... човекът, когото видях... онзи, който се бореше с мистър Бантън. Той...

— Извинете, мисис Уордън. Говорете бавно и започнете отначало.

Тя си взе дъх на пресекулки и думите ѝ дойдоха:

— Тази сутрин излязох да пазарувам, търсех ръкавици за новото ми палто, но очаквах телефонен разговор в три часа и трябваше да се

прибирам, та тъкмо излизах от асансьора и чух цялата тази бъркотия в коридора. Някакъв човек се опитваше да влезе насила в стая 705.

Тя спря, за да си вземе отново дъх и посочи с пръст към мен.

— Беше той. Блъскаше вратата с рамо, а лицето му беше зловещо, злобно и отвратително. Не мога да понасям насилието, лейтенанте. То ме ужасява. Никога не гледам страшни криминални филми по телевизията. След това сънувам кошмари, а на сутринта съм свършено...

— Разбирам, мисис Уордън — прекъсна я Ноула. — За онова, което сте видели...

Тя се почувства леко засегната.

— О, добре! Изтичах покрай него към моя апартамент. Най-после това не беше моя работа, но се обърнах и видях, че вратата беше отворена и че той влизаше в стаята на мистър Бантън.

— В колко часа бе това?

— В два и четирийсет и пет. Спомням си, че погледнах часовника да видя дали не съм закъсняла. — Тя ми хвърли светкавичен поглед и потръпна. — Мога ли да си вървя вече, лейтенанте?

— Да. Много ви благодаря, мисис Уордън. Ако ни потрябвате пак, ще ви повикаме. А сега, Уиник, номер три.

Той се зарови в някакви документи на бюрото си и след малко вратата отново се отвори. Номер три се оказа друга жена. Изобщо не я познавах. Беше по-уравновесена и самоуверена от предшественичката си. Вероятно тези качества ѝ бяха вродени, както прекомерният апетит. Апетитът беше добавил повече сантиметри в хоризонталните ѝ измерения и ѝ придаваше осанка на сопрано във Вагнерова опера. Тъй като не бе виждала убиец, тя измарширува право към мен и се доближи на разстояние, от което бих могъл да я докосна, след което се спря и започна да ме изучава като насекомо под стъклен похлупак.

— Този човек ли?

— Да, мис Прайс.

— Хм! Не изглежда толкова опасен.

— Външният вид лъже. Кажете му къде работите.

— В хотел „Уикфорд армс“.

— Като каква?

— Телефонистка.

— Бяхте ли дежурна в три часа днес следобед?

— Да.

— Обадиха ли се от стая 705?

— Да.

— Разкажете ни за това.

Тя се наслаждаваше от факта, че е в центъра на вниманието...

— Следобед няма много работа и когато лампичката светна, веднага се свързах. Попитах мистър Бантън какво ще обича, но той не отговори. Вместо това чух странен звук, като че ли някой се давеше и се мъчеше да си поеме въздух. Извиках: „Ало, ало, какво става там?“ Мистър Бантън стенеше. Изглежда изпитваше силна болка. После изпъшка: „Повикайте лекар. Аз... аз... съм ранен. Скот Джордан току-що... той току-що...“ И тогава чух ужасно клокочене и силен шум от падане и...

Тя самата с труд си пое въздух и отстъпи назад, когато станах от стола и се изправих пред нея.

— Почакайте! Какво се мъчите да направите? Това е смеш...

— Сядай! — ръмженето, дошло откъм Ноула, криеше в себе си доста мускулна сила. — Имаше възможност да говориш. Ще ти предоставя още една, когато му дойде времето. Сядай на стола си!

Той се обърна към жената:

— Извинете ме, че се намесих, мис Прайс. Продължете разказа си.

Тя преглътна и отново възвърна самоувереността си. Най-последно аз бях под арест, а ние се намираме в полицейския участък.

— Ужасно се уплаших, лейтенанте — тя изразително потръпна. — Тутакси позвъних на управителя и той ми каза веднага да повикам лекаря на хотела, а после сам се отпрати към стая 705. Отвори вратата с шперц, влезе и видя мистър Бантън да лежи на пода мъртъв и кървящ върху съвсем новия...

— Благодаря, мис Прайс. Това е всичко. Сега можете да си вървите.

Тя не желаше да напусне територията, в която бе централна фигура, но Уиник успя да я изведе. Полицейският стенограф масажираше пръстите си. Ноула ме наблюдаваше с удоволствие.

— Чу свидетелите, Скот. Адвокат си. Как ти звучи всичко това?

Поне не беше забравил малкото ми име.

— Лошо — признах си аз. — Но ти си в занаята от дълго време, Джон, и сам знаеш как стоят нещата с косвените улики.

— Трима свидетели, Скот. И един окръжен прокурор в окръг Ню Йорк чака да ти забие харпуна. С всичко това, приятелю, можеш да свършиш на стола в очакване на малко електрически ток. Трябва му само мотив.

— Не му трябва — изстенах аз. — Той вече го има.

Ноула се сепна и ме погледна строго.

— Може би е по-добре да проговориш.

— Освободи този драскач — казах аз.

Ноула посочи с глава вратата и стенографът стана и излезе. Аз се облегнах назад и потърках челото си с ръка. От устата ми се изтръгна дълга и нещастна въздишка.

И аз започнах да говоря.

— Късно вчера ми дадоха един документ. В него се настояваше тази сутрин да се явя при окръжния прокурор...

II

Естествено, бях учуден. Нямах никаква представа защо окръжният прокурор ще иска да ме види. Но призовка от почитаемия Филип Лохман не може да се пренебрегне с лека ръка. Докато чаках пред кабинета му в определеното време, го чувах как соли един от подчинените си:

— Ти си главният помощник, Бил. Ти възложи случая на човека и ти отговаряш за него. Двете седмици изхвърчаха, а все още никакъв обвинителен акт. Ако той не може да се справи, направо си го кажи и аз ще направя необходимите промени. Това е последната ми дума. А сега повикай Скот Джордан.

Бил Постили промуши глава през вратата и ме повика с пръст. Постили бе назначен в Окръжната прокуратура по време на последната администрация и беше един от остатъците, който се грижеше нещата да вървят по мед и масло. Учихме заедно в Юридическия факултет и когато получих призовката, в която се казваше да се явя в Окръжния съд на осмия етаж, аз се опитах да се свържа с него, за да ми обясни, но беше зает.

Филип Лохман стоеше до прозореца — висок, стегнат и сериозен, с неумолимо лице, с пенсне, прикрепено към костта на прегърбения му нос. Той студено ме погледна и с рязък жест ми посочи един стол.

— Седнете, адвокате.

Ако някога ми се случи да препоръчам човешко същество, върху което да се изпита ефектът от избухването на атомна бомба, вероятно Лохман ще бъде начело в списъка ми. Не бяхме си кръстосвали пътеките от случая Матю Талант, но той знаеше какво изпитвам към него и чувствата ни бяха взаимни.

— Остани, Бил — рече той на Постили. — Искам да чуеш всичко.

Постили кимна с безизразно лице.

Лохман отиде до бюрото си и седна. Бил е адвокат на корпорация, адвокат на акционерно дружество на Уолстрийт, лобист във Вашингтон и политик в Тамани. Сега, като прокурор на окръг Ню Йорк, с тренираните си сетива в губернаторската резиденция в Олбани, той периодично беше обект на кръстоносни набези, особено по време на предизборни кампании.

Миналата седмица вестниците бяха пълни с материали за настоящата му кампания срещу адвокатите, занимаващи се с бракоразводни дела. Той се ровеше в параграфи, проверяваше закони и оспорваше валидността им, като обвиняваше адвокатите в тайни споразумения. Доста от манхатънските адвокати ходеха с разстроени лица, а по нощите се мятаха от безсъние в леглата си.

Той събра пръсти във формата на пирамида, облакът се на бюрото си и насочи поглед в очите ми.

— Разбрах, че не харесваш законите на този щат, Джордан.

— Има какво да се оправи в тях.

— Но не от теб. — Гласът му резонираше като на съвършен оратор. — Нито, от което и да е друго лице. Всяка промяна в правилника е работа на законодателното тяло. Изключително.

Направих жест с обърнати нагоре длани и казах:

— Вижте, мистър Лохман, не разбирам за какво говорите. Каква грешка съм направил?

— Много грешки. Прокуратурата ще те подведе за даване на подкуп за лъжесвидетелстване и за скалъпване на доказателства в изфабрикувано бракоразводно дело.

— Мен? — Аз се опулих срещу него, а ръката ми притисна гърдния ми кош с широко разперени пръсти. — Аз много рядко се заемам с бракоразводни дела.

— Занимавал си се с твърде много. Може би не си спомняш. Макайвър срещу Макайвър.

— Но това беше преди две години.

— Точно — той се усмихна с тежка ирония. — Значи си спомняш.

Много добре помнех. Представях писателя, Винсънт Макайвър, чийто роман „Аферата Манхатън“ беше нашумял през онази година. Бях му препоръчан, когато искаше развод от жена си Клеър и това беше единствената работа, която съм свършил на този човек.

Доколкото знам, делото се водеше съвсем честно и почтено. Погледнах Бил Постили, но безизразното му лице не ми подсказа нищо.

— Какво искате да кажете с това — опит да се склони някой да лъжесвидетелства? — попитах Лохман. — Жената бе обвинена в изневяра. Разполагахме с неопровержими доказателства и с двама незаинтересовани свидетели. Познавах лично едната от тях.

— Хейзъл Адамс?

— Да, сър. По онова време беше секретарка на Винсънт Макайвър и ме препоръчала. Присъстваше при залавянето на двамата прелюбодейци и мога да поръчителствам за неподкупността ѝ.

— Несъмнено — отвърна сухо той. — Но кой може да поръчителства за твоята?

— Много хора. Учителката ми в детската градина, ръководителят на дружеството на скаутите, всеки, който някога си е имал работа с мен.

Не му беше до смях.

— В лошо положение си, Джордан, и несериозността няма да го облекчи. Този развод бе заговор, залавянето — скроено, едно театро и нищо повече, при това вярвам, че можем да го докажем.

— Как?

— Свидетелите ти дадоха показания, че са видели мисис Макайвър в една хотелска стая с някакъв непознат. Знаеш ли кой е бил мъжът?

— Не, сър. Не участвах в залавянето им.

— Но видя снимката.

— Каква снимка?

— Моля те, Джордан. — На бюрото му имаше номериран плик. Той порови в него и хързулна някаква снимка към мен: — Увери се сам.

На снимката се виждаше обикновена хотелска стая, обзаведена със стандартна мебел. Клеър Макайвър беше седнала на края на леглото — нагло застанала в прозрачно negliже. Фотосветкавицата я бе запечатала в тъжна поза с широко отворени очи. До нея стоеше мъж по риза, погледнал през рамо, като че ли стреснат от внезапен шум на вратата. Едната му ръка бе свита и повдигната като в уплах. Той беше висок, със смугло лице, силна челюст и щръкнали вежди, с някаква

сурова хубост, макар че ако разстоянието между очите му беше по-голямо, щеше да бъде по-добре.

— Е? — попита Лохман.

Снимката ме бе изненадала. Не знаех, че съществува. Никой не бе сметнал за нужно да ми каже.

— Никога не съм виждал този човек.

Лохман мразовито се усмихна.

— Много е лошо, че не си под клетва. Би ли повторил това пред съдебните заседатели?

— По всяко време. Този мъж ми е съвършено непознат. Откъде сте взели снимката?

— Няма значение. Била е направена в момента на залавянето от един частен детектив. Човекът, който ти си наел — Бенедикт Майлоу.

— Не съм — отвърнах категорично аз. — Бенедикт Майлоу не бе нает от мен. Той бе ангажиран от Винсът Макайвър. За пръв път видях Майлоу, когато влезе в кантората ми по искане на Макайвър.

Лохман се намести на стола със скептично изражение на лицето.

— Добре, Джордан, да чуем какво ще ни кажеш ти.

Нямах какво да крия и не се нуждаех от време, за да измислям или съобразявам, ето защо започнах направо, без да украсявам, като в същото време знаех, че нищо от това, което ще кажа, не ще хване място. Припомних си цялата случка, като да беше вчера.

— Винсът Макайвър имаше на разположение всички доказателства за развод, когато дойде при мен. Семейният му живот от дълго време не вървял и той подозирал жена си в изневяра. Ето защо наел частен детектив и пуснал Майлоу по следите ѝ. Но няколко седмици нищо не се случило. Очевидно е била много дискретна. После, един следобед, Майлоу се обадил по спешност. Казал на Макайвър, че Клеър обядвала с някакъв непознат и после той ги проследил до един хотел. Били регистрирани там. Нуждаел се спешно от друг свидетел, някой, който да познава Клеър, някой, който да я разпознае и да свидетелства в съда. Секретарката на Макайвър, Хейзъл Адамс, била в същото време при него и той ѝ диктувал някакво писмо.

— Момичето, което ви препоръча?

— Да. Помолил я за помощ. Отначало тя се дърпала, защото не искала да се замесва в семейните разправии на работодателя си. Но той ѝ се молил, придумвал я и я принудил, като ѝ казал, че е належащо и

накрая тя се предала. Той я изпратил в хотела. Тя се срещнала с Бенедикт Майлоу във фойето и той я качил в стаята. Не знаех, че са направени снимки. Никой не ми е казал. Разбира се, при тези обстоятелства не е имало нужда от снимки. Законът приема за доказателство, когато двама души са заловени в положение...

— Познавам закона — тонът му граничеше със сарказъм. — Продължавай.

— Да, сър. Включих се в делото от този момент. Макайвър вече притежаваше доказателствата. Аз само трябваше да съставя документите и да разкрия процедурата. Ако е имало нещо съмнително в това залавяне, не корете мен. Нищо не ми е известно.

— Добре — каза той с преувеличено търпелив тон. — Свършвай!

— Това е всичко. Клеър си нае адвокат, но той не се яви в съда да я защитава. Всичко беше в завършен вид. Един съдия чу доказателствата и подписа временно постановление, което беше приведено в изпълнение след деветдесет дни. Макайвър беше в Холивуд по онова време и аз му изпратих препис. Оттогава нищо не съм чул за случая, докато тази сутрин не ме повикахте.

Потупах с ръка снимката.

— Какво ви кара да мислите, че залавянето е било предварително уговорено? Тази снимка потвърждава моя разказ.

— Напротив. Снимката го отрича.

— Как?

— Мъжът, който виждаш на нея с Клеър Макайвър, прелюбодателят, е Стийв Бантън.

Поклатих глава:

— Съжالياвам. Името не ми напомня нищо.

— Не много — кисело уточни той. — Стийв Бантън беше шофьорът на Макайвър по време на залавянето им.

Това вече беше новина за мен.

— И какво трябва да докаже това?

— Много неща. Явно жената на Макайвър му е изневерявала. Той сигурно е знаел с кого. Но не го е уволнил. Държал е Бантън на служба при себе си повече от година след развода.

Лохман се наведе напред и заговори, като наблягаше на всяка дума с почукване на пръст по бюрото:

— Всеки уважаващ себе си човек, комуто е известен подобен факт, тукати би изгонил шофьора си. С едно изключение, Джордан. Само едно. Ако самото залавяне е скалъпено, предварително замислено, ако Стийв Бантън е бил в стаята с мисис Макайвър по искане на господаря му. Естествено, в такъв случай няма да го уволни. Дори да го повиши.

Разбрах какво иска да ми каже и това ме разтревожи. Отново погледнах Бил Постили, но безизразната маска беше все още на лицето му. Лохман изопна напред показалец като чичо Сам, призоваващ гражданите да закупят облигации за Свободата.

— В този щат има само една причина, поради която може да се даде развод — изневяра. И законните изисквания за нейното доказване са строги и неумолими. Адвокатът трябва да има специална подготовка да напише сценария и да организира залавянето, което да поддържа в съда. Вярвам, че ти си авторът на този сценарий, Джордан, и освен това възнамерявам да го докажа.

— Защо не проверите разказа ми, като разпитате хората, замесени в това? — попитах аз.

— Направихме го. Майлоу отрича съучастие.

— Естествено. Това може да му струва разрешителното. Призна ли кой го е наел?

— Да. Макайвър. Но това нищо не значи. Никога не съм твърдял, че си глупав, Джордан. Достатъчно си умен да стоиш в сянка и да даваш инструкции.

— А Хейзъл Адамс?

— Нямахте причина да й казваме истината. Ще бъде по-полезна като свидетел, ако си мисли, че залавянето е било честно и почтено.

— А Стийв Бантън?

— Млъкна, когато видя снимката. Отказа да говори и не успяхме да го накараме да си отвори устата.

— Говорихте ли с Винсънт Макайвър?

По устните на Лохман се разля сардонична усмивка.

— За какво? Мислиш ли, че ще каже истината и ще ни помогне да докажем, че собственият му развод е бил предварително скроен и да поеме риска да анулира сегашния си брак? Невъзможно. Не обичам да си губя времето.

— А мисис Макайвър, какво казва тя?

Той повдигна брадичка и ме дари с бърз, остър поглед:

— Не сме я разпитвали.

— Как така? Мислех, че вашето учреждение винаги се е хвалело, че не оставя и камък преобърнат, когато води следствие.

— Би трябвало да преобърнем ужасно голям и тежък камък, за да разпитаме мисис Макайвър — изрече той и изкриви уста. — Надгробен камък. Къде беше през ноември миналата година?

Това беше преди седем месеца — спомних си, че бях в Акапулко и се пекох на слънцето.

— На почивка в Мексико.

Той погледна Постили.

— Кажу ми, Бил.

Постили рече с безизразен глас:

— Клеър Макайвър е била убита от автомобил във Ван Кортланд Парк, Бронкс, шофьорът я е блъснал и избягал. Спукала е гума и е излязла на пътя да спре някоя минаваща кола. Било е късно през нощта и очевидно шофьорът не я е видял. Смъртта е настъпила мигновено.

Не почувствувах нищо. Никога не бях виждал Клеър Макайвър. Тя ми бе съвършено непозната, а в град с осем милиона жители смъртта е нещо обикновено. Всеки ден вестниците пишат за смъртни случаи.

Лохман се облегна и се опита да говори разумно:

— Защо не ни помогнеш, Джордан?

— Искате да дам показания? — попитах аз. — Добре. Ето ги. Не знам нищо за никакъв заговор и никога през живота си не съм скалпвал залавяне. Напечатайте това в три екземпляра и аз с радост ще подпиша и трите.

Той мигновено изстина:

— Значи така желаш?! Добре, Джордан. Чуй сега, моето учреждение — това е бизнес. Отдавна знаехме за вредните измами, практикувани в съда при бракоразводните дела в този щат. Адвокати като теб пренебрегваха закона, като наемаха съмнителни детективи и подстрекаваха лъжесвидетелстването. С това вече е свършено. Сега се ровим в документите и ще унищожим реномето на много хора. Глави ще се търкалят, адвокатите, а твоята може да открие парада. Да искаш нещо да кажеш, преди да си тръгнеш?

— Ще го кажа в съда.

— Ще имаш тази възможност, повярвай ми. — Главата му се извърна към Постили, с което показа, че съм разжалван. — Добре, Бил, да прегледаме другите папки.

Разговорът беше свършил. Никой от двамата не ми обърна повече внимание. Аз излязох, взех асансьора и излязох на Фоули Скуеър. Сградата на Върховния съд се извисяваше здрава, горда и неуязвима. За миг несигурно се спрях в почуда сред кипящото автомобилно движение покрай мен — откъде да започна, за да се измъкна от положението. Ако Лохман може да докаже твърдението си, Асоциацията на юристите ще погледне много лошо на правото да практикувам професията си.

При първото споменаване на името на Стийв Бантън, лейтенант Ноула наостри уши с интерес и не ме изпусна от погледа си. Сега измъкна тънката петниста пура, която до този момент стискаше между зъбите си и се придвижи със стола си напред.

— В такъв случай Стийв Бантън е бил съучастник.

— Очевидно.

— И никой не ти е казал?

— Никой.

— Дори и Хейзъл Адамс, момичето, което те е препоръчало?

— Дори и тя.

— Бяхте ли близки?

— Много близки — преди време.

Ноула събра вежди и стисна устни.

— Звучи неправдоподобно. Защо ще се пази в тайна?

— И аз бих искал да знам.

— И ти отиде да я видиш?

— Не веднага. Първо спрях в кантората.

Той се облегна назад и отново захапа пурата си. Тя се полюшна, когато той каза:

— Разкажи ми всичко.

III

Когато влязох в кантората, Касиди вдигна поглед, а пръстите ѝ останаха да висят над клавиатурата на пишещата машина. Отправих се към вътрешната стая и щракнах с пръсти:

— Трябва да намерим папката „Макайвър срещу Макайвър“.

В мозъка на Касиди имаше цяла картотека.

— Изхвърлихме я преди две години. Какво се мъти?

— Неприятности.

— Знам една метафора — рече сухо тя. — Ти и неприятностите са синоними. Какво се случи в Окръжната прокуратура?

— Ще ти кажа след малко.

Моята секретарка Касиди е дебела жена на четиридесет години и много вярна. Наследих я от Оливър Уендъл Роджърс, първия ми шеф, когато се оттегли от частна практика и ме накара да открия своя. Все още поддържах връзки с Роджърс, понякога обядвахме с него и зет му, който беше съдия. Той ми остави като завещание някои мъдри съвети и незаменимите услуги на Касиди. Още от самото начало тя потвърди цената си. Пишеше внушително на машина, познанията ѝ за закона бяха уникални. Можеше да открие какъвто и да е документ от призовка до съдебно разпореждане, без да се справя с тефтерите.

Тя намръщено слушаше разказа ми за обвиненията на окръжния прокурор. После тръгна към стаята, където трупахме папките с документи и след миг се появи, като издухваше прахта от някакъв плик.

След изминалите две години спомените ми за делото Макайвър бяха доста смътни и ми се щеше внимателно да уточня подробностите. Започнах отново да чета документите.

Никълъс Странг, адвокатът на Клеър, е регистриран като неин защитник, но никой от двамата не се бе появил в съда. Делото се водеше през май пред един съдия. И двамата свидетели, Хейзъл Адамс и Бенедикт Майлоу, бяха дали показания. Усмяхнах се, като си спомних объркването на Хейзъл, когато описваше залавянето на

двамата прелюбодейци. За пръв път се явяваше в ролята на свидетелка и беше шашардисана.

Но делото бе ясно, като се имаха предвид доказателствата, и съдията потвърди присъдата като нещо, което се разбира от само себе си. Сред документите открих препис от писмото, което бях изпратил на Винсънт Макайвър, когато в последния ден на август временното постановление стана окончателно.

По онова време той беше в Холивуд, за да адаптира романа си „Аферата Манхатън“ за филмиране. Бях гледал филма с Ейми Ван Дорн в главната роля, чиято игра като измъчената майка осигури на този невзрачен филм касов успех.

По-възрастните трябва да си спомнят Ейми Ван Дорн от немите филми — обаятелно и завладяващо невинно момиче, преди да израсне достатъчно, за да се заеме с характерни роли. Непоколебимата Ейми, една от малкото, успели да оцелеят, когато немите филми внезапно бяха озвучени. Спомних си и рекламите от онази година.

ФИЛМОВА ЗВЕЗДА СЕ ВЕНЧАВА ЗА ПИСАТЕЛ. ЕЙМИ ВАН ДОРН ПРИЗНАВА, ЧЕ ТАЙНО СЕ Е ОМЪЖИЛА ЗА ВИНСЪНТ МАКАЙВЪР.

И това бе последното, което чух за този човек, като се изключи една статия, на която попаднах в някакво списание, докато чаках при моя зъболекар. Болест бе принудила Ейми Ван Дорн да се оттегли от кариерата си. Сега бе инвалид и двамата с Макайвър си живееха спокойно в Ривърдейл.

Станах и се запътих да излизам. Касиди каза:

— Има няколко писма, които чакат за отговор. Къде отивате?

— На разузнаване. Да търся доказателства, че съм невинен. Ти ще отговориш на писмата. Синтаксисът ти е по-добър от моя.

Денят беше чист и ясен и аз се отправих на юг по Пето авеню. Автомобилите пълзяха тромаво, като безкрайно дълга гъсеница. На четиридесет и втора улица забързах крачката си и тя ме отведе жив и здрав през улицата до висока и тясна сграда. Моята цел беше една врата на шестия етаж, на която пишеше „Превъзходни преписи на машина“.

Вътре имаше три бюра, наредени в редица. На всяко от тях стоеше пишеща машина и три момичета блъскаха по клавишите с пълна пара. Когато влязох и трите вдигнаха поглед. Първата беше твърде слаба, втората — твърде топчеста, но третата — съвсем на мястото. Лицето ѝ се освети от усмивка и тя скочи да ме посрещне.

— Скот! Това е вече изненада.

Тя ме помъкна към преградено със стъклени стени място в задната част на стаята. — Да избягаме от шума.

Никакви работодатели за Хейзъл Адамс повече. Сега тя беше предприемач със собствен бизнес и изглежда, че той процъфтяваше. Тя заработи самостоятелно преди две години, когато Винсът Макайвър прие предложението на Холивуд и я освободи. Бях проверил договора и бях съставил всички документи, така че се явявах нещо като законен кръстник на фирмата ѝ. Хейзъл, амбициозното момиче, бе облечено в благоразумно ушит костюм, който обаче не успяваше да скрие вълнуващата ѝ фигура. Беше висока и тъмната ѝ остригана коса беше като жива. Лицето ѝ имаше гаменско изражение, а устата ѝ беше широка с две гънки отстрани. Тя постави ръце на хълбок и наклони глава.

— Е — каза тя, — изчезналият адвокат. Не съм те виждала от два месеца. Какво се е случило, Скот? Телефонът ли е повреден?

Като я видях сега, с дръзките ѝ очи и тяло, излъчващо желание, наистина не можех да разбера, защо я бях пренебрегнал.

— Съжалявам — отвърнах аз. — Ангажименти. Не можех да мръдна.

— Ергенски ангажименти, а? Не се дръж тъй виновно. Егото ми само беше наранено. Искаш ли да видиш нараненото ми его?

— Разбира се. Но първо метни нещо върху тези стъкла. Чувствам се като златна рибка в буркан.

— Имаш извратен ум. Искаш ли да се хванем на бас?

— За какво?

— За посещенияето ти. Обзалагам се, че си дошъл по работа, а не да ме видиш.

— Ще изгубиш баса. Целта ми е двойна — малко информация сега, а после — покана за вечеря.

Тя повдигна вежди.

— Второто награда за първото ли е, или... е, лесно се подкупвам. Какво искаш да знаеш?

Гласът ѝ тутакси изгуби закачливия си тон и тя ме загледа сериозно.

— Нещо за делото Макайвър, нали?

— Да. Чух, че окръжният прокурор ти е задал някои въпроси.

Между очите ѝ се появи бръчка.

— Въпросите бяха странни, Скот. Изглежда иска да хване нещо. Знаеш ли какво търси?

— Да — отвърнах аз. — Тръгнал е на лов за главата ми, за репутацията ми и за средствата ми за прехрана.

Накратко ѝ разказах всичко.

Хейзъл моментално схвана нещата и лицето ѝ стана угрижено.

— О, не! — изпъшка глухо тя. — Тогава за всичко съм виновна аз. Аз съм отговорна. Мистър Макайвър се обърна към теб по моя препоръка. Не знам, какво да ти кажа, Скот. Чувствам се ужасно.

— Хайде, спокойно — рекох аз. — Никой не е могъл да предвиди такова развитие на нещата. Не се укорявай, че не можеш всичко да знаеш. Това вече е минало и доникъде няма да стигнем като плачем и кършим ръце. Трябва да намерим истинските виновници.

— Но ти си невинен, Скот!

— Разбира се. И двамата го знаем, но трябва да го докажем на окръжния прокурор. — Дръпнах един стол: — Ето, седни и се успокой. Искам да си спомниш. Да си припомниш всички подробности около залавянето преди две години. Разбрано?

Тя кимна унило.

— Спомняш ли си като се срещна с частния детектив Бенедикт Майлоу?

— Да.

— А като отиде в хотелската стая?

— Да.

— Сега се съсредоточи. Не искам никакви грешки. В стаята беше Клеър Макайвър с един мъж. Ти си го видяла добре и си го познала, нали?

Хейзъл се извърна и внезапно лицето ѝ се превърна в маска. В малката преградена стаичка настъпи тишина, дочуваше се само

приглушеното тракане на машините. Наблюдавах я известно време и видях, че си хапе устните.

— Няма смисъл — казах накрая аз. — Не можеш да криеш истината повече. Тя е известна и Лохман може да я докаже. Има доказателства. Мъжът с Клеър е бил Стийв Бантън, шофьорът на Макайвър, нали?

— Да. — Гласът ѝ едва се чуваше.

— За бога, защо е цялата тази тайнственост? Защо никой не ми каза? Бях адвокат на Макайвър. Имах право да знам.

Тя бавно повдигна лицето си.

— Ти се сърдиш, Скот, и аз не те упреквам. Моля те, опитай се да ме разбереш. Не се превземам, ти го знаеш. Но не ми се щеше да бъда свидетелка в това залавяне. Нито пък исках да давам показания в съда. Имаше нещо евтино и долно в целия спектакъл. Трябваше да се насиля, за да последвам детектива. Не знаех какво да очаквам, когато той отвори вратата. И тогава, като видях Стийв Бантън и Клеър заедно... тези двама... разбираш ли, бях шокирана, ужасно шокирана?

— Защо? Какво значение има?

— Голямо. О, аз знаех, че двамата не живеят добре и имах усещането, че Клеър си е намерила партньор, с когото да се забавлява. Но шофьорът на съпругата ѝ... все пак. Освен нараняване, този факт е обида. Познах Винсънт и разбрах какво чувства. Той е човек с гордост и е трябвало да преглътне горчив хап. Който и да е друг, но не и собственият му шофьор — не човек, на когото плаща, когото поддържа.

Тя решително вдигна брадичка:

— Нямах намерение именно аз да му го кажа.

— Защо? Той е възрастен човек.

— Но за какво би послужило? То се бе случило. Беше свършено и отминало. Освен това, по онова време той привършваше новата си книга, имаше срокове и аз се страхувах, че новината ще го разстрои. Ето защо сторих най-доброто. Думичка не казах.

— Но си знаела, че Майлоу е направил снимка.

— Да.

— Не очакваше ли, че той ще я покаже на Макайвър?

— Помолих го да не го прави.

— Не си ли била самонадеяна?

Лицето ѝ почервения.

— Предполагам, че го заслужавам. Най-после аз бях само негова секретарка, но бях дълбоко въввлечена в работата му и действах импулсивно. Искрено вярвах, че това е най-доброто разрешение.

„Ясно“, помислих си аз. „Това обяснява защо Бантън не е бил уволнен“.

— Не беше ли любезен Макайвър? Не попита ли нещо?

— Не. Изглеждаше объркан и след случката никога не спомена името на Клеър. Държеше се така, като че ли иска да я забрави.

— Да се върнем на окръжния прокурор. Кога те повика?

— Онзи ден.

— И ти не ми се обади?

— Да ти се обадя? О, не, адвокате. — Тя енергично тръсна глава. — По-скоро бих си отхапала езика. Имаш номера ми в малкия си черен бележник и...

— Син.

— Добре, син. И аз имам гордост. Вие сте особено същество, мистър Джордан. Оставяте едно момиче бездиханно, а после нищо. Това е удар по нейното его. Това я кара да губи увереност в себе си, да не говорим за парите, вложени в козметичните салони и парфюмерии. Носът ли ми е дълъг, що ли?

— Ще се поправя.

— Можеш да започнеш още сега. — Тя вдигна лице нагоре, затвори очи и оформи устните си като розова пъпка.

Нито един мъж, в чиито жили тече червена кръв, не би могъл да устои на покана като тази. Наклоних се към нея, привлякох я към себе си и покрих устните ѝ с моите. Хейзъл се намести удобно и леко въздъхна. Опряхме се на бюрото и аз почти забравих тревогите си. Почти, не изцяло. С голяма сила на волята се опитах да прекъсна контакта.

Хейзъл ми хвърли премежен от ресниците си поглед. После, като осъзна, че момичетата са спрели да печатат и широко ни се усмихват, розова вълна бавно плъзна по лице ѝ. Леденият ѝ поглед ги принуди веднага да се върнат по местата си. Заглушен шум се дочу през стъклената преграда.

— Ще им бъде от полза — казах аз. — Малко отклонение винаги повишава работоспособността. Бих искал това да продължи вечно, но

изглежда в момента мозъкът ми не е настроен на романтична вълна.

— Съжалявам, Скот. Имаш ли други въпроси?

— Няколко. Кажи ми, през тебе минаваше по-голямата част от кореспонденцията на Макайвър, писмата му, телефонните му разговори и други неща. Знаеше ли, че е наел частен детектив?

Тя поклати глава:

— Той смяташе, че някои неща са съвсем лични и конфиденциални. Не бях чувала за Бенедикт Майлоу, преди да участвам в залавянето.

— Когато Макайвър замина за Холивуд след развода, взе ли и Бантън със себе си?

— Не на самолета. Стийв замина след него с колата.

— Знаеш ли кога е бил уволнен?

— Не беше уволнен. Напусна преди около пет месеца.

— Представяш ли си къде би могъл да бъде сега?

Тя дяволито се усмихна:

— Не само си представям. Аз знам. Оказа се, че Стийв Бантън е много упорит кавалер и се опитва да ме сваля.

— О!

— Прояви приличие да ме поревнуваш поне малко, макар че той не е моят тип.

Приех свиреп вид:

— Къде мога да го намеря?

— Така е по-добре. В хотел „Уикфорд армс“.

— Та не е ли малко скъпичко за един бивш шофьор?

— Повече от скъпичко.

— Кой му плаща сметките?

— Предполагам, че сам си ги плаща. Вероятно е напуснал мистър Макайвър, защото е намерил нещо по-доходно.

— Какъв човек е той?

— Безскрупулен, Скот. Много безскрупулен и много умен. През цялото време очите му са на четири. Възползва се от всяко положение. Спомням си, че един следобед валеше и мистър Макайвър го помоли да ме откара вкъщи. По пътя попаднахме на катастрофа и Стийв спря, за да даде телефонния си номер на един от шофьорите. Когато възразих, че не е възможно да е видял как е станало всичко, той хитро

се усмихна и каза: „Успокой се, котенце. На това приятелче ще му струват петдесет зеленички за такава декларация в съда.“

Тя потръпна от погнуса.

— Никога не се чувствам спокойна, когато Стийв е наоколо.
Може би съм свръхчувствителна.

— Или възприемаш точно нещата.

— Благодаря ви, сър.

Протегнах ръка за шапката си.

— Ще бъдеш ли готова в седем?

— Готова и горяща от нетърпение.

IV

Хотел „Уикфорд армс“ предлагаше апартаменти и беше огромен, безстрастен и надменен. Церберът на парадния вход, украсен с всички емблеми на положението си, завъртяваше вратата за ненатовареното пешеходно движение, осъществявано главно от модерно облечени жени. В този час на деня мъжкото съсловие беше някъде другаде, за да печели пари за сметките. Огледалата по стените на фойето връщаха умножения ми образ обратно към мен.

Сводест коридор вляво водеше към малка стая с маси за писане. Седнах на една от тях и адресирах плик за мистър Стийв Бантън. Когато го отнесох на мъжа на рецепцията, той погледна името, обърна се и го мушна в кутия 705.

Това ми спести труда да се представя и по този начин да поема риска срещата да ми бъде отказана. Влязох в един бърз асансьор, който плавно ме изкачи на седмия етаж. Някъде по средата на коридора открих номера на апартамента. Почуках и зачаках. Тишина. Отново почуках, този път по-силно. Вратата се отвори около педя и се показаха чифт непроницаеми очи.

— Да? — В гласа нямаше и капка дружелюбност.

— Стийв Бантън?

— Същият.

— Мога ли да вляза?

Той нетърпеливо поклати глава:

— Каквото и да продавате, мистър, няма да го купя.

— Името ми — казах аз — е Джордан, Скот Джордан. Може да ви е познато.

В очите проблесна нещо смътно, много бързо, а после отново станаха непроницаеми.

— Джордан? — повтори той. — Говорител?

— Адвокат — отвърнах аз. — Пълномощник. Представях бившия ви шеф в бракоразводното му дело. Появи се нещо неотложно

— обстоятелство, което трябва да се изясни. Бих искал да поприказваме.

Той не се помръдна.

— Казвайте. Но накратко. Давам ви половин минута.

Бях стигнал дотук и нямах никакво намерение да допусна някакъв отказ. Бях заложил твърде много. Стийв Бантън държеше отговора на няколко жизненоважни въпроса и не исках да ми затвори вратата под носа. А чувствах, че възнамерява да направи именно това. Ето защо подпрях гърдите му с ръка и рекох:

— Съжалявам, Стийв, не си много гостоприемен.

Реакцията му беше моментална и силна. Той вдигна ръката си и се освободи от моята. Понечи да затръшне вратата, но кракът ми беше вътре и аз преместих цялата си тежест върху него.

Той лудо заплете крака, като се мъчеше да се закрепим прав. Бях го подпрям с двайсетина килограма тежина и продължавах да натискам, бавно, но сигурно. Чувах усиленото му дишане — и тогава чух още нещо. Вратата на асансьора се отвори и с крайчеца на окото си видях една жена да излиза.

Тя стъпи в коридора — дребна и плаха. Заклатушка се несигурно от страх и широко отвори очи. Опитах се да ѝ се усмихна успокояващо, но тъй като се напругах да отворя вратата, от усмивката ми се получи гримаса. Тя с усилие преглътна: „О, господи!“, прибра полите си и побягна покрай мен към друга врата в края на коридора.

Това като че ли послужи за знак на Стийв Бантън. Той отстъпи от вратата, аз връхлетях вътре и изгубих равновесие. Спасих се по силата на неочаквана у мен пластичност и се съвзех превит на две, с вдигнати ръце, готов за нападение. Но нищо такова не се случи.

Бантън стоеше прав в средата на стаята с надута усмивка, а ръцете му мирно висяха отстрани. В държанието му нямаше и следа от враждебност. Разтвори ръце и заговори с кротък глас:

— Успокойте се, Джордан. Никакво буйстване. Това е луксозна сграда, от висока класа, и не бих искал да ме изхвърлят.

Той с великодушен жест ми посочи един стол.

— Втълпили сте си нещо, изплюйте камъчето. Аз слушам.

Бях изненадан от внезапната капитулация и наострих бдителността си. Дали се бе примирил с положението, или си бе наумил нещо?

Отвърнах на усмивката му.

— Мисля, че знаете защо съм тук?

Той повдигна рамене и зачака.

— Става въпрос за развода на Макайвър. Преди две години. Мислех, че случаят е приключен, но окръжният прокурор го проучва наново. Показа ми снимка, направена по време на залавянето. Не знам откъде е взел снимката, но знам кой е мъжът на нея. Вие. Той твърди, че сте били подставено лице. Твърди, че цялата работа е била заговор, изфабрикуван от мен. Казва, че може да го докаже. Ако го направи, ще изпадна в беда.

— Не може нищо да докаже.

— Изглеждате убеден.

— Убеден съм.

— Искате ли да ми помогнете?

— Как?

— Главният пункт е връзката ви с мисис Макайвър. Ако сте отишли в онази хотелска стая, за да направите услуга на шефа си, само за да могат двама свидетели да ви видят заедно и да дадат показания в съда, това е едната страна на въпроса. Но от друга страна, ако сте били заловени ненадейно в някаква любовна връзка, разводът е валиден и аз съм чист.

Той ме погледна намръщено. После безпристрастно повдигна рамене.

— Вижте, нямам нищо против да говоря. Дамата е мъртва и нищо не може да накърни репутацията ѝ. Не отидох сам да си търся белята. Тя дойде при мен. Със съвместния им живот беше свършено, още преди да започна работа там. Тя беше агресивна, отегчена и буйна. Нейна беше идеята за хотелската стая. А ерген като мен никога не гледа зъбите на харизания кон. Искате да знаете дали залавянето е било ненадейно. Дявол да го вземе, да. Бих могъл да убия с голи ръце онова приятели е, но едно сбиване би влошило нещата още повече. Както и да е, всичко свърши, преди да беше започнало. Той си направи снимката и изчезна.

— А Клеър Макайвър — как прие нещата тя?

— Естествено, бе разстроена. Напуснахме хотела след десет минути.

Човек с моята професия да изслушва клиенти, да поставя свидетели на кръстосан разпит и да преценява показанията, развива качеството да разпознава лъжата от истината. Инстинктивно разбрахме Бантън е човек, който не е обременен от етичност или скрупули, но в този случай чувствах, че е честен.

Което всъщност не означаваше нищо. Клеър Макайвър може да го е примамила в хотела. Усмивката ѝ да е послужила за въдица, а самата тя — за стръв.

— Окръжният прокурор ви е мъмрил — казах аз.

— Вчера сутринта.

— Отказали сте да говорите? Но защо?

— Стреснах се, затова. Не знаех в какво положение съм. Помислих си, че ако кажа истината, той може да ме подведе под отговорност за някакво морално деяние. Съществува закон срещу прелюбодеянието, нали? Защо да рискувам? Трябваше ми време да размисля.

— Не се ли тревожехте заради снимката, от реакцията на Макайвър, когато я види.

— Много. Трябваше да разбия фотоапарата в черепа на онова приятелче, само че всичко стана много бързо.

— Не очаквахте ли, че ще ви уволнят?

Той смръщи вежди.

— Знаете ли, това е угълът, от който не бях премислял случката — защо гилотината не падна върху главата ми. — Той се намръщи още повече. — Знам, че секретарката му ме е познала. Но тя никога не го е споменавала, нито пък аз.

— Добре, Стийв. Ако окръжният прокурор продължи да се рови, ще кажеш ли истината?

— А ти гарантираш ли, че няма да се забъркам в нещо?

— Абсолютно. — Не си спомням някой сътрудник да е бил съден и осъден.

Той внезапно се ухили и показа равните си бели зъби, които блестяха на фона на мургавата му кожа.

— Разбира се — каза той и повдигна рамене. — Какво ще изгубя?

Не че това щеше да отстрани подозренията от мен. Лохман ще приеме показанията на Стийв Бантън като декларация, с която той иска

да се спаси. Ако е виновен в заговор, не може да се очаква, че ще си го признае.

Подпитах го за повече информация. Изглежда, че залавянето в хотела бе поохладило страстта на Клеър. Когато намекнах, че жизненият му стандарт е твърде висок, той тутакси се отдръпна и това постави край на предишната фаза на разговор. По всичко личеше, че е бдителен и неуловим, и не можах да го върна на предишната тема. Благодарих му и се сбогувах с него, а той ми отвори вратата, за да изляза.

Долу във фоайето разгърнах телефонния указател. Бенедикт Майлоу живееше на Парк Роу, а Никълъс Странг, адвокатът на Клеър, имаше апартамент няколко улици по на юг.

Възползвах се от най-бързото превозно средство в Манхатън, метрото, и докато стоманеното чудовище препускаше под града с оглушителен рев, опитах се да се съсредоточа и преценя обстановката още веднъж.

Майлоу можеше да даде показания, че е бил нает от Винсънт Макайвър, а не от мен. А Хейзъл можеше да се закълне, че тя ме е препоръчала на Макайвър след залавянето в хотела, което означаваше, че не бих могъл да го режисирам. Разбира се, Лохман ще се опита да постави под съмнение нейните показания, като засегната страна, но все пак не можеше изобщо да ги пренебрегне. Почти се усмихвах, когато слизах от влака на Чеймбърс Стрийт.

Но пътешествието ми се оказа напразно.

Вратата на кантората на Майлоу беше заключена.

А от посещението си в кантората на Странг научих само, че беше познавач, що се отнася до обзавеждането — както с одушевени, така и с неодушевени предмети. Изискаността на вестибюла се допълваше от женско същество, вероятно наето за секретарка. Дори да не можеше да пише правилно, да стенографира или да печата на машина, струваше си да я наемеш само за украса. Жълтата ѝ коса красиво хармонираше с цвета на дървото, от което бе направено бюрото, а очите ѝ с цвят на аквамарин идеално пасваха на бледосиния килим.

— Имате ли насрочена среща с мистър Странг? — попита тя отсечено и делово.

— Не, мадам. Бях наблизил и се отбих. Въпросът е личен.

— Съжалявам. Днес следобед мистър Странг е в съда. Да му предам ли да ви се обади?

— Моля ви. — Подадох ѝ визитната си картичка. — Много е важно.

Излязох на улицата в същия миг, в който ми хрумна нещо. Реших да говоря лично с Винсънт Макайвър.

Едно такси ме отведе до гаража ми.

V

Моторът на буика приятно мъркаше, докато карах по Уестсайд Хайуей в северна посока. Нямаше никакви светофари досами будката за плащане на пътната такса. Като стигнах Ривърдейл, завих надясно, отбих по една пресечка на Паркуей и спрях на бензиностанцията да попитам за посоката.

Домът, в който живееше Макайвър, оставаше половин миля зад мен. Цялата околност изглеждаше населена с хора от висока класа. Строителният предприемач не беше разхвърлял по земята грозни и еднакви къщи. Всеки дом бе заобиколен от добре гледани имения. Тук-там се мяркаха скромни замъци, сгушени в собствени ботанически градини.

Раирана тента в бонбонени цветове отличаваше дома на Макайвър — ранчо с прозорци, от които се откриваше прекрасен изглед. Поляната, яркозелена и гладка като кадифе, меко се спускаше към брега на Хъдсън. Наоколо беше тихо и спокойно, като че ли времето беше спряло. Вляво имаше гараж на два етажа, с полюшващи се пердета на горните прозорци. На постланата с чакъл алея прел него спокойно чакаше луксозна лимузина „Бентли“.

Паркирах до нея и бавно се отправих към къщата. Отгоре на небето кръжеше чайка, с широко разперени криле.

Докоснах кончето и в далечината се разнесе звън на камбанки. Тишина. След малко опитах пак. Нищо. Бях озадачен. Поддържането на такава система предполагаше присъствието на някакъв персонал, ако не иконом или домакин, поне прислуга за кухнята.

Наострих уши и се заслушах. Откъм другата част на къщата се долавяше музика. Видях една пътека и тръгнах по нея. Отзад имаше огромна тераса, от която се откриваше наистина великолепен изглед към реката.

Музиката идваше от портативно радио, поставено върху масичка от ковано желязо. До масата видях стол на колела, обърнат към слънцето, а седящата в него се бе сгушила в карираната си роба. С очи

следеше гладките контури на пътническо корабче, което се носеше по водата, а след себе си оставяше следа от бяла пяна. Тя почувства чуждо присъствие и бързо се обърна.

— О! Компания. Колко хубаво!

Не можах да я позная, но гласът ѝ ми се стори близък и тогава аз разбрах. Това беше като внезапно разтърсване.

— Мисис Макайвър?

— Да. — Тя се пресегна и изключи радиото. Каквато и да бе болестта ѝ, тя безмилостно бе взела своето. Жената съвсем слабо напомняше на Ейми Вай Дорн, чието лице и фигура украсяваха киноекраните на страната повече от две десетилетия. Беше бледа, изтощена. Гарвановочерната ѝ коса бе избеляла и станала пепеляво сива, а кожата около ноздрите и устата ѝ беше покрита с ажур от нежни бръчици. Нейните изразителни в миналото ръце лежах неподвижни в скута ѝ. От нея бяха останали само огромните, всепоглъщащи очи и изумителният ѝ глас.

— Извинете за нахлуването — рекох аз, — но никой не отговори на позвъняването. Чух радиото и си позволих да заобиколя.

— Добре сте направили. Нети трябва да е в пералнята. Не чува камбанките, когато машината работи. Търговски пътник ли сте?

— Не, мадам. Дойдох да се срещна със съпруга ви.

— О! — Изглеждаше разочарована. Търговски пътник, рекламиращ стоката си, би прекъснал еднообразието. — Винсънт токущо тръгна за града, за да купи някои лекарства. Скоро ще се върне. — Очите ѝ светнаха: — От името на Браун и Уилкокс ли идвате?

— Съжалявам.

— И аз. Това са издателите му, нали разбирате? — Тя въздъхна: — Горкият Винсънт. Отхвърлиха последните му две книги. Така постъпиха и останалите издатели. Ужасно е обезкуражен. Чувства, че е изгубил стила си, а аз непрекъснато го убеждавам, че това е временно. Такива неща се случват с повечето творци, особено когато водят страдалчески живот, като нас. Не сте ли съгласен с мен?

Продължи, без да дочака отговор — като повечето инвалиди и тя бе склонна към бързост, дори с непознати.

— О, знам от какво страда Винсънт. Поне мисля, че знам. Има нужда от нови представи, свежи перспективи, трябва повече да пътува. — Тя категорично поклати глава, като да отричаше нещо. — Разбира

се, не може да става и дума за това. Никога не ще помисли да ме остави. Сигурно съм голяма егоистка, но искам да е тук, при мен — непрекъснато.

Тя усети, че се е увлякла и с жест на неодобрение тутакси се успокои.

— Боже мой, държа се толкова собственически. Вие приятел ли сте на Винсънт?

— Виждате ли... сътрудник по работа, нещо такава.

— В такъв случай го познавате. Непрекъснато му повтарям, че е старомоден. Единственото, което иска, е да утвърди положението си като глава на семейството. Да докаже, че може да се грижи за мен. Чувства се отговорен, искам да кажа финансово. — Тя с обич се усмихна. — Старомодно, нали? И толкова му отива! Но едва ли е необходимо при тези обстоятелства.

Знаех обстоятелствата. Бях чувал цели разкази за инстинктивната хитрост на Ейми Ван Дорн в бизнеса. На младини, когато печалбите бяха големи, а таксите — ниски, тя бе вложила умно парите си. Ценни книжа, ипотечни имоти, кредитни инвестиции — и от всичко получи печалба, когато цените се покачиха поради развитието на икономиката.

Пред къщата изсвири клаксон и се чу шум от колела върху чакъла.

Погледът ѝ се стопли.

— Това трябва да е Винсънт.

Наистина беше Винсънт и след малко го видяхме да идва към нас по пътеката. Като ме съгледа, той се спря и между очите му се появи вертикална рязка. После се усмихна и забърза крачка с протегната за поздрав ръка.

— Скот Джордан! Е, това вече е изненада. Колко време измина... две години, мисля.

— Почти.

— Радвам се да ви видя. — Той енергично разтърси ръката ми.

Изглеждаше така, като че ли времето не го беше докоснало, но не външно, защото нормалната умора и износване на организма сигурно бяха оставили следи на някои от вътрешните му органи. Винсънт Макайвър бе идеализиран портрет на преуспял писател — непринуден, изискан и вежлив. Часовете, през които е седял превит над пишещата машина, не се бяха отразили на стойката му. Беше висок и изправен, а

кожата му — стегната и гладка — се бе опнала на смутното му загоряло лице. Носеше син панталон, синьо спортно сако и широка синя вратовръзка на възел около врата си.

Спря се до жена си и леко я целуна по бузата.

— Виждам, че сте се запознали.

— Не официално — отвърна тя.

Той се усмихна:

— Скот Джордан, който навремето ми помогна с юридически съвет за жена ми, бивша Ейми Ван Дори.

— Ще останете ли за вечеря, мистър Джордан?

— Много сте любезна — отвърнах аз, — но имам насрочена среща. Мога ли да си запазя поканата за друг път?

— Когато поискате — вметна Макайвър. — Разбирам, че сте дошли по работа.

— Може и така да се каже — рекох аз.

— Старите договори по издаването ли?

Той ми направи знак с леко повдигане на веждите и аз му кимнах:

— Третият параграф за общия контрол и правата за преиздаване. Браун и Уилкокс са получили оферта от...

— Мисля, че Ейми ще ѝ бъде скучно. Да влезем вътре. Няма да се бавим, скъпа.

Кабинетът му бе средно голям, с изглед към реката, много уютен, стените бяха опасани с полици за книги, а красивото бюро, върху което почиваше самотна пишеща машина и събираше прах, бе направено от английски орех. Трябва да притежаваш доста силна воля, за да можеш да работиш в такава стая, когато транспарантите са вдигнати. Нищо чудно, че музата го бе напуснала. Тук човек би могъл само да седи и да мечтае до изглупяване.

— Благодаря, че разбрахте паролата ми — каза той. — Няма смисъл да тревожим Ейми. Напоследък много лесно се разстройва. Искам тя да бъде спокойна, ведра, да не се вълнува. Такива са съветите на лекаря.

— В такъв случай знаете защо съм тук.

— Да. — Той смръщи вежди. — Право да ви кажа, очаквах да ме посетите. Хейзъл Адамс ми се обади по телефона и ми каза как я

въртял окръжният прокурор. — Той отпусна възела на вратовръзката си.

— Нещо се мъти, Джордан. Какво се опитват да направят?

— Опитват се да обявят развода ви с Клеър за невалиден.

— Какво? — Изглеждаше слисан. — Сериозно ли говорите?

Кимнах с глава.

— Но защо? — Той разпери ръце от смайване. — Защо, за бога? Клеър е мъртва. Мъртва е вече седем месеца. Какво се надяват да постигнат?

— Това е цяла кампания — отвърнах аз. — И вие не сте единствената жертва. Ровят се в документите и гледат под лупа всеки развод, който изглежда по-особен.

Макайвър попи потта от челото си с носна кърпичка.

— Тогава сме спасени. Разводът ми може да издържи всяка проверка. Клеър бе заловена на местопрестъплението, а ние разполагаме с двама свидетели, чиито показания са извън съмнение. Ченето му щракна. — Искам сам да се срещна с окръжния прокурор. Ще оправа нещата. Ще му кажа истината.

— И каква е тя, мистър Макайвър?

Той учудено ме погледна.

— Какво? Боя се, че не разбирам.

— Казахте ми, че вие сте наели Бенедикт Майлоу.

— Така беше.

— Но пропуснахте да ми кажете за снимката.

— Каква снимка?

— Онази, която Майлоу направил по време на залавянето, на Клеър и на мъжа, който бил с нея.

Ако играеше, играта му бе достойна за наградата „Оскар“.

— Искате да ми кажете, че Майлоу е направил снимка по време на залавянето?

— Да.

Макайвър съкрушено поклати глава.

— За бога, не мога да повярвам.

— Никога ли не е споменава пред вас за това?

— Не ми е казвал и дума.

До този момент реакцията му потвърждаваше собствените ми открития. Все още нищо ново.

— Любопитен ли сте?

— За какво?

— Да научите кой е бил мъжът? Знаете, че Хейзъл Адамс го е видяла, но не сте направили ни най-малко усилия да разберете. Повечето съпрузи във вашето положение биха поискали някаква информация.

— Повечето съпрузи, Джордан, не всички. Ще ме попитате защо? Защото наистина не ме интересуваше. На онзи етап на играта Клеър не означаваше абсолютно нищо за мен. От дълго време живееше свой собствен живот. Не бяхме вече съпрузи, поне не така, както обществото разбира това понятие. Схванах истинския ѝ характер наскоро след сватбата и това бе удар за мен, повярвайте ми. Клеър беше развратна, аморална, покварена. Тя се омъжи по сметка. Отначало ми беше тежко, но после свикнах. А след това... — той изразително потръпна, — ние просто се търпяхме. Единствената ми задача беше финансовото обезпечаване. Издържах я и ѝ плащах сметките.

Той уморено затвори очи и запощипва кожата между веждите си. Имаше да говори още, знаех го и го очаквах.

— Към края стана фантастично екстравагантна — безкрайни покупки на дрехи и бижута. Това беше, когато реших да я напусна. Затова наех частен детектив. Знаех, че няма да му е никак трудно да се сдобие с необходимите доказателства. Когато го направи, бях доволен. Приех го.

— Кой е любовникът ѝ?

— Какво значение имаше? Той не е бил единствен.

— Но този точно е от значение.

— Защо?

— Защото е работил при вас.

— При мен? — Макайвър притисна гърдите си с разперена длан.

— Вашият шофьор — Стийв Бантън.

За секунда той смля онова, което му казах, а после пулсът му се заби в изпъкналите вени на челото му. Попита със спокоен глас:

— Сигурен ли сте?

— Видях снимката.

— Защо Хейзъл не ми е казала?

— Не е искала да накърни чувствата ви.

Преди всичко това бе удар по гордостта му.

Той стоеше прав с кървящо его и побелели устни.

— Съвсем под носа ми — изрече той, — а аз не съм и подозирал. Трябва да съм бил сляп. — Той тръгна към прозореца с вдървени крака. — И сигурно през всичкото време ми се е присмивал зад гърба. Вземал е парите ми и ми се е присмивал. Оставих го на работа. Работеше при мен до преди пет месеца. Той...

— Намалете газта — обадох се аз. — Случката в хотела му е била за първи път. Изпили по две чашки и свидетелите нахлули.

— Откъде знаете?

— Проверих.

— Защо Майлоу го е пазел в тайна?

— Вероятно е имал причини.

— Какво искате да кажете?

— Ако е безскрупулен, можел е да използва снимката и да спечели пари от нея.

Макайвър ме наблюдаваше.

— Как?

— Да предположим, че Клеър си намери нов любовник. Да предположим, че иска да се омъжи отново. Пристига Бенедикт Майлоу с тази изключително вредна снимка, която би могла да развали всичко. Би могла да се използва за натиск, за да се изстискат пари от нея. Тя би могла да иска да я купи.

— Шантаж?

— Това е едното наименование.

— Колко ниско трябва да падне човек?

Въпросът беше риторичен и не си дадох труд да му отговоря. Той беше писател и се предполагаше, че е наясно с човешките слабости.

— Виждахте ли я след развода?

— Веднъж. Случайна среща няколко седмици преди да загине. Поканих я да пийнем по нещо и тя прие. Изглеждаше разтревожена, угрижена и нервна. Не пожела да ми даде никаква информация и аз не я разпитвах.

— Възможно ли е адвокатът ѝ да знае нещо?

— Никълъс Странг? Може би. Вижте, Джордан, не е в това въпросът. Казвате, че окръжният прокурор изготвя иск за тайно

споразумение в ущърб на трета страна. По силата на какви доказателства?

— По силата на своята убеденост, че сте знаели кой е любовникът на Клеър, знаели сте, че е собственият ви шофьор и въпреки това не сте го уволнили. От това той вади заключението: Бантън изобщо не е бил любовник на Клеър. Заловен е бил в хотелската стая, само за да ви направи услуга.

— Но това не е истина.

— Трябва да го докажем.

— А ако не можем?

— Разводът може да бъде анулиран.

— Как ще повлияе това на женитбата ми с Ейми?

— Ще ви обвинят в двуженство.

Той стоеше онемял и потресен. После потъна в един стол и си заразтрива коленете. Не издаваше и звук. След това изрече с прехрипнал глас:

— Не могат да сторят това. Не бива да го допуснем. Боже мой! Сам виждате в какво положение е Ейми. Лекарите казват, че няма да живее повече от година и аз искам тази година да е добра за нея. Колкото е възможно по-добра при сегашните обстоятелства. Тя ме обича и подобно нещо може да я довърши.

По слепоочията му се появи влага. Той с усилие се контролираше.

— Ще ви кажа нещо, Джордан. Независимо от всичкия си опит в Холивуд, Ейми има твърде строги разбирания за морала. Това е част от произхода ѝ, от възпитанието ѝ. Всички в семейството ѝ са били менонити и тя живее по техните закони. През всичките години във филмовата колония, където цари безпринципност, разврат и неискреност, тя е била пример за честен и приличен живот. Нито намек за скандал не е опетнил името ѝ или кариерата ѝ.

Той силно разтърси глава:

— Боже мой! Ако си внуши, че през всичкото това време сме живели заедно, без да сме били женени, в... в грях... — Гласът му секна и той отчаяно ме погледна.

— Трябва да го спрете, Джордан. Още сега. Преди да е отишъл твърде далеч.

— Опитвам се.

Той изкопа отнякъде болезнена усмивка:

— Трябва да употребите всичките си усилия.

— Това имам намерение да направя. Заради мен самия, както и заради Ейми.

Веждите му се свъсиха.

— Как така?

— Много просто. Професионалната ми чест е застрашена. Предполага се, че в този щат само адвокатите знаят точния произход на доказателствата, за да могат да поддържат искането за развод. Лохман е убеден, че аз съм режисирал всичко и ако може да докаже обвинението си, ще бъда отстранен от длъжност, възможно е дори да ме лишат от адвокатски права.

— Но това е смешно.

— Съгласен съм.

Той смръщи вежди и се замисли:

— И все пак, как окръжният прокурор се е сдобил с тази снимка?

— Може би Майлоу ще ме освети по въпроса. Имам намерение да разбера.

— Направете го. И ме дръжте в течение, Джордан. Ако мога да помогна с пари, с нещо друго...

Той замлъкна при звука на автомобилен клаксон и се извърна. След малко парадната врата се отвори и един мъжки глас извика:

— Ало! Къде сте?

— Тук, вътре — отвърна той, като се насили да звучи сърдечно.

На вратата се появи мъж, а зад него се показа жена. Мъжът вървеше бързо към нас с протегната за поздрав ръка. Макайвър я пое с усмивка, но тя бе строго механична и не достигаше до погледа му.

— Арнълд? Как си?

Те внезапно прекъснаха ръкостискането, като че ли дланите им бяха затворили електрическа верига, която е разтърсила неприятно и двамата. Под тънкото прикритие на официалността прозираше осезаема враждебност.

Официалността прерасна в представяне:

— Скот, запознайте се с Арнълд и Айрийн Париш. Айрийн е племенница на Ейми. Скот Джордан, мой адвокат.

Произнесохме обичайните вежливи изречения. Айрийн Париш беше висока жена, облечена в костюм по поръчка, високомерна, с

ледена усмивка — очите ѝ изучаваха лицето ми. Какви юридически услуги оказвах на мистър Макайвър? Толкова бе любопитна, че беше почти готова да попита.

Арнълд Париш ѝ хармонираше на височина, но скелетът му бе обвит с твърде много плът. Лицето му изглеждаше меко, но не слабо. Имаше живи блестящи очи като птица и професионално мило държане като лекар или търговец на автомобили. Сивото му туидено сако с кадифена яка му придаваха екстравагантен вид.

Той каза:

— Минавахме отгук. Казахме си — защо не спрем да видим Ейми.

— Радвам се, че сте тук — рече Макайвър с принудително въодушевление.

— По-добре ли се чувства? — попита Айрийн.

— Почти без промяна.

— Надявам се, не си почива.

— Не. Отвън на терасата е.

— Добре. Знаем, че обича компания. Ще я заведеш ли на юг през зимата?

— Мисля, че не е готова за това. Лекарят ще реши. Знаеш, че Ейми мрази студеното време.

Забелязах, че Макайвър великолепно се контролира. Автократичният тон на Айрийн го нервираше. Арнълд Париш облекчи положението, като дръпна жена си за ръка.

— Хайде, Айрийн, да отидем при Ейми на терасата. Ще излезеш ли скоро, Винсънт?

— След минута.

— Добре. Ейми се интересуваше от ценните си книжа. Събрах доста данни. Сигурно ще искаш да ги чуеш.

Той побутна жена си към вратата, като все още държеше ръката ѝ.

— Сигурно ще искаш да ги чуеш — яростно го заимитира Макайвър. — Не е ли чудесен!

— Съветник на Ейми ли е?

— Да, по някои въпроси. Нарича себе си „съветник по капиталовложенията“. — Макайвър протегна ръка: — Ще ми позвъните ли, Джордан?

— Щом узная нещо.

— Тогава довиждане.

Толкова гореше от желание да отиде при останалите, че не си направи труда да ме изпрати.

Автомобилното движение в южна посока бе доста слабо. Под тъмнеещото небе реката изглеждаше като напукан метал. Докоснах педала на газта и буикът тутакси реагира. Пътувах с петдесет мили в час и си мислех за Ейми Ван Дорн, завързана за стола си, унесена в спомени за минали победи.

И все пак не беше съвсем изоставена.

Запазен върху целулоид и предаван в ефира, нейният талант можеше да се види по безбройните телевизионни екрани, привличащ домакините през деня и страдащите от безсъние през нощта. Тя би могла да си седи и да се наслаждава на образа си — такава каквато е била в разцвета на своята младост.

Беше ли това утеха за Ейми Ван Дорн? Не много голяма, мислех си аз. Акламациите, блясъкът, ласкателствата — всичко си беше безвъзвратно отишло. Останала бе само черупката, а скоро и тя щеше да изчезне.

Новината за смъртта ѝ ще заеме цяла колона на страницата с некролози. Публиката ще покудкудяка тъжно и ще забрави. След погребението Винсънт Макайвър ще изтрие очите си и ще потърси утеха в бутилка старо шотландско уиски и в обятията на някоя млада блондинка.

Племенницата, Айрийн Париш, ми бе направила впечатление като изключително студенокървно същество. Чувствах, че скръбта ѝ ще бъде премерена да съответства на наследството, което ще получи. Съмнявах се дали Арнълд Париш изобщо ще почувства нещо.

Излязох от магистралата на седемдесет и девета улица, за да се обръсна и да си купя нова риза преди срещата ми с Хейзъл. Когато спрях колата до бордюра, портиерът се заклати към мен и протегна ръка да хване дръжката.

— Би ли я паркирал, Джордж?

Когато си смених мястото, за да седне зад кормилото, на лицето му се появи странно изражение.

— Не влизайте в сградата — прошепна той, без да движи устните си. — Чакаат ви двама души. Изчезвайте, бързо.

Но беше твърде късно. Сержант Уиник и неговият помощник ме бяха видели.

— Та това е то — рекох аз на лейтенант Ноула. — Стийв Бантън беше жив, когато си тръгнах.

VI

В пепелника имаше четири угарки от пура, а пепелта димеше между зъбите му. Той ме гледаше сериозно в очите.

— Трима свидетели — изрече тихо той.

— Вярно е, но невинаги значението е очевидно. Не казвам, че тези хора лъжат. Знам, че двамата говорят истината. Но телефонистката — как може да е сигурна, че това е бил гласът на Бантън?

— Вратата била заключена, а в стаята нямало никой друг.

— Нямало никой, когато управителят е влязъл. А вратите на тези хотелски стаи се заключват автоматично.

Той се облегна.

— Виждал ли си някога телефонистката?

— Не.

— И мислиш, че е измислила името ти?

— Предполагам, че Бантън може да го е споменал. Може да е бълнувал, докато животът му е изтичал заедно с кръвта му. Току-що ме бе видял и името ми е било все още свежо в паметта му.

Ноула замислено ме гледаше.

— Наистина ли мислиш, че аз съм го убил, Джон?

— Не аз ще седя сред съдебните заседатели.

— Не е там въпросът. Виновен ли съм?

— Можеш ли да докажеш, че не си?

— Ако съм затворен, няма да мога. Дай ми възможност да поработя върху това.

Той удари с двете си ръце бюрото.

— Какво очакваш да сторя, Скот? Да забравя за доказателствата? Да ти се извиня, че са те докарали тук? В моргата имаме труп на убит човек и сме задържали заподозрян в убийството му. Можем да докажем начина, по който е станало убийството, възможността за убийството и мотивите. Ако те пусна да си отидеш, жив ще ме одерат.

— Не е задължително. Можеш да ме пуснеш, за да следиш с кого ще се срещна. Това не е ли обичайната практика в някои случаи? Ако ме задържиш сега, няма да мога да ти намеря поръчител. А ти познаваш Лохман. Веднага ще се възползва от възможността да ме разпне. Трябва сам да проуча всичко.

— Какво можеш да направиш ти, което ние не ще можем?

— Вероятно нищо. Но аз познавам тези хора. Имал съм работа с тях. Да речем, че ме затвориш. Да речем, че останат доволни от доказателствата и няма да искат да работиш повече по този случай: Каква възможност ще имам? Докато ти можеш да се прикриеш. Можеш да изпратиш някой по петите ми.

Известно време той не помръдна, по лицето му се изписаха противоположни чувства.

— Колко време ти е нужно, Скот?

— Четирийсет и осем часа.

Той изкриви лицето си в гримаса.

— Когато Лохман разбере, че сме те заловили и после сме те оставили да изплюеш въдицата, ще се подпуши.

— Лохман може да ме хване, когато си поиска. Тук е домът ми. Тук работя. Няма да рискувам бъдещето си, само защото се е появило някакво незначително косвено доказателство.

— Незначително ли?

— Точно такава е, Джон. Твърде неубедително е. Как ме виждаш да убия човек и да оставя следа, дълга цяла миля. Да се покажа на дежурния на рецепцията, да вляза насила в стаята на Бантън и да изляза, без да се уверя, че е мъртъв?

Той присви очи от издигация се нагоре дим, но не каза нищо.

— Да речем, че още не знаеш, че имам мотив. Кажи на Лохман, че си решил да ме пуснеш за малко, за да приключиш със следствието. Ще ти се обаждам от време на време и ще ти докладвам. Ако играта загрубее, ще се върна.

Погледна през мен.

— Не се ли страхуваш?

— Разбира се, че се страхувам.

— Не искаш ли да отидеш до клозета?

— Не съм толкова...

— Знаеш къде е — в края на коридора.

Бързо се обърнах и излязох от кабинета му.

Никой не ме спря. Дежурният сержант дори не ме погледна. Когато излязох навън, поех си дълбоко дъх и усетих как влагата по кожата ми се кондензира от мразовития въздух.

Четирийсет и осем часа? Фактически не разполагах с толкова много време. Още щом научи фактите, Лохман с крясък ще поиска задържането ми.

Имах среща и бях закъснял. Хейзъл предизвикателно отвори вратата. Скръсти ръце и студено ме загледа:

— Каза в седем часа.

— Извинявай. Задържаха ме.

— Защо не телефонира? Остави ме да чакам, умираща от глад. Заклех се, че ще те убия, ако не дойдеш, особено след като съм си купила нова рокля, специално за случая. Може би наистина ще го сторя.

— Но не в коридора — отвърнах аз. — Убий ме вътре.

Тя се отдръпна и затвори вратата, но остана неумолима.

— Най-напред искам обяснение. След това искам най-хубавия стек в най-скъпия ресторант на града.

— Имаш право.

Тя се завъртя.

— Харесваш ли роклята ми?

— Аха.

— Не си много въодушевен.

— Не обръщам голямо внимание на опаковката. Интересува ме съдържанието.

— Ха! Злословиш по адрес на индустрия за милиарди долари. Не говори така пред Диор или Скиапарели. Ще ти отнемат живота.

Но роклята беше истинско удоволствие, а тя бе прекрасен манекен. Дълга рокля за коктейли с цвят на шампанско и тъкмо толкова пенлива с кройка, замислена специално да повишава температурата на мъжете, които я гледат. Дори в състоянието, в което бях — загрижен и разтревожен, — Хейзъл видя, че ѝ се възхищавам и ядът ѝ започна да се стопява.

— Жаден ли си, Скот?

— Гърлото ми е пресъхнало. Бих изпил едно мартини, много сухо.

Тя отиде до подвижното барче.

— Мартинито идва.

— Да ти помогна ли?

— Знам рецептата — надменно каза тя. — Джин, вермут и цианкалий.

Пригответи съставките в хромиран шейкър, като вкара вермута в пулверизатор и замести цианкалия с парченце лимон. Изпих го. Мартинито наистина беше много сухо и от джина главата ми олекна.

— Още едно? — попита тя.

— Ако ме носиш.

— Значи ли това, че ще те напия?

— Ще ми помогне. Много съм срамежлив.

— Тогава и двамата сме обречени. И аз не съм толкова смела, колкото изглеждам. Нито пък толкова стисната.

— Стисната. Е, добре...

— В миналото работех при един писател, спомняш ли си? Нещичко от това би трябвало да е поостанало. Все пак, съжалявам, че ти се скарах. Мислех, че си забравил за срещата ни. След като похарчих толкова пари за тази рокля, доходът ми за две седмици, и то без удръжките...

— Извинявай. Трябваше да ти телефонирам.

— Защо не го направи, Скот?

— Не можах. Полицайте не ми разрешиха.

— Полицайте?

— Да. Измъквах ми показанията с бой.

— Тя ме удари с усмивка на мъченица.

— Е, хайде, стига...

— Така беше. Утре всички вестници ще пишат за това. Истината е, че сега изобщо нямаше да съм тук, ако един приятел не си заложи главата.

Тя ме изгледа отблизо, разбра, че говоря сериозно и лицето й тутакси се изопна от тревога.

— Но защо, Скот? Какво си сторил?

— Нищо. Някой друг го е сторил.

— Какво е то?

— Опитва се да ми стовари убийство.

Тя ахна и широко отвори очи.

— Днес следобед — продължих аз. — Точно когато излязох оттук и тръгнах да се срещна със Стийв Бантън. Отначало отказваше да говори, после промени решението си. Бъбрихме си малко. Оставих го в добро здраве. Но някой е променил състоянието му. Променил го е с трийсет и два калибров куршум, който е накарал сърцето му да спре.

Хейзъл понечи да захапне пръста. На два пъти преглътна, преди да накара гласа си да излезе. А когато той все пак се появи, беше писклив и звучеше недоверчиво.

— Стийв Бантън... мъртъв...

— Съвсем. Освен ако лекарят не си познава работата. Обвиняват мен в това деяние.

— Теб? — Въпросът ѝ бе изблик на негодувание.

— Да.

Докато описвах подробностите, тя внимателно слушаше, прехапала долната си устна.

— Ето, виждаш, че съм в съвършено незавидно положение.

— Какво смяташ да правиш?

— Да го увеса на някого друго. Ако мога. Лейтенант Ноула ми даде четирийсет и осем часа.

— А после?

— Ще бъде принуден да ме задържи като заподозрян в убийство.

Тя извърна глава. Болка засенчи погледа ѝ. Устните ѝ потръпваха.

— За всичко съм виновна аз. Мисля, че ти нося нещастие. Попадна в тази бъркотия, защото аз те представих на мистър Макайвър. — Тя самоотвержено преглътна. — Не бива да излизаме тази вечер. Ще отворя няколко консерви и...

— Не, мадам. — Бях твърд. — Не можем да лишим публиката от възможността да види тази рокля. Освен това имам още въпроси, които не бих искал да задавам тук. Ще вечеряме навън, както бяхме запланували.

Тя укроти съпротивата си и се предаде. Снежнбяла наметка от одран бобър се появи върху раменете ѝ и ние потеглихме. Тази вечер предпочитам да отидем в някой хотелски ресторант с малко хора и ненаатрапчива музика. Спряхме се на „Бохемиан Рум“.

Оркестърът се състоеше само от щрайх, без никакви духови инструменти.

Докато вървахме след майордома към една маса в ъгъла на помещението, Хейзъл предизвика леко раздвижване сред мъжката клиентела. Той загрижено кръжеше около нас с бележник в ръка, готов да запише поръчката ни.

— Коктейл „Саратога“ — каза му Хейзъл.

Погледнах я изумен:

— Какво е това?

— Бренди, ракия, мараскино и ананас.

— След джина и вермута? За мен не. Кажете на главния готвач да сложи две парчета говеждо филе на огъня, искам ги средно препечени — поръчах аз.

Едва когато филето пристигна, разбрах колко съм бил гладен. Оглезгахме костите така, като че бяха излъскани с пепел. Хейзъл се облегна назад и доволно въздъхна.

— Цигара, моля.

Дадох ѝ цигари и драснах клечка кибрит.

— Вече имам сили да говоря — рече тя.

— Разкажи ми повече за Стийв Бантън. Каквото и да е. Какъв човек беше той?

— Интригант, Скот. Винаги ще говори за плановете си, грандиозните си идеи и ще се опитва да те убеждава, че работи като шофьор само временно.

— Какви идеи?

— Не уточняваше. Говореше изобщо, като се стараеше да създаде впечатлението, че непрекъснато подготвя някаква сделка.

— Никога ли не си подозирала за него и Клеър?

— Никога. Били са или много хитри, или много предпазливи. Затова бях шокирана да ги видя заедно. Разбираш ли...

— Какво има, Хейзъл?

Тя се колебаеше.

— Клеър е мъртва и не съм сигурна дали мога да кажа нещо, което би могло...

— За бога! Не разбирам защо хората винаги се страхуват да не наранят мъртвите. Защо трябва да защитаваш паметта на някого, който не е заслужавал уважение приживе? Нещо не е наред с обичаи, които тачат трупове. Нека обръщаме повече внимание на живите. На мен,

например. Аз съм в беда и ако можеш да хвърлиш достатъчно светлина на този въпрос, говори. Какво за Клеър?

Димът от цигарата ѝ се виеше между нас.

— На снимката се виждаше още един човек, приятел на семейството, и аз имах смътното усещане, че е нещо повече от приятел.

— Кой беше той?

— Никълъс Странг.

Плавно издишах.

— Това вече обръща нова страница в тази история. Никълъс Странг. Адвокатът на Клеър. Разкажи ми още.

— Няма какво повече да ти разказвам. Винсънт обичаше да работи през нощта, но Клеър бе неуморима, тя бленуваше за вълнуващи усещания, затова Странг, верният приятел, беше винаги под ръка. И това не бе само наглед, повярвай ми. Той изпитваше удоволствието да го прави.

— Макайвър не обръщаше ли внимание?

— Мисля, че не се интересуваше. Ще ми обясниш ли нещо, Скот?

— Ако мога.

— Странг представяше Клеър на бракоразводното дело. Как така изобщо не се показва, когато се разпитваха свидетелите?

— Защото не я е защитавал. Оставил е съдебните заседатели да издадат присъда в полза на ищеца.

— Защо?

— По няколко причини. Да допуснем, че бе накарал Клеър да даде показания. Какво щеше да докаже? По какъв начин щеше да обясни присъствието си в хотелската стая? Било е безнадеждно и Странг добре го е разбирал. Имало е и други съображения. Дело от такъв характер винаги привлича репортери. Щяха да го раздухат. Странг се е опитвал да избегне публичността. Няма е друга алтернатива. Трябвало е да остави делото да се реши в полза на ищеца.

— Най-последно може да не е било истинско залавяне — тя се намръщи. — Може да са ме подмамили за свидетел. Говори ли със Странг?

— Още не. Беше излязъл.

Музикантите на подиума настройваха инструментите си.

— Не ми се танцува много — рече Хейзъл.

— И на мен.

— Ако искаш, можеш да ме заведеш у дома.

В таксито тя сграбчи ръката ми и очите ѝ внезапно овлажняха.

— О, Скот, съжалявам. Ако не бях...

— Недей казах аз.

— Но...

— Слушай ме. Този комплекс за вина ще те невротизира и няма да ми бъдеш от никаква полза.

Таксито спря пред дома ѝ и аз се качих с нея. Тя държеше ключа в ръката си и ме гледаше сериозно.

— Къде ще отидеш оттук?

— Никъде. Ще остана при теб.

— Какво означава това.

— Не мога да се прибера.

— Защо?

— Очаквам посетители от Окръжната прокуратура. Вероятно ще носят заповед за арест.

— Но полицията те пусна.

— Това не означава, че съм въвн от опасност. Нуждая се от място, където да живея. Ако отида на хотел, някой може да ме познае. Всички телефонни разговори ще минат през централата. Преди малко искаше да можеш да направиш нещо за мен. Това е то. Диванът ти изглежда много удобен и аз ти обещавам, че ще се държа прилично. Ако, разбира се, не се разхождаш пред очите ми в някое от онези прелъстителни negliжета, ще бъдеш в безопасност. А ако искаш да ти плащам за легло и храна...

— О! Млъкни — тя отвори вратата. — Хайде, влизай.

VII

Първата ми спирка на другата сутрин беше кантората на Никълъс Странг. Влязох в асансьора с чувство, че съм стар и вдървен.

Закуската, която ми приготви Хейзъл, имаше добро въздействие върху стомаха ми, но още усещах коравия диван на гърба си. Диваните се правят, за да се седи на тях, а не да се спи. Съмнявах се дали бих могъл да заспя, дори ако бях легнал върху матрак от облаци и ако бяха натъпкали дробовете ми с етер. Мозъкът ми работеше и не ми беше възможно да се отпусна, ето защо почувствувах облекчение, когато с пукването на зората очите ми започнаха да различават контурите на непознати предмети.

Не бях телефонирал предварително на Странг, но този път той си беше в кантората. Студената, но декоративна секретарка се обади по интеркома и ме пусна да вляза.

Никълъс Странг заобиколи бюрото си и ми стисна ръката.

— Радвам се да ви видя, Джордан. За пръв път се виждаме насаме, но много съм чувал за вас.

Имаше в запас безкрайна енергия. Лицето му беше мургаво и квадратно, а мастилено черната коса по средата на челото му бе гладко причесана назад. Цялото му същество изразяваше желание да услужи, а маниерите му излъчваха доверие.

Срещал съм различни типове адвокати. Странг бе приятният тип, сърдечният, държането му те предразполагаше да се отпуснеш, нямаше за какво повече да се безпокоиш, сега вече си в компетентни ръце, твоите грижи са и негови. Трябва, разбира се, да платиш за услугите му, но какво са парите пред спокойствието?

— Видях сутрешните вестници — каза той. — Всички пишат за убийството на Бантън. — Гледаше ме право в очите с остър и изпитателен поглед. — Описанията са бледи, но останах с впечатлението, че сте замесен.

Магнах с ръка:

— Много неприятно. Имаше опит да ме оплетат, но никой не го взе на сериозно. Все пак намирам се в нещо като мъгла и бих искал да изясня нещата. Може би ще бъдете в състояние да ми помогнете.

— Аз? — Той изглеждаше отчужден. — По какъв начин?

Инстинктивно чувствах, че на Никълъс Странг може да се вярва толкова, колкото на съдия със слабост към смъртните присъди в тайния съд.

— Бяхте адвокат на Клеър Макайвър и, както разбрах, близък приятел на семейството.

— Бантън бе убит вчера, а Клеър е мъртва от доста време. Не виждам връзката.

— И аз не я виждам все още. Макар че трябва да има връзка. Нали бяха прекарвали известно време заедно в една хотелска стая? Стийв Бантън бе прелюбодеятелят в бракоразводното дело.

Той бавно се изправи. Наведе се над бюрото. Вторачи се в мен, като че току-що бях обидил майка му. После произнесе с тих и кисел глас:

— Кажете ми, кой по дяволите се опитва да пуска такива слухове?

— Това е факт.

— Стийв Бантън и Клеър? Абсурдно.

— Защо?

— Той беше само един шофьор.

— Това не поставя под съмнение качествата му на любовник.

— Моля ви. — Той проявяваше благородно търпение. — Никога не сте виждали Клеър, нали?

— Не.

— Тя беше лейди, Джордан. Лейди до мозъка на костите си. Притежаваше вкус и се различаваше от другите. Никога не би се свързала с човек като Бантън. Не беше нейният тип. Това приятелче нямаше нито произход, нито възпитание.

— Беше добре сложен.

Странг не се раздразни.

— Откъде по дяволите ви хрумна тази фантастична идея?

— Подказа ми я окръжният прокурор.

— А? — Той изсумтя от изненада.

— Точно така — продължих аз. — Самият Филип Лохман. Има доказателства. Убедителни. Неоспорими.

— Какви доказателства?

— Снимка на стаята и обитателите ѝ. Самоличността на Стийв Бантън не може да се сбърка.

Странг свъси вежди. Не проговори.

— Сигурен ли сте?

— Видях снимката.

Той отново седна и бавно поклати глава.

— Това е нещо като... като удар за мен. Бях близък приятел на Клеър и... никога не съм подозирал.

„А, Странг, мислех си аз, не страдаш истински, нали?“

После казах на глас:

— Защо нямате по-голяма вяра?

— Боя се, че не ви разбирам.

— Защо всички бързат да повярват най-лошото? Не знаех, че по света има толкова много хора с мръсно подсъзнание. Не е задължително да е имало нещо между двамата.

— Накъде клоните?

— Може да е поканила Бантън в стаята си, за да се симулира залавяне в изневеря и да се ускори разводът.

— Искате да кажете тайно споразумение?

— Да, според окръжния прокурор.

— Истина ли е, Джордан?

— Мен ли питате?

— Вие бяхте адвокат по делото, вие трябва да знаете.

Поклатих глава:

— Не. Не съм го изфабрикувал аз.

— Тогава кой?

Ухилих му се. Ако не беше ухилване, поне бе демонстрация на зъбите ми.

— Може би вие. Това е единственото заключение, което мога да направя. Че всичко това е било изфабрикувано от вас и Клеър и че вие сте посъветвали Макайвър да си вземе адвокат. Аз съм сляп изпълнител.

Той отново беше станал прав, лицето му бе сковано, а почервенелият му врат преливаше над стегнатата му яка.

— Не ми харесват тези намеци, Джордан. Какво се е случило? Да не би Лохман да ви е обвинил в съучастничество? Да не би да се опитваш да прехвърлите топката на мен? Е, добре, няма да стане. Нямам нищо общо с това.

— Успокойте се, Странг. Няма защо да се безпокоите. Само двамина още знаят истината — Клеър и Бантън — и двамата са мъртви.

Той бе започнал да се контролира.

— Вижте, Джордан. Няма да ви направя честта да ви изхвърля от кантората заради намеците ви, защото ако говорите сериозно, ако наистина вярвате на онова, което казвате, трябва да сте болен, нужна ви е психиатрична помощ.

Усмихна се.

— Пускам празно, да хвана пълно. Не се интересувам истински от развода. Срещу мен има много по-тежко обвинение. Седнете, ако обичате. И двамата сме членове на адвокатурата. Трябва да си помагаме.

— Не знам нищо за Бантън.

— Но знаете за Клеър. Чух, че сте вечеряли заедно в нощта преди злополуката. Когато се разделихте, каза ли ви къде отива?

— Не. Само заяви, че има делова среща. Не даде никакви обяснения. Да ви кажа право, Джордан, бях тъй раздражен, че не я попитах нищо.

— А нещо за злополуката?

— Няма много за разказване. Очевидно е спукала гума и е махала на някой шофьор за помощ. Предполагам, че онзи не я е видял и я е ударил с автомобила си.

— Блъснал я и избягал?

— Да. Но най-напред е спрял и се е върнал, но е видял, че е мъртва. Видял е и бижутата ѝ. Онази вечер се бе отрупала с накити. Предполагам, помислил е, че тя повече няма да има нужда от тях и ги е взел.

— Не знаех. Бяха ли застраховани?

— Да. При Националната компания за обезщетение.

— Някое от бижутата да се е появило?

— Нито едно.

— Платиха ли застраховката?

— Естествено. На единствената жива родственица, една леля на име Тереза Гоулд.

— Кой отвори завещанието?

— Нямахме завещание. Умря, без да остави завещание. Аз уредих административните въпроси.

— И имотът ли остана за мисис Гоулд?

— Точно така.

Той млъкна, защото телефонът иззвъня, взе слушалката и се заслуша. Забелязах мигновеното потрепване в очите му и разбрах, че мозъчните му клетки усилено работят. Той рече:

— Не, мис Франк, не се безпокойте. Ще дойда да подпиша документите.

Остави слушалката, изправи се и с поглед ме помоли за извинение:

— Веднага ще се върна.

Не играеше много старателно, защото провери дали вратата е затворена. Зад главата ми се обади предупредителен звънец. Трябваше да подпише само един документ. Защо не накара момичето да му го донесе? Странг не правеше впечатление на човек, който се грижи да пести труда на секретарката си.

Леко се наведох към телефона и внимателно го вдигнах. Почти веднага дочух собственото ми име да се произнася от баритона на Странг.

— Джордан е в кантората ми. Тази сутрин чух по радиото, че го издирвате.

— Добре — това бе гласът на Лохман, сух и решителен. — Задръжте го.

— Ще направя всичко възможно.

— След две минути моите хора ще пристигнат.

Прекъснаха връзката и отново внимателно поставих слушалката обратно. Нова роля за Никълъс Странг, гражданина общественик, влагащ своя дял в залавянето на опасен престъпник.

А може би не му е харесала темата на разговора ни. Може би иска да ме отстрани от пътя си, да ми попречи да душа наоколо.

Когато вратата се отвори, бях отново на стола си.

— Извинете, че ви накарах да чакате, Джордан. Трябваше да попълня две съдебни постановления.

На лицето му цъфтеше приветлива усмивка. Той ми поднесе кутията с хавайски пури.

— Опитайте една от тези — предложи ми той. — Направена е в Куба от селектирани тютюневи листа по моя специална поръчка.

С другата си ръка вече щракаше запалката. Поставих пурата в джоба си.

— Благодаря. Пуша пури само след вечеря. Ще я опитам още тази вечер. Много сте внимателен.

Надигнах се от стола.

Той направи жест да ме спре:

— Имате ли други въпроси?

— Засега не — взех шапката си.

Той забързано каза:

— Ще пийнете ли нещо, преди да си тръгнете?

— Бих желал глътка мастика.

Той ме погледна със съмнение:

— Имам скоч, бърбън, ръжено уиски...

— Съжалявам.

Ръката му беше върху телефона.

— Мога да ви поръчам. Във фойето има павилион за спиртни напитки. Ще стане бързо.

— Ще ви задължа твърде много — отвърнах аз. — Благодаря ви все пак. Истината е, че закъснявам. Трябва да посетя още няколко души, а ще ми се да отида и при окръжния прокурор. Сигурен съм, че изгаря от желание да ме види.

Ако Лохман бе пуснал съобщение по радиото, някоя патрулна кола, кръжаща в района, може би вече спираше до вратата.

Когато слязох долу, пресякох улицата и влязох в една дрогерия да наблюдавам сградата на Странг през стъклото на витрината. Спряха няколко коли и полицаи, които външно не се различаваха от обикновените граждани, разчистиха тротоара от минувачи. И така, още щом научеха, че съм си тръгнал, щяха да побързат да ми подготвят достойно посрещане в съда.

Надявах се, че посещението ми при Странг ще го накара да действа.

И то наистина го накара. След десет минути Странг се появи на вратата и махна за такси. Празни таксите не липсваха в тази част на

града и аз без труд спрях едно и за себе си. Шофьорът получи указанията ми и потегли. Заехме се да преследваме Странг безхитростно и открито, но автомобилното движение бе достатъчно оживено, за да останем незабелязани.

Пътуването беше кратко. След десет пресечки в северна посока Странг слезе и хлътна в една сграда. За миг изпитах дълбоко задоволство. Знаех къде отива, защото в тази сграда беше кантората на Бенедикт Майлоу.

Помнех номера на стаята от първото си посещение тук. Скърцащият асансьор се качи до етаж и аз спрях пред вратата да реша каква тактика да използвам. Първото ми желание бе да се втурна вътре и да ги изненадам. Докато стоях, дочух мъжки глас да се извисява от яд. Но макар и увеличен, не можех да различа нито дума, тъй като към него се прибави бумтежът на още един глас и двата зазвучаха едновременно.

Преместих се в края на коридора и заставах в ъгъла между стената и носещата колона. Пуших и чаках.

След известно време вратата се отвори и Странг се появи, пребледнял от ярост, със стиснати устни. Явно разговорът му с Майлоу бе инжектирал голяма доза адреналин във вените му. Почаках десет минути и влязох.

Бенедикт Майлоу се бе навел над картотеката си и разглеждаше някакъв плик. Изкашлях се и той се завъртя като пумпал.

От киното и телевизията хората получават погрешно впечатление за частните детективи. Типът слаби, груби мъже, със загадъчно държане, модерно облечени, безкомпромисни, с аналитичен ум, посветени само на работата си, може наистина да съществува. Никога не съм срещал частен детектив, който да се покрива с това описание. Човек с по-горе посочените качества не ще си губи времето да преследва безделници и скитащи съпрузи. Би си намерил по-доходни възможности в по-добра професионална област.

Майлоу бе среден на ръст, с конично телосложение и свинско лице. Притежаваше бялата кожа и копринено бяла коса на албинос. Изглеждаше облекчен от това, че не Странг е влязъл.

— Добро утро, сър. Какво обичате?

Бяха изминали две години от времето, когато бе дал показания по бракоразводното дело на Макайвър.

— Погледни ме хубаво, Майлоу — казах аз. — Не ме ли познаваш?

Той се взря по-наблизо.

— Но да, вие сте Скот Джордан, адвокатът.

— Точно така.

— Но аз мислех...

— Какво си мислел?

Той замълча.

— Мислел си, че съм в затвора, така ли?

— Да. Тази сутрин четох за вас във вестниците. Разбрах, че окръжният прокурор ви търси за разпит. Помислих си, че сте задържан за убийството на Бантън.

— Пуснаха ме.

Лицето му светна; гласът му стана сърдечен.

— Нуждаете се от помощ. Затова ли сте тук? Ако мога така да се изразя, мистър Джордан, избрали сте най-подходящия човек. Убийствата са моята слабост. С всички сили се стремя да помогна на клиента. Работя ден и нощ, двадесет и четири часа в денонощието. Не ям, не спя. Кажете ми, че сте обвинен несправедливо и аз ще ви повярвам. Мога ли да ви служа по някакъв начин?

Не би могъл да ми поднесе чаша ледена вода в сърцето на Сахара.

— Какви са таксите ти?

— Зависи от работата. — Той ме погледна с надежда. — Двайсет и пет на ден?

— Звучи приемливо.

— Плюс разходите.

— Естествено. Направи ми впечатление начинът, по който се държа по делото Макайвър. Имаш ли добра памет?

— Отлична.

— Да я проверим. Ще ми отговориш ли на някои въпроси?

— Питайте. — Разговорът за пари бе изострил апетита му.

— Разбрах, че окръжният прокурор те е разпитвал за онзи развод.

Майлоу се ухили:

— Дума не обелих.

— Кой те нае да следиш мисис Макайвър?

— Съпругът на дамата. — Той отговори, без да се колебае, като че ли коварството му бе свършено чуждо. — Защо питате?

— За по-голяма яснота. Имаше ли и други приятели, или излизаше само с Бантън?

— Изключително с шофьора.

Не го нарекох лъжец. Но защо не спомена Никълъс Странг? Ако бе следил Клеър известно време, трябва да е знаел за адвокатата.

— В деня, в който ги заловихте, разпозна ли Бантън?

— Разбира се.

— Кой ти нареди да направиш снимката?

— Никой. Мога да обясня.

— Хайде.

— Работил съм много по бракоразводни дела, адвокате, имам повече от сто случая. Може да се каже, че съм специалист. Понякога попадаш на отегчен съдия, който не обръща особено внимание на уликите. Той подписва документите формално, без да проверява. А вие вероятно знаете, че някои съдии са доста мъчни. Вземат работата си на сериозно. Лично разпитват свидетелите. Подозират всекиго и понякога не вярват, че е имало залавяне в изневяра. Тогава им показваш снимката и готово. Тя доказва показанията.

Говореше самата истина.

— Защо не си казал за снимката на мистър Макайвър? — попитах аз. — Той те е наел. Имал е право да знае.

— Щях да му кажа, ако не беше онова момиче, мис Адамс, секретарката му, която ме помоли да не го правя. Каза, че това щяло да го разстрои.

— Защо не ми събщи?

— Защото не сметнах за необходимо. Делото приключи без проблеми.

— Къде е сега снимката?

— В картотеката ми.

— Показвал ли си я на някого?

Изглеждаше огорчен.

— Не, разбира се. Това е конфиденциален материал, адвокате.

— Откъде е получил копие окръжният прокурор?

Погледна ме безпомощно.

— Умът ми не стига. Проверих в картотеката. Снимката е още тук, заедно с негатива.

— Кой, освен теб, има достъп до картотеката?

— Никой.

— И на Странг ли каза същото?

— На кого?

— На Никълъс Странг, адвоката на подсъдимата.

— Аз... боя се, че, не разбирам за какво става дума.

Опрях показалец в гърдите му.

— Тогава ще ти обясня. Посетих Никълъс Странг и той се втурна към кантората ти още щом излязох. Сигурен съм, защото го проследих дотук. Това означава, че е обезпокоен от нещо. Означава също, че между вас двамата съществува тясна връзка.

Той мълчеше и бързо размишляваше. После се усмихна стеснително.

— Ще бъда искрен с вас, Джордан. Странг наистина дойде при мен. Дойде, защото сте му казали за снимката. Фучеше от гняв. Искаше негатива. Твърдеше, че не ми е работата запазя такава простъпка във вид на фотография.

— Простъпка?

— Да, това е думата, която употреби. Каза, че тя вероятно е била пияна, и че Бантън се е възползувал от положението ѝ я е отвлякъл в хотела.

Мнението ми за Майлоу се повиши. Умът му беше бърз и находчив.

— Ще ми направиш ли една услуга, Майлоу?

— Каквото кажете. — Гореше от желание да ми се хареса.

— Сега излизам. Ето ти една монета. Щом затворя вратата, обади се по телефона. Набери номера на Странг и му кажи, че съм бил при теб. Разкажи му какво сме говорили и му речи, че те мисля за мръсен лъжец.

Стоеше с отворена уста.

— И още нещо. Ако си бил въввлечен в някаква шмекерия по бракоразводното дело на Макайвър, лично аз ще се погрижа да загубиш разрешителното си и да бъдеш хвърлен в затвора за лъжесвидетелстване.

На вратата се спрях и се обърнах.

— Приятно прекарване. Сега вече няма да е задълго.

VIII

Не бях ходил в кантората цяло денонощие и тъй като не бях прекарал нощта у дома си, Касиди не знаеше къде да ме търси. Влязох в една телефонна будка, набрах номера и казах:

— Добро утро. Обажда се работодателят ти.

— О! Доктор Буканц. Как сте?

— Включи си инструмента за слушане — продължих аз. — На телефона е...

— Не, докторе. Ужасно съжалявам. Мистър Джордан не е в кантората и не знам къде да го търся.

— Извинявай — рекох аз. — Не действам правилно. Компания ли имаш?

— Точно така, докторе.

— От Окръжната прокуратура ли?

— О, да.

— Някакво съобщение?

— Надявам се, докторе. Остави ви телефонния номер на Лора.

— Казвай. Записвам.

— 3-02-00.

— Добре. Да не предизвикваме съдбата.

— Един момент, докторе. Ако се обади мистър Джордан, къде да ви намери?

— Мистър Джордан се крие от правосъдието — отвърнах аз.

Ако линията се подслушваше, щяха да открият този телефон, затова влязох в едно магазинче за цигари, на няколко пресечки отгук и използвах друг телефон. Набрах номера и чух дружелюбен женски сопран:

— Добро утро. Салон „Глеймър“. Какво обичате?

— Там ли е Лора?

— В момента Лора е заета. Ще се освободи след половин час. Да ви запиша ли час.

— Ако обичате.

— Името ви?

— Джордан.

— Предполагам, че е за съпругата ви. Мисис Джордан в 11.30. Благодаря ви, сър.

Затворих телефона и разгърнах указателя. Салон „Тлеймър“ се намираше на петдесет и седма улица. С такси се пътуваше по-дълго, затова взех метрото. Размишлявах коя може да е Лора. Фактът, че Касиди не спомена фамилията ѝ, показваше, че е позната. Може би щеше да привлече вниманието на момчетата на Лохман.

Сградата бе построена върху скъп парцел, който не бе оползотворен изцяло във вертикална посока. Беше двуетажна с огромна витрина на втория етаж. На стъклото бяха изписани букви, възвестяващи: САЛОН „ТЛЕЙМЪР“.

Оказа се, че така са нарекли този фризьорски салон.

В чакалнята цареше успокояваща атмосфера. Приглушени светлини и тъмни огледала.

Посетителките седяха на столове, наредени покрай стената, и докато чакаха реда си, прелистваха модни списания. Когато влязох, всички ме погледнаха и аз почувствах, че ме преценяват — финансово, физически и матримониално. Момичето на касата се усмихна.

— Здравейте — казах аз. — Лора свободна ли е вече?

— Ще се освободи след около пет минути. Вие ли телефонирахте преди малко?

— Да, мадам.

Очите ѝ пребродиха пространството зад гърба ми.

— Къде е съпругата ви?

— Нямам такава.

— Но вие записахте час.

— Само за разговор.

Тя поклати глава.

— О, боя се, че за това не може и дума да става, сър. Фризьорките ни са страшно заети. Не можем да им разрешим да се впускат в обществени контакти по време на работа. Вчера следобед Лора трябваше да излезе и това обърка цялото ни разписание. Защо не дойдете довечера и мис Бантън може...

— Кой?

Тя подскочи, стресната от внезапната сила на гласа ми и разтревожено ме погледна. Насилих се да се успокоя и се усмигнах. Гледах я със сериозен поглед.

— Вижте, трябва непременно да говоря с мис Бантън, но не бих желал това да бъде в ущърб на салона. Нека запазя часа си. Ще поръчам измиване на косата.

За миг изпадна в затруднение.

— Но това не е бръснарски салон, мистър Джордан. Нашата грижа са изключително жените. Управителката ще се разсърди, ако...

— Управителката няма защо да знае. — Поставих банкнота от десет долара върху бюрото ѝ.

— Господи!

Прикована на място от портрета на Хамилтън върху банкнотата, тя започна да се колебае.

Една дебелана се заклати като гъска към нас и се представи на касата.

— Тази Лора е цяла артистка — възхити се тя. — Колко дължа?

Отвори портмонето си от крокодилска кожа. Няколко хиляди норки бяха загубили живота и дрешките си, за да се направи дреха за нея.

Десетдоларовата ми банкнота изчезна и касиерката се предаде.

— Мис Бантън е свободна. По коридора, кабина номер шест.

Няколко врати от двете страни на коридора бяха отворени и във всички кабинни усилено се работеше. Жени на конвейер се мажеха с мазила, боядисваха, къдреха и дезодорираха. Ала отличаваше ли се крайният продукт, ставаше ли по-привлекателен? Шаситата им бяха вече поизносени, а още преди години двигателите е трябвало да намалят консумацията на гориво. Сега беше твърде късно. Измененията на скелета и плътта бяха станали неконтролируеми. И все пак козметичките ги пускаха като нови танкери от сух док, защитени от стихииите, покрити с пудра и оцветяващи помади.

Фалшиви образи, мислех си аз. Мъжът има право да знае какво получава. Но ще му трябва огромно количество крем за премахване на боя, за да съблече стоката до самия ѝ корпус.

В кабина номер шест високо, ъгловато момиче, с късо подстригана, кестенява коса се бе навело над дългата маса и подреждаше набор от козметични средства.

Изкашлях се.

— Мис Бантън?

Тя се обърна и замени механичната си усмивка с намръщено изражение.

— Искали сте да ме видите — казах аз. — Името ми е Скот Джордан.

— О! — Тя отиде да затвори вратата, облегна се на нея и втренчено ме загледа.

— Вие сте сестрата на Стийв, нали? — попитах аз.

Тя кимна.

Приликата бе очевидна. Скулите на лицето ѝ бяха излезли от същата матрица, но линиите им бяха по-меки. Очите ѝ бяха зачервени, което говореше за скорошно оросяване, съвсем естествено при тези обстоятелства, независимо какви чувства бе изпитвала към брат си. Смъртта изтрива миналите грехове.

— Трябва да ми измиете главата — казах аз, — но вместо това да поговорим. Ще платя, колкото и да струва.

Тя изкопа отнякъде бегла усмивка.

— Съжалявам за Стийв. Нямам нищо общо със смъртта му.

Тя кимна.

— Знам. Лейтенант Ноула ми каза. Не съм луда по ченгетата, но този не прилича на останалите.

— Накараха ли ви да преживеете лоши неща?

— Доста. Трябваше да идентифицирам трупа. Зададох ми много въпроси, особено окръжният прокурор. — Тя потръпна от отвращение. — Искаше да знае всичко за вас и Стийв.

— Какво му казахте?

— Какво можех да му кажа? Не живеехме заедно и Стийв никога не ми се е доверявал. А след като забогатя, съвсем забрави, че има сестра.

— Имате ли да ми кажете нещо специално?

Тя мълчаливо ме изучаваше.

— Мога ли първо да ви попитам нещо?

— Разбира се.

— Защо отидохте да видите Стийв?

— Бе замесен в едно дело, с което се занимавах преди две години.

— Развода на Макайвър ли?

Хвърлих ѝ остър поглед.

— Знаете ли нещо за това?

— Само онова, което окръжният прокурор ми каза — че вие сте го нагласили така, че да залови Стийв в някаква хотелска стая с жената на шефа му. Че може да свидетелствува против вас.

— Това не е истина, Лора.

Тя кимна и протегна ръка да вземе шише с лосион. Отля малко на дланта си и разсеяно заразтрива ръцете си.

— Никога не сме били много близки, Стийв и аз. Но той бе единственият ми родственик. Ако беше болен, или умреше от старост, или пък го убиеха в автомобилна катастрофа, може би нямаше да се чувствам така. Но той беше застрелян и аз не искам убиецът да остане ненаказан. Искам да го заловя и да понесе наказанието си.

Гласът ѝ беше безстрастен и незлоблив.

— Може Стийв да е сторил много лоши неща през живота си, но никой не е имал право да го убива.

— Какви лоши неща, Лора?

Тя избърса ръцете си със салфетка.

— Предполагам, че трябва да не споменавам за това, след като вече е мъртъв, но сега за него няма никакво значение. А може да помогне за залавянето на убиеца.

Очите ѝ гледаха някъде надалеч, ровеха се в миналото. Тя сви юмруци.

— Още като момче Стийв бе трудно дете. Често караше мама да пощурява, защото непрекъснато скиташе с улични банди, вършеше бели и имаше разправии с ченгетата. Веднъж го заловиха да краде наркотици и прекара шест месеца в поправителен дом. После имаше неприятности с едно момиче, но делото беше прекратено. Мама го преживяваше много тежко и аз обвинявах Стийв за смъртта ѝ.

Тя замълча, в усмивката ѝ остана горчилката на самоукоряването и тя потърка чело с връхчетата на пръстите си.

— Но после получи тази работа като шофьор на Винсънт Макайвър и си помислих, че се е променил. Сега разбирам, че съм грешила.

— Защо ми казахте това?

— Убиха го, нали? Някой трябва да е имал причина да го стори. Вероятно Стийв се е забъркал в нещо лошо. — Тя повдигна брадичката си. — И въпреки всичко никой нямаше право да го убива, независимо какво е сторил.

— А аз, защо съм ви аз, Лора?

— Нуждая се от юридически съвет.

— Добре — отвърнах скептично. — Нямам нищо против да се заловя с нова работа, но защо тъкмо аз?

— Защото не познавам други адвокати. Лейтенант Ноула ме увери, че сте честен човек. Аз също разпитах, чрез познати.

— Какво искате да се направи?

— Ченгетата намериха много пари в стаята на Стийв. Около четири хиляди долара. В брой. Предполагам, че принадлежат на мен и искам да разбера как бих могла да си ги получа.

— Няма ли други сродници?

— Само мен.

— Стийв притежаваше ли сейф?

— Съмнявам се.

— Какво ви кара да се съмнявате?

— Защото преди месец донесе едно куфарче в моя апартамент и ме помоли да му го пазя. „Скрий го“, каза той. „И го пази като очите си, котенце. Тази чанта струва много пари.“ — Тя изправи рамене. — Държеше го заключено. Не се доверяваше дори на собствената си сестра.

— Разказахте ли на лейтенанта?

— Не.

— Къде е сега чантата?

— В моя апартамент.

— Отворихте ли я?

Тя зае отбранително положение.

— Кой има повече право да го направи?

— Не ме разбирайте погрешно, Лора. Не ви осъждам. Само искам да знам, дали куфарчето съдържа нещо, което би могло да даде някаква следа на полицията.

Тя се отпусна и облиза устни.

— Намерих две неща, които, мисля, трябва да видите.

Тя отвори чантата си и извади сгънат лист хартия.

— Ето едното.

Разгънах листа. Беше полица за десет хиляди долара, подписана от Хюго Ритър, платими по искане на името на Стийв Бантън.

Усетих, че пулсът ми се ускорява.

— Познавате ли този човек, Хюго Ритър?

Тя поклати глава.

— Да сте чували брат ви да споменава това име?

— Не.

— Доказателството е важно, Лора. Ритър е дължал много пари на Стийв. Това може да е било мотивът за убийството му. Кое е другото, което бихте искали да видя?

— Това. — Тя ми подаде малък кафяв плик.

Пликът съдържаше парченце плат с триъгълна форма от морскосиньо памучно кадифе, осеяно с блестящи пайети. Краищата му бяха нацърбени, като че ли бе откъснато от по-голямо парче плат. Част от него бе зацапана с кал и грес.

Повдигнах го.

— Говори ли ви нещо, Лора?

Тя сви рамене и поклати глава.

— Защо според вас Стийв го е запазил?

— Нямам представа.

— Опитайте — помолих я аз. — Напрегнете паметта си.

Но всичко беше напразно. Тя не можеше да намери обяснение.

Ето защо смених темата.

— Наемът в „Уикфорд армс“ е доста висок. Знаете ли откъде Стийв е взел пари? Откъде е имал десетте хиляди долара, които е заел на този Ритър?

Тя повдигна раменете си и после ги свали.

— Стийв непрекъснато се хвалеше с големите сделки, които замисля. Никога не съм му вярвала. Сега разбирам, че съм грешила.

— Бяхте ли вече в апартамента му?

— Ще ме пусне ли полицията?

— Попитайте лейтенант Ноула. Вероятно вече е привършил. Дайте му парчето плат. Кажете му... Не, той трябва да го получи, колкото е възможно по-скоро. Ще му го изпратя по човек.

— Ще се ядоса, че не съм му казала.

— Да, но ще му мине.

— Да се обадя ли в кантората ви, ако открия нещо в апартамента на Стийв?

— Може да не ме намерите. Дайте ми домашния си адрес.

Тя извади молив от чантата си и написа адреса. Извади и нещо друго от чантата си. Пет двайсетдоларови банкноти.

— За какво е това?

— За нашия договор. Обичам да си плащам за всичко. А аз искам да вземете десетте хиляди долара от Хюго Ритър.

— Ще се опитам.

Оставаха още няколко минути от времето ми, но си тръгнах. Спрях се на касата.

— Отличен шампоан — казах аз. — Колко струва?

— Пет долара.

Платих и щастлив напуснах салона. Той ми напомняше на бояджийница, където гланцират ръждясали автомобили.

IX

Изпратих полицата и парчето плат на Ноула чрез Уестърн Юниън, а на гърба на визитната си картичка обясних, каквото трябваше. Ноула имаше как да открие Хюго Ритър и да научи повече за скорошните авантюри на Стийв Бантън.

Позвъних в Окръжната прокуратура и попаднах на Бил Постили, главния помощник на Лохман.

— Скот! — гласът му бе язвителен. — Къде си по дяволите?

— В една телефонна кабина.

— Тук в Манхатън?

— Да.

— Трябва да си се побъркал. Нашите момчета претършуваха града.

— Известно ми е. Трябва да те видя, Бил.

— Кога?

— Още сега.

— Не те интересува какво ще стане с работата ми. Къде?

— При Мърфи.

Чух как шумно пое дъх.

— Сега съм сигурен, че дъската ти хлопа. Това е точно отсреща.

— Място, което никому няма да хрумне да претърсва.

Той въздъхна:

— Аз служа на закона. Не бива да се събирам с преследвани от правосъдието. Можеш ли да бъдеш там след петнайсет минути?

Отговорих потвърдително и затворих телефона.

„При Мърфи“ беше тъмен оазис на Фоули Скуеър срещу съда, където адвокатите навлажняваха гласните си струни по време на почивките. Подът бе покрит със стърготини, но тръбите, по които течеше бирата, бяха чисти.

Бил Постили ме чакаше в задното помещение, измършавялата му фигура се бе превила над халба бира, а дългото му лице бе толкова скръбно, че беше станало перпендикулярно. Той мрачно ме погледна.

— Трябва да отида на лекар. Какво ще пиеш?

— Каквото и ти.

— Стой тук. Аз ще ти донеса.

Върна се след минута с още една халба в ръце.

— Кажи ми само една добра причина, поради която си залагам главата.

— Класова лоялност — започнах аз. — Братска обич. Университетска традиция. Убеждението, че съм невинен. Можеш да си избереш.

— Умът ми не стига — рече той учудено. — Беше толкова тих и ученолюбив студент. Какво става? Откъде се взе този твой афинитет към неприятности.

— Дарба е.

— И ти си я развил много добре. Хайде, казвай, какво си наумил?

— Запознат ли си със случая Бантън?

— Да съм запознат? Истината е, че съм свързан с него. Лохман ми нареди да изработя обвинителния акт. Тази седмица ще се появя пред съдебните заседатели. Фактически ти вече си мъртъв, момче. Имаме свидетели, плюс мотив, плюс оръдието, плюс възможност.

— С възможността съм съгласен, може би и с мотива. Но какво разбират под оръдие?

— Бантън е бил застрелян.

— Точно така. Къде е pistolетът?

— Намерихме го.

— Къде?

— В твоя апартамент.

— Какво? — Катапултирах от стола и се опулих срещу него.

Той съвсем сериозно кимна с глава.

— Когато снощи не си спа у дома, Лохман стана още по-подозрителен. Поиска заповед за обиск и претършува апартамента ти. Намериха pistolета на дъното на коша за мръсно бельо, напъхан под няколко ризи.

Присегнах се през масата и го сграбчих за ревера. Гърлото ми беше сухо като пустинен пясък.

— Какъв е pistolетът?

— Немски джобен автоматик, произведен от Дж. П. Зауер, 32-калибров, нерегистриран.

— Не е мой, Бил.

— Естествено. — Гласът му прозвуча безизразно.

— Сигурен ли си, че това е оръжието, с което е бил застрелян?

— Напълно. Експертите по балистика го сравниха с куршума, сложил край на живота на Бантън. Съвпадат идеално.

— Исусе! — Изпъшках аз. — Затягат въжето с всяка измината минута. Не съм убил Бантън и ти го знаеш, Бил.

— Остави ревера ми на мира. Костюмът е нов.

— Нагласено е, Бил. Подхвърлянето на пистолета е част от една и съща игра.

— Можеш ли да убедиш съдебните заседатели?

— Не трябва да се стига до там. Първо трябва да го спрем. Какви други доказателства имате?

— Една минута, Скот. Работя за народа на Ню Йорк. Защо мислиш ми плащат?

— Не ти плащат, за да опандизваш невинни хора.

— Прав си. Питай.

Отново седнах.

— Виж, Бил, цялата работа започна, когато Лохман получи снимката. Разпитахте ли в службата?

— Да, но не разполагат с информация. Някой донесъл пратката в кантората им, платил таксата, взел разписка и си отишъл.

— Мъж или жена?

— Мъж. Само това си спомнят.

— Каква е тази служба за доставяне на пратки?

Той се замисли за миг, после лицето му светна, — „Ароу“^[1]. Фирмата бе отпечатана върху плика и оформена с дълга зелена стрела.

Той млъкна, защото се бях изправил на крака и се готвех да тръгна.

— Благодаря ти, Бил. Ако изляза сух от водата, ще ти изпратя каса със скоч.

— А ако не успееш?

— Ще ти завеция мебелировката в кантората ми. Добре ще ти дойде, ако решиш да скъсаш с Лохман.

Беше станало още по-студено, небето бе мрачно и навяваше тъга. Нямах никакъв проблем с откриването на службата за доставяне на пратки „Ароу“. Малка канцелария, обзаведена само с най-

необходимото, корава дървена скамейка, на която седяха двама младежи и една стенографка зад бюро с три телефона. Когато се доближих до нея, тя ме погледна.

— Бих желал известна информация — казах аз.

— Разбира се. Най-ниската ни такса е един долар за центъра, а ако желаете момчето да ползва такси, ще ви струва...

Прекъснах я.

— Съжалявам. Бих желал информация за ваш клиент.

Усмивката ѝ се стопи.

— И аз съжалявам. Не даваме поверителна информация.

Очевидно гледаше на себе си като че ли бе пастор или адвокат. Пуснах в ход целия си чар и я дарих с мъжествена усмивка.

— Тук няма нищо поверително. Искам само да ми опишете мъжа, който в началото на седмицата е донесъл плик, адресиран до Окръжната прокуратура.

Тя стана по-почтителна.

— От полицията ли сте?

— Разследвам случая.

— Вече ни разпитаха.

— Разбирам. Искам само описанието.

С нокътя на големия си пръст тя потупваше зъбите си и си спомняше:

— Тук не идват много хора. Опитвам се да си спомня...

Знаех какво би освежило паметта ѝ. Тя огледа банкнотата като истински експерт и я мушна в деколтето на роклята си. Престори се, че размишлява още малко, после весело се усмихна:

— Да. Спомням си този мъж. Доста грамаден, с натезало лице. Беше свил устните си така, сякаш трябваше да целуне някого, когото не харесва.

Описанието ми напомни нещо.

— Как беше облечен?

— В сиво туидено сако с кадифена яка и с една от онези чуждестранни шапки.

Това засили увереността ми. Арнълд Париш. Съпругът на племенницата на Ейми Ван Дорс. Проучването ми даде бомбастични дивиденди. Още малко и щях да я даря с още една банкнота, но преглътнах първия си импулс и вместо това я дарих с усмивка.

Момчетата на скамейката ме изгледаха без интерес, когато минах покрай тях.

Арнълд Париш. Нова брънка във веригата. Вървах по улицата, без да забелязвам автомобилите, а мозъкът ми прашчеше от въпроси. Откъде Париш знаеше за снимката? Кой му е казал? Откъде си е набавил копие? И защо я е изпратил анонимно до окръжния прокурор? Каква цел преследва?

Очевидно трябваше да поговоря с него. Но Париш искаше да остане в сянка. Това бе очевидно. Така че не можех да очаквам от него да се открехне и да говори истината.

Реших, че когато му дойде времето, ще импровизирам.

[1] „Стрела“ (англ). — Б.пр. ↑

Х

По правило полагаше ми се награда и аз я получих, макар че в момента не разбрах значението ѝ. Тъкмо бях проверил телефонния номер на кантората на Париш в указателя и се бях обърнал към асансьорите, когато една врата се отвори и го видях да се появява пред мен. Беше се запътил навън и бързаше.

Тръгнах след него.

Той не ме видя и аз се движех на почтено разстояние зад него. Не отиде далеч. Преди втората пресечка хлътна в някакъв бар. Почаках няколко минути, докато се настани и погледнах през витрината. Париш не се виждаше. Вероятно се бе инсталирал в едно от сепаретата край стената.

Влязох и кацнах пред бара. Помещението беше оживено и шумно. Въпреки ранния следобеден час и температурата, по всичко личеше, че огромен брой граждани непрекъснато страдат от пресъхнало гърло. За да се справи с тази суша, градът беше разплодил хиляди изворчета, от които не течеше вода. Това изворче не се различаваше от своите събратя.

Поръчах си канадска бира и получих чаша силна тъмна течност.

Погледнах в огледалото, за да видя сепаретата. Париш бе почти зад мен, виждах го в профил и забелязах как развитите му челюсти се движеха, като говореше. Беше се навел напред и произнасяше сериозен монолог, но очите ми се разшириха при вида на слушателката му.

Онова, което липсваше на жена му Айрийн, това момиче притежаваше в изобилие. По-голямата част от съкровищата ѝ смущаващо бяха събрани в семплата ѝ рокля. Нито моделът, нито цветът бяха от значение; сигурен съм, че никой не ги забелязваше. Косата ѝ беше като разтопена лава, очите — хитри, а устата — капризно извита. Цялото си внимание бе съсредоточила върху онова, което говореше Париш.

Добре, помислих си аз, ако Арнълд Париш желае да се позанимава с нещо извън задължителната програма, това не ми влиза в

работата. Автомобилните производители непрекъснато организират рекламни кампании за много милиони долари, за да накарат мъжете всяка година да си купуват нови лъскави коли. При това положение защо мъжките желания да не се пренесат върху нови модели от други стоки.

По работа ли разговаряха? Дали следобедната почивка в бара със стимулираща, вълнуваща партньорка не повишаваше способността му да анализира заплетени финансови въпроси? Не знаех.

Нито едно от тези предположения не ми даваше отговор на въпроса. А аз трябваше да знам откъде бе взел снимката. Помислих си дали не мога да подслушам какво си говорят, но сепаретата и от двете страни бяха заети. Промених плана си. Снимката е дошла от кантората на Майлоу. Трябваше да измисля начин да развържа езика му.

Извърнах лицето встрани да не ме види и излязох от бара.

Небето бавно се изясняваше и във въздуха се усещаше студен полъх. Обмислих фактите и се мъчех да подредя в едно цяло, но в същия миг те отново се разбягваха встрани. Мозъкът ми се бунтуваше от натиска, който му оказах. А той не бе единственият ми орган, който се оплакваше. Стомахът ми също имаше причина за това. От сутринта нямаше какво да мели, а без гориво двигателят можеше да запъне.

Отсреща видях надпис — гостилница „Уолц“. Самата мисъл за храна предизвика усилено слюноотделяне в устата ми. Пресякох улицата и се настаних на една маса.

— Говеждо филе — поръчах на келнера. — И много бързам.

Филето пристигна, с коричка отгоре и розовеещо по средата и аз, без да се бавя, се заех с вилицата и ножа, от които заизскачаха искри. Двете чаши горчиво кафе ме накараха да се почувствувам човек.

Келнерът донесе сметката. Подадох му дващестдоларова банкнота, разхлабих колана си и се облегнах назад. Смилането на храната изглежда отклони кръвотока към главата ми и изключи мозъчната ми дейност. Доспа ми се и с мъка се надигнах от стола. Предметите се раздвояваха пред очите ми и аз помислих да си купя малко бензедрин. Но вместо това запалих цигара и дълбоко поех дима. Нямаше време за почивка. Голяма част от подарените ми четирийсет и осем часа беше изминала.

Неловко се размърдах. Къде остана келнерът с рестото? Защо се бави толкова? Загасих цигарата и се надигнах да стана, но в същия миг

двама души се изправиха до масата.

Единият беше управителят с менюта под мишница. Другият бе ченге с палка в ръка. Униформата му бе твърде нова, мъхът на плата не беше окапал. Тя прикриваше стройно, жизнерадостно тяло, увенчано от младо решително лице. Полицаят посочи с палка към мен.

— Това ли е човекът?

— Той е — управителят развълнувано кимна. — Бихме искали да ви зададем няколко въпроса, мистър.

— Моля ви се — рече управителят. — Само не тук. Елате в кабинета ми.

Запротестирах:

— Почакайте. За какво става дума?

— Елате с мен. — Ченгето здраво стисна палката си. — Не се противете, мистър.

Мисля, че очаквах нещо такова. Дори в град с размерите на Ню Йорк, с изобилието си от граждани, рано или късно някой все пак трябваше да ме разпознае. Та нали снимката ми беше в сутрешните вестници?

Никаква почивка. Внезапно мозъкът ми се активизира, избързвайки преди събитията и търсейки някаква вратичка. Нямаше. Пътят ми за бягство бе оценен, преграден от амбициозно младо ченге, с поглед, в който се четеше мечтата му за повишение.

Управителят с безпокойство ме наблюдаваше. Никой не може да знае какво би направил отчаян престъпник, притиснат в ъгъла. Бяхме в заведение за хранене и всяко вълнение би развалило апетита на клиентите. Той облекчено въздъхна, когато кротко се изправих.

Отправихме се към задната част на ресторанчето и влязохме в кабинета на управителя. Бюрото със сгъваемия капак бе претъпкано с фактури. Ченгето ме погледна, в ръка държеше двадесетдоларова банкнота.

— Ваши ли са тези пари?

— Не знам.

— Какво значи това? Вие сте ги дали на келнера.

— Ако банкнотата е същата, трябва да е моя.

— Откъде сте я взели?

— От един клиент.

— Клиент?

— Да. Адвокат съм.

Още в мига, в който устните ми произнесоха тази дума, разбрах, че съм направил грешка. Никой не ме бе разпознал. Тук имаше нещо друго.

Но дори да бях наполовина бдителен, бе очевидно, че нямаше смисъл да се представям напълно. Управителят започна да нервничи.

— Как се казвате? — попита ченгето.

Бързо измислих едно име:

— Ейнхорн... Бърнард Ейнхорн. — Ако не друго, поне звучеше като име на адвокат.

— Можете ли да удостоверите самоличността си?

Преглътнах. Един поглед на документите ми и бях свършен.

— Момент, лейтенанте. — Изпънах се, изпълнен с негодувание.

— Предполагам ще ми кажете защо е всичко това.

Той протегна длан към мен.

— Да погледна в портфейла ви.

— Не, сър. — Не си отпусках пръстите. — Не, докато не ми обясните какво е оплакването. Като гражданин имам право на личен живот. Ако съм сторил нещо, задръжте ме. — Обърнах се и се вторачих в управителя: — Само че трябва да бъдете извънредно внимателен, за да не се изложите на опасността да бъдете обвинен в незаконен арест.

Управителят трепна:

— Двайсетдоларовата банкнота, която ни дадохте, е подправена.

Стоях свършено спокойно. После се обърнах към ченгето:

— Мога ли да видя банкнотата?

— Не. — Беше непреклонен и бързо дръпна ръката си, да не би да сграбча доказателството и да го глътна.

— Откъде разбрахте, че банкнотата е подправена?

На челото на управителя се появиха капчици пот.

— Работил съм в банка. Печатът изглежда нормално, но не и строежът на хартията. И това не е всичко. Серийният номер я издава. Бяхме предупредени от Министерството на финансите да внимаваме за банкноти от тази серия. Много от тях са се появили в града, няколко от които в нашия район.

Благодарно изрекох:

— Добре, но не можете да ме обвините в опит да ви я пробутам. Взех банкнотата на доверие. Нямах никаква представа, че е фалшива. Ако вие твърдите, че е, добре, ще я скъсам и ще ви дам друга. — Извадих портфейла си.

Дори ченгето се поколеба.

— Казвате, че сте адвокат?

— Да.

— Да видя визитната ви картичка.

Отворих портфейла си и се престорих, че търся.

— Изглежда не мога да ги открия.

Той протягаше врат и се мъчеше да надникне.

— Виждам още няколко дваисетдоларови банкноти. Извадете ги.

Нямаше никакъв изход. Той взе банкнотите и ги подаде на управителя.

— Какво ще кажете за тези?

Управителят ги опипа с пръсти на експерт.

Потърка ги една в друга и се заслуша в шума. Повдигна едната срещу светлината, загледа я отблизо с присвити очи. Видях как устните му се свиха педантично.

— Подправени са. Всичките. Почти улавям мириса на мастило.

Сърцето ми спря да бие. Това бяха банкнотите, които Лора Бантън ми даде. Нарочно ли го бе направила? Не беше ли убедена в моята невинност за смъртта на брат си?

Ченгето стисна зъби.

— Достатъчно. Трябва да ви задържа, мистър.

За миг усетих как се паникьосвам. Ако сега ме задържеше, маскарадът щеше да свърши. Щях да бъда принуден да се идентифицирам, щяха да съобщят на Лохман и вратата на килията щеше да се затръшне зад мен.

Изрекох с растящо отчаяние в гласа:

— Чуйте, всеки знае, че онзи, който иска да пробута фалшиви пари, не носи повече от една банкнота в себе си, защото всеки миг може да се случи нещо неочаквано като сега. А ако носи, ги крие, но не в портфейла си, където биха могли да бъдат намерени при първия сигнал за тревога.

— Може би не сте очаквали да ви заловят — каза полицаят. Мушна ръка под наметката си и измъкна чифт белезници.

— Необходими ли са?

— Нямам избор. Откъде да знам дали наистина сте адвокат? Никога не съм виждал адвокат, чийто портфейл да не е претъпкан с визитни картички.

— Но вижте, лейтенанте...

— Стига, мистър. Ако имате да кажете нещо, кажете го на шефа ми.

Хвърлих последния си коз:

— Той дори няма такива пълномощия. Това е федерално престъпление.

Онзи ме погледна надменно:

— Толкова зелен ли ви изглеждам, мистър? Протегнете си ръцете!

XI

Вече десет минути почитаемият Филип Лохман с ироничен глас четеше акта за нарушаване на обществения ред. Докато тирадата му ставаше все по-унищожителна, лицето на Бил Постили, който стоеше до прозореца, придобиваше все по-безизразен вид.

— Какъв адвокат си ти, Джордан? Не. Не си давай труд да ми отговаряш. Аз ще ти кажа. — Бе опрял длани на бюрото. — Знаеш, че те търсихме за разпит. Пишеше във вестниците, съобщиха и по радиото. Трябваше да дойдеш доброволно. Вместо това предпочете да се опълчиш срещу правосъдието, да укриеш доказателства, да избягаш от закона...

— Бях тук, в Манхатън.

— Но не в апартаментата си. Хората ми те чакаха през цялата нощ. Не се прибра. И нарочно не отиде в кантората си. Ако и това не е противопоставяне на правосъдието...

— Помагах на правосъдието.

— Помагал си? — Към екстравагантно повдигнатите му вежди се прибави и сарказъм.

— Да, сър. Като се опитвах да разнищя случая. Като...

— Вижте, моля ви се! — Той вдигна ръце към небето. — Да не би да си по-умен от нюйоркската полиция? Да не би да можеш да свършиш повече работа от цял отряд квалифицирани следователи?

— Не, сър. Но бях замесен. Става въпрос за собствената ми глава. Готвехте се да ме привлечете под отговорност. А това означава, че приемате, че съм виновен. При тези обстоятелства мисля, че нямаше да си дадете труда да търсите друг заподозрян.

— А какво ще кажеш за полицията? И те ли са приели, че си виновен?

— Всички доказателства са насочени против мен.

— А, значи признаваш.

— Да.

— В такъв случай ще обвиня твоя добър приятел Ноула в извършване на противозаконни действия. Помагал и съдействал на лице, търсено от полицията да избяга.

— Не е вярно.

— Така ли? Ако полицията е приела, че си виновен, неговото задължение е било ясно и недвусмислено. Но той си обърнал гърба и те оставил да си излезеш от кабинета му. Имам намерение да се погрижа да бъде строго наказан за тази работа.

— Лейтенантът никога не е допускал, че съм виновен. Вярва, че съм невинен.

— Така ли? Въпреки неопровержимите доказателства?

— Всички доказателства са косвени.

— Един 32-калибров пистолет едва ли може да бъде косвено доказателство, особено ако е намерен в апартамента ти и ако убийството е извършено именно с него. Осъждани са хора и въз основа на много по-малки доказателства.

— Лейтенантът го знаеше. Вероятно това е повлияло на решението му.

— Не може той да взема решения.

— Познава ме отдавна и е мислел, че може.

— Ще оставим на комисаря да реши.

Перспективата беше мрачна. Бях предложил нещо на Ноула и сега се чувствах отговорен. Ако примката се е затегнала, грешката е моя. Какво е направило Лохман тъй отмъстителен? Чудех се. Какво го болеше толкова? Лошо храносмилане ли имаше? Язва ли е отворил? Под чехъл ли беше?

Тогава казах:

— Не си изкарвайте яда на лейтенанта. Полицията трябва да се гордее, че в редовете си има човек като Ноула. Не сте ли доволен, че сте хванали мен? Или една жертва не ви е достатъчна?

Той кисело се усмихна. Отвори чекмеджето, измъкна една кърпа, избърса очилата си и отново ги закрепил на носа си.

После спокойно и с внимателен тон се обърна към Постили:

— Добре, Бил. Пригответи документите за съдебните заседатели за утре сутринта. Всичко друго остава на заден план. Трябва ни обвинителен акт срещу Джордан за убийството. Призови всички свидетели, дежурния на рецепцията в хотела, жената в коридора,

телефонистката, детектива, който намери оръжието на престъплението. Това е достатъчно.

Той отново се обърна към мен със сардонично изкривена уста.

— Спестяваме ти работа, нали, Джордан? Това е наш случай. Няма да е нужно да инспектираш протокола на съдебните заседатели. Що се отнася до мотива, можем да го докажем в съда. Съмнявам се дали...

Интеркомът иззвъня и той натисна едно копче. Механичен глас се обади:

— Мистър Килборн е тук.

— Пуснете го.

Познах Питър Килборн още щом влезе. Килборн работеше като агент към Министерството на финансите. Работихме заедно по делото Матю Талант, когато попаднах на данъчно нарушение и му дадох важна улика. Приличаше на млад, издигащ се бизнесмен нагоре по стълбата, водеща към административни висини. Лицето му беше като изстъргано, а косата му бе гъста. Движенията му бяха енергични, будните му очи обхващаха цялата стая само с един бърз поглед. Когато дойде да ми стисне ръка, Лохман не можа да се въздържи и рече:

— За правителството работят странни съдружници.

— Въпрос на политика — каза Килборн непряко. — Миналата година Джордан ни спести много пари.

Той ме погледна и закачливо повдигна вежди:

— Какво става, адвокате? Май не печелиш много от правото. Чух, че се занимаваш и с друга работа — пробутваш фалшиви двайсетдоларовки.

Той се огледа:

— У кого са?

— Тук — обади се Лохман и ги подаде през бюрото си. — Джордан твърди, че ги е получил от клиент и отказва да даде повече обяснения.

Килборн разгледа банкнотите като под микроскоп:

— Да-а. — Кимна той. От същите, които няколко месеца вече наводняват този район.

Той присви очи:

— Какво главоболие! Гравьорът сигурно е учил занаята в монетния двор. Най-добрите образци през последните години.

Той замълча и ме загледа право в очите мрачно и сериозно.

— Осуетявах всички ни усилия, Джордан, всеки път блокираха действията ни. Ти си единственият ни свестен свидетел.

— Получих ги от клиент.

— Виждате ли? — възкликна Лохман.

— За какво? — Килборн не обърна внимание на коментара му.

— Част от таксата.

— Как се казва клиентът?

— Съжалявам — рекох аз, — но първо бих искал да разговарям с него. — Не си направих труда да осветля Килборн, че клиентът ми е от женски пол.

Той недоверчиво присви очи:

— Сериозно ли говориш? Става въпрос за жизненоважни неща. Не можем да отлагаме повече. Тези пари се печатат и разпространяват без прекъсване. — После се опита да подеждува на патриотичните ми чувства: — Господи, Джордан, би ли желал да носиш отговорността за обезценяване на валутата на Съединените щати?

Не казах нищо.

Той избърса дясната си ръка в панталоните си, като че ли искаше да изтрие следите от ръкостискането ми.

Лохман почти се забавляваше.

— Не си хабете времето да доказвате нещо на Джордан. Той не е разумен човек.

Килборн стисна зъби:

— В такъв случай аз го задържам. За притежание и разпространение на фалшиви пари.

— След нас, приятелю. Щатът Ню Йорк има предимство. Ние го задържаме в обвинение в убийство първа класа. Ще разполагате с него, когато ние привършим — ако все още е останало нещо.

Тогава рекох:

— Не се бийте за мен, момчета. Не е време за правен диспут.

Килборн ме наблюдаваше и лицето му се бе сгърчило в твърд и неумолим израз:

— Правилно ли те разбирам, Джордан? Изцяло отказваш да помогнеш на правителството, така ли?

— Нищо подобно. Само че ми дайте възможност да открия още нещо по този въпрос. Обещавам, че до тази вечер ще разполагам с

информация.

— Не му вярвайте — каза Лохман. — Ще бъде в килията, а там все още не сме инсталирали телефон.

— Знаете ли къде можете да ме намерите? — попита ме Килборн.

— Да.

— Ще чакам. — Той беше гладен за информация, но не искаше да ме притежава. Мушна подправените банкноти в джоба си:

— Принадлежат на правителството.

Когато си отиде, Лохман се обади по интеркома и един детектив промуши глава през вратата.

— Свършихме с Джордан. Погрижи се вратата на килията да е добре заключена. Заподозрян е в убийство.

— Ще ми разрешите да се обадя по телефона, нали?

— След като те затворим.

Цели трийсет минути изминаха в попълване на формуляри и едва след това имах достъп до телефона. Обадих се в кантората. Никой не ми отговори; Касиди си беше тръгнала. Набрах номера на апартамента ѝ. И там никой не се обади. Опитах Хейзъл и само след едно позвъняване дочух жизнерадостния ѝ глас:

— Машинописни преписи „Ейси“.

— Хейзъл, обажда се...

— Скот! Къде беше цял ден? Опитах се да те открия в кантората ти, но секретарката ти не знаеше къде можеш да бъдеш. Ще дойдеш ли у дома тази вечер?

— Мисля, че не. Виж, Хейзъл...

— Ела поне за вечеря. Вече съм се приготвила: задушени говежди опашчици и бърбеци, два от моите специалитети за изгладнели бегълци.

Гласът ѝ се изпълни с копнеж:

— Знаеш ли, Скот. Мислех за онзи ужасно неудобен диван във всекидневната. Срамота е да спя сама в такова огромно легло, при това съм толкова дребна...

Аз я прекъснах.

— Дръж се добре и ме слушай.

Тя схвана напрегнатостта в гласа ми и тутакси спря.

— Какво има, Скот?

— Нуждая се от помощта ти.

— Разбира се.

— Искам да се свържеш с мистър Оливър Уендъл Роджърс и...

— Стария ти шеф?

— Точно така. Вече е пенсионер и живее на Фифтийн Парк.

Лично го посети. Сигурно е чел за бъркотията, в която съм попаднал. Кажи му, че са ме задържали за подозрение в убийство. Искам да го видя веднага. После се обади на секретарката ми. Кажи ѝ да се свърже с мистър Роджърс. Той ще има нужда от нея за някои документи. Записа ли си всичко?

— Да. — Беше много делова.

— Повтори го.

Тя го повтори дума по дума.

— Добре момиче. Ако Роджърс не си е вкъщи, намери го.

Обърни целия град. Ясен ли съм?

— Много.

— Окей. Тръгвай.

Тя затвори, аз затворих, едно ченге ме хвана за ръката и ме придружи догоре, където ме повери в обятията на килията и завъртя ключа зад гърба ми.

XII

Обикновено адвокатът стои отвън, наблюдава и слуша объркания си клиент, като се опитва да отсее истината от измислицата. Сега ролите бяха сменени. Аз бях отвътре и гледах навън мрачен и унил.

Килията не е място за адвокат.

Никак не ми харесваше. Имах чувството, че цяла група съзаклятници бяха работили извънредно, за да стегнат възела около шията ми. Бях сам и седях на ръба на нара, потен и нервен. Чувствах се малък и незначителен като саката мравка, която наблюдава как някаква непреодолима сила приближава и всеки миг ще я помете. Огромната машина, наречена организирано общество, безмилостно и безучастно се бе втурнала да ме помете.

От малкото прозорче високо горе идваше слаба светлина, а решетките хвърляха преиначената си сянка върху стената. Изтегнах се по гръб с ръце под главата. Това не можеше да се случи, не и на мен. Приличаше на кошмар. Но то се бе случило и ето къде се намирах сега — залостен в красив кафез.

И всичко това само защото преди две години се бях занимавал с елементарно бракоразводно дело.

Затворих очи и се замислих за него. Какво бе предизвикало тази унищожителна верига от събития. Разводът ли? Наистина ли е имало лъжесвидетелстване?

Чувствах, че е имало. Именно така можеше да се обясни посещението на Странг при Бенедикт Майлоу. Той се е тревожил и се е опитал да си спаси кожата. Бил е адвокат на Клеър. И неин любовник.

Очевидно Клеър е била тази, която е решила да се разведе. Когато го е казала на Макайвър, той се е съгласил. Казал ѝ е да уреди нещата, но при условие че тя обере пешкира. Което означаваше, че именно Странг е бил натоварен с уреждането на всичко.

Той е препоръчал частен детектив на мистър Макайвър. Той е наредил така, че Бантън и Клеър да бъдат заловени в хотелската стая. После, когато доказателствата са били налице, той е предложил на

мистър Макайвър да си наеме адвокат, сам да си го избере. И така аз се появявам на сцената.

Никой не искаше да признае, че е имало лъжесвидетелстване. Най-малко Винсънт Макайвър. Разводът можеше да се провъзгласи за невалиден, а той искаше да закриля Ейми Ван Дорн. Нито Странг, нито Майлоу биха проговорили. Странг можеше да бъде изхвърлен от Адвокатския съюз, а Майлоу щеше да загуби разрешителното си.

Всичко щеше да си остане така, ако Майлоу не бе направил снимката. Което ме кара да мисля за Арнълд Париш и отново да се чудя откъде е могъл да се снабди с копие.

Кръвта удряше в главата ми. Загадките бяха твърде много. А как биха могли да бъдат разрешени от хоризонтално положение в заключена килия? Ритър, Ритър, Ритър. Това име просветваше в мозъка ми като неонова крушка, Хюго Ритър, който дал на Стийв Бантън полица за десет хиляди долара. Мисълта за пари ми напомни за подправените банкноти на Лора, аз скочих и се заразождах из килията.

Залових се за решетките и ги стиснах. Затворен в клетка! Като животно в зоологическата градина. Но животното не може да мисли. То е доволно като го хранят. Не се тормози и не се замисля поради какви обстоятелства се намира в затвор, нито пък се тревожи за бъдещето си. В моя случай някой трябва жестоко да се е трудил, за да ме извади извън играта. Гневно прокарах ръка през косата си. Но защо? Какво толкова знам? Чия безопасност застрашавам?

В коридора проехтяха стъпки. Охраната надникна през вратата и рече:

— Посетител. — Завъртя ключа: — Оттук.

В стаята за свиждане седеше и ме чакаше висок мъж. Висок, с навъсени вежди върху изпъкнало чело и бели бакенбарди покрай ушите. Имаше орлов нос и зъбни протези. Челюстите му се бяха свили, докато му направят зъбите, и сега тракаха, като говореше. Беше седемдесетгодишен, с гъвкави стави, а по цвета на лицето му се разбираше, че обича да си пийва. Не носеше очила и нямаше нужда от тях; очите му бяха остри и сини, директни и проникателни. Когато си подаде ръката, усетих сухата му крехка длан.

Той ме гледаше в очите широко усмихнат.

— Е, момчето ми, четох за теб. Наистина притежаваш дарба. Вярвам, че този път добре си си отварял очите, добре си знаел какво вършиш. Седни и ми разкажи всичко.

Оливър Уендъл Роджърс, „копий на закона“, от старите адвокати, първият и единственият, който ми предложи работа, когато завърших право. Той реагираше остроумно и интелигентно на всеки сложен въпрос. Вярваше, че истинското правосъдие е по-важно от строгото интерпретиране на закона. Влязох в кантората му млад и неопитен. Грешките ми рядко биваха отминавани без внимание и никога опрощавани.

— Лекарят — казваше той, — не може да си позволи да сгреша. Нито пък адвокатът, момчето ми. Клиентите ти се доверяват с плодовете на труда си и вероятно със свободата си. Нападай жестоко и защитавай страстно.

Седеше неподвижно и ме слушаше. Когато свърших, той се облегна и замислено запощипва долната си устна.

— Фантастично — измърмори той.

— Това е самата истина.

— Наказателното право никога не е било моята сила, Скот. Какво искаш да направя?

— Да ме измъкнеш оттук.

Той скептично повдигна вежди:

— Да ти помогна да избягаш?

— Не, разбира се. Законно.

Той поклати глава.

— Законът за неприкосновеността на личността не може да се приложи, не, когато съществуват такива доказателства срещу теб.

— Знам. Освободи ме под гаранция.

— Виждаш ли, момчето ми, побеснявам от правила, но едно нещо знам със сигурност: обвиненият в убийство не може да бъде пуснат под гаранция.

— Там е работата — казах аз. — Признавам, че нямам никакво право да го искам. От друга страна, съдията може да ме пусне под гаранция, ако желае, по лична преценка, когато са налице необикновени обстоятелства.

— Така ли? А какви са точно необикновените обстоятелства?

— Фактът, че съм невинен.

— Аха. Ще го докажеш ли в съда?

— Не, сър. Няма защо да доказвам нищо подобно. Те ще трябва да докажат, че съм виновен.

Той поклати глава и на устните му се появи слаба усмивка.

— Съвсем правилно. Моля за извинение.

— Сега трябва да се отбранявам — продължих аз. — Не мога да го направя, докато седя тук, в тази дупка и кърша ръце. Трябва да съм на свобода, да разговарям с хора, да издирвам факти. Искам да изляза и ти можеш да ми помогнеш.

— Как?

— Виждал ли си шурей си наскоро?

— Почакай малко. — Вдигна ръка нагоре като регулировчик. — Нали не очакваш от мен да...

— Напротив. Очаквам. Феликс Коб е брат на жена ти. Съдия е във Върховния съд. Как мислиш са го избрали? Трябвало е...

— Коб — заяви надменно той, — е първокласен юрист.

— Отричам ли го? Но той е и политик. Колко речи написах, когато се кандидатира? Колко ъгли съм подпирал, за да го превъзнасям пред гражданите? Не защото очаквах услуги от него или пък съм искал нещо такова. Феликс е човек, комуто приляга да е в съда. Истински го чувствах. А аз имам лош късмет. Най-последно ми се полага нещо хубаво. Тук няма нищо неетично или нечестно. Съдията може да ми помогне и аз искам да го помолиш да го стори.

— А ако откаже?

— Това е негово право, разбира се. Но каква е ползата да познаваш влиятелни хора и да не ги помолиш да ти направят услуга?

— Вестниците ще го приковат на позорния стълб.

— Не и Коб. Не човек с неговата репутация и тежест.

— Искаш твърде много, Скот.

— Сам не вярваш на думите си. Освен това, с постъпката си ще ме задължи да му правя услуги и в бъдеще. Харесва му да бъде съдия и ще поискам да се кандидатира още един мандат. Рискувам да хвана ларингит, Оливър. Ще го възхвалявам от тук до...

— Феликс няма да вземе предвид подобни аргументи.

— В такъв случай ще вземе предвид собствената си съвест. Виждали сме се в дома ти десетина пъти. Познава ме. Знае какъв съм. Знае, че съм невинен.

— Не знае нищо подобно. Това ще решат съдът и съдебните заседатели.

— О, разбира се! — горчиво изрекох аз. — Вземи съдия, страдащ от лошо храносмилане, прокурор подстрекател и чувствителни съдебни заседатели. Разбъркай ги добре и подправи сместа с косвени улики. По този начин ще ми обръснат главата и ще ме вкарат в Синг Синг^[1]. Привлекателна картинка, нали Оливър? Как ти се вижда всяка нощ да си лягаш с тази мисъл в главата?

Той погледна към отсрещния край на стаята. Бавно потърка челото си, като се мъчеше да приглади бръчките си.

— Трябва да изляза отук — казах аз. — Още тази нощ. Познаваш Лохман. Може да ме накара да вляза в строя ей така, за смях. Скот Джордан, адвокат по право. Разпространител на фалшиви пари. Заподозрян в убийство. Тъмна коса, кафяви очи, висок метър и осемдесет и пет, белег от куршум на левия хълбок за спомен от Втората световна война. Обърни се! Забележете линията на профила му, господо. Това е всичко. Излизай. — Наведох се съсредоточено напред. — Чудесна реклама, нали, Оливър? Цели пет години съм строял и сега основите ми се разклащат. Адвокатът трябва да бъде с достойнство, безукорен. Спомняш ли си тези думи? Трябва да си ги спомниш. Ти ми ги каза. Какво мислиш ще стане с частната ми практика?

Той направи гримаса, като че ли бе глътнал игла.

— Добре, Скот. Каква е процедурата?

— Проста. Касиди ще подготви документите — искане да бъда пуснат под гаранция. Тя знае и ще влезе във връзка с теб. Има само една пречка. Трябва да присъства някой от Окръжната прокуратура, дори ако разглеждането на документите стане в дома на съдията. Кажй да осигури Уилям Постили. Той ще протестира само за лице.

Оливър Уендъл Роджърс се промени изцяло. Възрастта го бе накарала да се пенсионира, но той мразеше бездействието. Изведнъж се въодушеви. Забелязах блясъка на вътрешната борба в очите му.

— Има още нещо — продължих аз. — Коб не е задължен да постанови пускането ми под гаранция. Аз съм адвокат. Може да ме повери под твое попечителство. Или под мое собствено.

Оливър беше вече на крака, пъргав, нетърпелив да започне работа.

— Ако е необходимо, ще измъкне Феликс от леглото. Къде е охраната? Нека пораздвижи краката си.

Взех му назаем половин долар, преди да излезе. Моите пари бяха иззети при задържането ми. Когато се върнах в килията си, предложих го на охраната.

— Ако това е подкуп — рече той, — няма да си купя много нещо с него.

— Ще можеш ли да купиш един вестник?

— Можете да вземете моя. Задръжте парите си. — Той се ухили и показа зъбите си: — Може да ви потрябват, за да си наемете добър адвокат.

Вестникът беше булеварден и това облекчаваше работата ми. Вътрешните и международните новини липсваха, за сметка на секса и престъпленията. Епохата на обикновения човек и вестник с тираж два и половина милиона. Вълнения в Северна Африка, революция в Латинска Америка, а първата страница предлагаше солена снимка на турска танцьорка.

На трета страница беше публикувана кратка информация за адреса ми. Нито дума за подправени банкноти или за замесването на Чичо Сам^[2]. Очевидно Питър Килборн беше сложил възбрана. Излагаха се само фактите, без да се твърди нещо конкретно. И все пак между редовете ясно се намекуваше за моята вина.

Внезапно килията ми потъна в мрак, като че ли някой бе изключил централното електрозахранване. Пипнешком достигнах до нара и се изтегнах върху него. Под вратата имаше светла ивица, а през прозорчето се процеждаше лунната светлина. Стиснах очи, но сънят не ме спохождаше, макар умората да ме бе просмукала целия. Нервност попълзя в стомаха ми, като несмяна пица. След малко успях да задремя.

Някой ме повика по име. Отворих очи и в мрачината различих нечие лице.

— Спокойно, Джордан. Стани. Можеш да си вървиш.

Оливър Уендъл Роджърс ме чакаше на пропуската. Зъбите му се бяха оголили в победоносна усмивка и той размаха някакъв лист:

— Ето го, момче.

— Имаше ли неприятности?

— Много малко. Феликс се справи като истински експерт. А Касиди си счупи един нокът, докато напечата нужните документи. Приятелят ти Постили вдигна голяма олелия, но само за лице; със сърцето си бе на твоя страна.

— Колко е гаранцията?

— Поисках да те пусне под твоя собствена гаранция, но той подхвърли нещо на Постили и сумата се повиши. Петдесет хиляди.

Подсвирнах с уста.

— Мили боже! Кой я внесе?

— Касиди намери поръчител.

— Какъв е залогът?

Той отвърна поглед леко смутен.

— Онази сграда в Куинс, която е моя собственост.

В първия момент не намерих думи. Гърлото ми се сви. После простичко казах:

— Благодаря ти, Оливър. Няма да съжаляваш. Не мога...

Той ме прекъсна задавено:

— Забрави. Само се яви в съда. Не ми се ще да попадна в списъците за бедни. Хайде да излизаме.

Върнаха ми портфейла, ключовете, джобното ножче и парите. Вън на улицата се спрях, вдигнах глава и напълних дробовете си с десет кубически фута манхатънски въздух, внушително напоен с изгорели газове и сажди.

Оливър беше оживен:

— Трябва да се отпразнува, Скот, момчето ми. С добра пиячка. Да се пооправим в някоя хубава кръчма и...

— По това време, Оливър? С твоята язва? Боя се, че жена ти ще разпъне кожата ми на стената, ако те изпратя вкъщи пиян-залян. Освен това трябва работа да върша.

— Мога ли да дойда с теб?

— Не тази вечер — отвърнах аз с нежелание.

Той беше разочарован.

— Както искаш.

Махнах на едно минаващо такси и той се качи. През прозореца ме посъветва:

— Не се замесвай в нищо, момче. И не напускай щата. Помни: гарантирал съм за теб.

↑

[1] Известен затвор за криминални престъпници в САЩ — Б.пр.

[2] Прави се намек за Федералното правителство. — Б.пр. ↑

XIII

Лора Бантън живееше в четириетажна къща без асансьор, сграда-джудже сред извисяващите се последна мода небостъргачи.

Не само жените влияят на стила. И градовете могат да го променят. Апартаментите по Ривърсайд не бяха вече на мода и строителите бяха заложили на източната част. Луксозни сгради се издигаха покрай Манхатън, бастиони от стомана и стъкло, с тераси, гледаци към Ийст Ривър, където висшата класа можеше да отмине черния хайвер, докато се вира в затворническите стени на отсрещния остров.

Къщата, в която живееше Лора, контрастираше на разкоша на съседните сгради. Надявах се, че спи. На мозъка му трябва време, за да се съвземе от дрямката и да започне да функционира отново. Ако я събудех внезапно, можех по-лесно да достигна до истината.

В коридорите цареше тишина. Не се чуваше никакво радио, никакви пиянски гласове. Тук наемателите работеха за хляба и се нуждаеха от почивка. Заставах пред вратата на Лора и си мислех колко бързо правителството щеше да отнеме свободата ми, ако не можех да дам обяснение на Питър Килборн относно подправените банкноти. Тъкмо протягах ръка към звънеца, когато дочух необичаен звук.

Нисък и скимтящ, като плач на кученце, изгубено на улицата. Косата ми настръхна. Напрегнах се и наострих уши. Чух задавен плач. Знаех, че звукът идва от човешко същество зад вратата.

Позвъних.

Тишина. Сега не се чуваше никакъв звук. Отново позвъних и задържах пръста си върху звънеца. Никакъв отговор. Почуках силно на вратата.

— Лора, отворете.

Отвътре се чу чу слаб, умолителен глас:

— Вървете си... моля ви, вървете си.

— Това съм аз, Лора. Скот Джордан.

— О! — В гласа се долови определено облекчение, настъпи тишина. После я чух да казва:

— Аз... аз... не мога да ви приема в момента.

— Трябва да ме приемете, Лора. Работата не може да чака. Спешно е. Нима искате да разбудя цялата къща?

— Моля ви...

Хванах бравата и я разтърсих.

— Отворете. Чух, че плачете. В опасност ли сте?

Отново тишина, последвана от звука от преместването на верижката и предпазния болт. Отворих вратата, влязох в апартамента и я затворих с крак.

Лора Бантън беше в памучна домашна роба и чехли, украсени със заешки кожички. Лампионът с абажур на ресни хвърляше приглушена светлина наоколо. Не можех да видя лицето ѝ в полутъмната стая. Тя беше свила тесните си рамене и гледаше встрани.

Стаята беше опустошена. Чекмеджетата бяха извадени, а съдържанието им — разхвърляно наоколо. Креслото бе съборено на пода, а дамаската му разпрана. Картините бяха свалени от стените и разкъсани отзад. Сякаш бе минал ураган и силата му бе рикоширала в лицето на Лора.

Забелязах го, когато я хванах за ръката и я обърнах към себе си. Върху дясното ѝ слепоочие имаше синина. Лявата ѝ буза бе подута и ожулена. В крайчеца на устата ѝ се виждаха капчици засъхнала кръв. Страх се четеше в зачервените ѝ очи, от които току-що бе изтрила сълзите си.

Тя освободи ръката си и се запъти към банята. Чух как водата се изтича в умивалника. Когато се върна, видях, че бе измила сълзите си, но не и следите от натъртване. Запалих цигара и ѝ я подадох. Тя жадно всмукна дима и зиморничаво се загърна в робата си.

Огледах касапницата и попитах:

— Скандал от любов ли е имало тук, Лора? Кой го направи?

— Аз... не знам.

Стараех се да не повишавам глас и изръмжах:

— Дявол да го вземе, Лора! Слушай сега. Няма време да си играем на криеница. Всички пропадаме — и аз, и ти, и останалите. Брат ти е мъртъв и...

— Моля ви. Вие не разбирате. Когато се прибрах, заварих някакъв мъж. Беше влязъл в апартамента и търсеше нещо. Никога не съм го виждала и не го познавам.

Какво искаше?

— Онази полица за десет хиляди долара. Твърдеше, че е негова.

— Хюго Ритър?

— Не ми каза името си.

— Какво го е накарало да мисли, че е у теб?

— Нещо е дочул. Че Стийв е оставил някои неща у дома и че съм ги изпратила на лейтенант Ноула. Каза, че имал приятел в полицията.

Значи от службата на Джон изтичаше информация.

— Какво се случи?

Устните й затрепериха:

— Аз... казах му за парченцето плат, но той не обърна внимание. Рече, че крия нещо от него. Искеше да види всичко, което е оставил Стийв.

— Не уточни ли какво точно?

Тя поклати глава.

— По-добре е да ми кажеш, Лора. Не можеш да се справиш сама. Не желаяш да ти помогна. Стийв се свърза с лоши приятели и виждаш какво му се случи. Погрижи се за себе си. Убийството е свързано с някакъв бизнес. Ако искаш да ти помогна, трябва да ми разкажеш всичко. В противен случай оставям те сама на себе си и един бог знае как може да свърши всичко. Следващия път той може да отиде до край.

В очите й се бе насъбрал страх и страните й бяха хлътнали. Тя се дръпна под силата на някакво друго чувство. Алчност ли бе това, чудех се аз.

— Тревожиш се за парите, нали, Лора?

Очите й трепнаха, тя застана нащрек.

— Кой... кой ви каза? Как...

Преглътна остатъка от въпроса си и закри с длан устата си.

— Стийв ти е оставил пари, нали?

Някакъв коментар. Тя предпазливо ме гледаше.

— В известен смисъл извади късмет — казах аз. — Добре, че не се опита да ги харчиш. Парите не са качествени.

— Аз... не знам, какво искате да кажете.

— Фалшиви са — видях как лицето ѝ се сви от разочарование. — Банкнотите, които ми даде, са били част от голямата сума. Номерът на серията бе разпознат от един келнер, дойде полиция. Сега парите не са у мен. Със случая се занимава Министерството на финансите и тайните служби. Аз те запазих. Не споменах откъде ги имам. Най-малкото, което можеш да сториш сега, е да ми кажеш истината.

Тя мачкаше с ръце носната си кърпичка. Раменете ѝ бяха увиснали. След минута изрече с глух и безжизнен глас:

— Да. Парите бяха в куфарчето на Стийв с другите неща. Намерих ги там.

— Колко бяха?

— Две хиляди долара.

— Все по двайсетдоларови банкноти?

— Да.

— Защо не ми каза?

Тя уморено повдигна рамене, гласът ѝ се промени:

— Защо беше нужно? Не знаех, че са фалшиви. Стийв беше мой брат и той ги бе оставил при мен. Мислех, че са мои.

— Къде са сега?

— На безопасно място.

— Дай ми ги.

Тя понечи да протестира, но се отказа и тръгна към спалнята. След миг се върна с кафява хартиена торба и ми я подаде. Погледнах вътре и видях внимателно сгъната пачка от двайсетдоларови банкноти, изработени така, че сякаш са в обръщение.

— Разкажи ми за Хюго Ритър — казах аз.

— Не знам дали това е името му.

— Това е името на човека, подписал полицата. Как изглежда?

Тя потръпна.

— Беше висок и много дебел с грубо лице. Аз... мисля, че изпитваше удоволствие да ме удря. — Брадичката ѝ затрепери, но тя се овладя: — Беше жесток... и противен.

Не наруших настъпилото за миг мълчание между нас. После изрекох със сериозен глас:

— Още нещо, Лора. Тези пари нямат цена. Нищо не можеш да си купиш с тях. Въпреки това не можем да изхвърлим торбата в сметта просто така и да я забравим. Вече знаеш, че ме арестуваха. Но на

никого не съм казал, кой ми е дал парите. Първо исках да чуя теб. Все още очакват обяснение от мен. Искам ти да им разкажеш всичко.

От отчаяние тя инстинктивно сви пръсти около гърлото си.

— Ще загазя ли?

— Съмнявам се. Фактически местните власти нямат право на юрисдикция. Въпросът трябва да се отнесе до Федералното правителство и ти ще ги информираш, още щом научиш истината.

Тя бавно кимна с глава:

— Добре, ако кажете, че трябва.

— Къде е телефонът?

— В спалнята.

Знаех, че Килборн очаква да му позвъня. Дежурният телефонист ми каза къде да го открия и аз веднага се свързах с него.

— Пийт? Тук е Скот Джордан. Давам ти един адрес. — Продиктувах му го. — Ако пристигнеш веднага, ще получиш още от подправените пари и обяснение.

— След петнайсет минути — отвърна той. Чакай там.

— Ще можеш ли да донесеш принадлежностите си за снемане на отпечатъци?

Той нищо не ме попита.

— Ще мога. Не мърдай оттам.

Докато чакахме, Лора свари кафе. Направи го гъсто, горчиво и горещо. Пиех втора чаша, когато Килборн пристигна. Сигурно си е подремвал и е скочил, без да се среши. Косата му стърчеше във всички посоки. Очите му пребродиха стаята и се спряха върху натъртеното лице на Лора. Повдигна въпросително вежди към мен, чакаше обяснение.

Разказах му.

— Добре — рече бързо той и протегна ръка:

— Да видя банкнотите.

Подадох му чантата. Той измъкна няколко и отново бързо кимна.

— От същия вид са. Добре, мис Бантън. А сега ми разкажете всичко със свои собствени думи.

Тя се бе вцепенила, а гласът ѝ беше беззвучен. Описа посещенията на Стийв, как оставил куфарчето си, като я предупредил да го пази като очите си, как го отворила след смъртта му, как намерила парите и ми дала от банкнотите като предплата, как бе

заварила дебелия мъж в апартамента си и как той искал полицата от нея.

— Може би е търсел и парите? — предположих аз.

Килборн замислено сви устни.

— Хюго Ритър. Името ми е непознато. Възможно е да е подписал полицата с измислено име.

— Затова те подсетих да донесеш принадлежностите за снемане на отпечатъци — отвърнах аз. — Ако Ритър е оставил следи и отпечатъците му са картотекирани във ФБР във Вашингтон, ще спечелиш преднина.

— Пипето ти щрака, адвокате.

Помолих Лора за телефонния указател и проверих имената. Нямаше абонат на име Хюго Ритър, възможно бе да е отседнал в хотел и да разговаря чрез централата.

Килборн бе коленичил и духаше върху дръжката на вратата, за да види, дали има някакви отпечатъци. Изглежда откри нещо, защото взе принадлежностите си и напръска мястото с прах. Обработи дръжките на чекмеджетата по същия начин, а после ги фотографира с миниатюрния си фотоапарат.

Накрая се изправи и погледна Лора.

— Вие живеете тук, мис Бантън. Някои от отпечатъците ще бъдат ваши. Бих искал да взема отпечатъци от пръстите ви, за да не търсим напразно.

Тя се предаде, без да протестира. Мислех си, че той искаше да провери и Лора, за да е сигурен, че правосъдието няма никакви претенции към нея. Тя изтри пръстите си с кърпичка, докато Килборн прибираще принадлежностите си.

Носеше няколко празни листа и написа показанията ѝ, които тя трябваше да подпише. Тя ги подписа, той стана и прибра подправените банкноти. Направи печална физиономия и въздъхна:

— Отиде ми сънят. Сега направо на работа. — После ме погледна: — Да те откарам ли?

— Да. У дома.

Обърна се към Лора:

— Мисля, че ще бъдете в безопасност, мис Бантън. Ще изпратя служител да наблюдава апартамента. Ако Ритър се появи отново, ще го пипнем.

Тя кимна с благодарност. Едва когато се качихме в колата, Килборн проговори отново:

— Обвинен си в убийство на брат й. Можеш ли да допълниш нещо за миналото му?

— Много малко. Допреди шест месеца е бил шофьор на Винсънт Макайвър. Възможно е да е поскитвал с жената на шефа си. Не сегашната мисис Макайвър. Предишната.

— Вероятно тя знае повече за него?

— Мъртва е.

Той ми хвърли бърз поглед:

— Как?

Разказах му и добавих:

— Откакто Бантън напуснал работа, започнал да лети нависоко, да живее на широка нога.

— Може би е намерил по-доходна работа, като например да печата пари. Трябва да се поровим в миналото му.

— Радвам се да те посрещна на борда — заявих пламенно. — Уморих се да работя сам.

Той направи завой и натисна спирачките.

— Пристигнахте, адвокате.

Поблагодарих му и слязох. Когато отворих вратата, мислех си само за горещата вана и широкия мек матрак. Но не можах да заспя веднага. Във всекидневната ми светеше и кинескопът на телевизора ми работеше. Хейзъл се бе свила на дивана с боси крака и гледаше късното предаване.

— Изненадан ли си?

— Приятно. Кой ти отвори?

— Портиерът. — Намръщи нослето си: — Винаги ли отваря вратата за момичетата ти?

— Само когато са хубави, защото си мисли, че така ми прави услуга.

— Не се ли сърдиш?

— Не на теб. Заслужаваш награда за това, че се обади на шефа ми и веднага му предаде съобщението ми.

— Каква награда?

— Стани и ще разбереш.

Тя скочи от дивана и се приближи с горделива походка.

Разтворих обятията си. Долових мириса на косата ѝ и почувствувах твърдостта ѝ.

— Скот — промълви тя досами устните ми. — О, Скот, толкова се тревожех.

Устата ѝ беше сладка и наелектризирана. Прекъснах целувката с огромно нежелание.

— Първо действие — рекох аз. — Второто действие ще започне след малко.

Вдигнах телефона и позвъних на Макс Търнър. Макс е частен детектив, който ми бе помагал и преди. Чак след деветия сигнал чух глухия му сънен глас:

— Сигурно съвестта ти е чиста — казах му аз. — Щом човек спи толкова дълбоко, значи нищо не му тежи.

— Или изобщо няма съвест. Това ми напомня на приятеля ми, адвоката Скот Джордан.

— Същият е.

— Цял ден съм чакал да ми се обадиш.

— Ставай, Макс. Имаме работа.

Той простена:

— През нощта?

— Рисковете на професията. И никакви извинения, ако обичаш. Някога да съм оспорвал таксите ти?

— Напоследък не си.

— Окей. Слушай сега. Трябва ми информация за човек на име Хюго Ритър. Името може да е измислено. Той е дебел и неприятен на вид. Замесен е по някакъв начин със Стийв Бантън. Дал е на потърпевшия полица за десет хиляди долара. Искам да знам къде живее.

— Това ли е всичко, което знаеш за него?

— Да.

— Не е много.

— Съгласен съм. Но имам доверие в теб, Макс. Включи в проучването колкото искаш хора. Не жали парите. Искам целият град да бъде проучен. Използвай всичките си връзки. Работи двацет и четири часа в денонощието. Ясен ли съм?

— Да.

— Тогава тръгвай. И ми се обади, още щом узнаеш нещо.

— Ще стане. — Той прекъсна връзката.
Затворих телефона и погледнах Хейзъл.
— Второто действие? — с надежда попита тя.
— В затвора — отвърнах аз, — мъжът е принуден да потиска
всичките си нормални желания. Ела.
Тя прие поканата с готовност.

XIV

На другата сутрин в гласа на Касиди звучеше обида. Тя откри огън в минутата, в която влязох. Стоях хрисимо и приех всичко.

— Трябва да ви кажа някои неща, за да ми олекне — започна тя. — Петнайсет години съм работила за Оливър Уендъл Роджърс и това бе цяло удоволствие. Никога не ще разбера защо се съгласих с вас. Аз не съм адвокат, никога не съм се явявала на изпити. Не притежавам необходимата квалификация, за да приемам клиентите ви, особено когато в същото време трябва да се справям и с журналистите. Подготвям документи дори среднощ. Не съм вече млада и не мога да издържа. — Тя замълча и ме загледа внимателно. — Боже мой! Та вие сте полумъртъв! Какво ви сториха снощи онези ченгета?

— Не бяха ченгета — отпратих се към бюрото си в другата стая. От време на време Касиди трябваше да изпуска парата си. — Вземете един празен лист и елате при мен да наваксаме изгубеното.

Касиди написа онова, което ѝ продиктувах — тя бе единствената стенографка, която можеше да сменя моливите, без да изпусне и дума. Тъкмо препрочитях написаното, когато телефонът иззвъня. Беше Ейми Ван Дорн, с труд си поемаше дъх, а гласът ѝ трепереше от вълнение.

— Радвам се, че ви открих, мистър Джордан. Трябва да ви видя.

— Кога?

— Колкото може по-скоро. Много е важно. Можете ли веднага да дойдете?

— Там ли е съпругът ви?

— Във Филадельфия е, на среща с издателя си.

— Веднага тръгвам.

Внезапното ми излизане стана причина за още остри забележки от страна на Касиди. Взех такси до гаража и се качих в колата си. Автомобилното движение по Западната магистрала не беше натоварено и аз се понесох като хала, като при Ривърдейл съкратих пътя си. Къщата изглеждаше самотна, заобиколена само от небе и вода.

Поливачната система оросяваше яркозелената трева, а капчиците блестяха като скъпоценни камъни на слънчевата светлина.

Пълна жена в черна вълнена рокля отвори вратата. Тя застана на портала с невъзмутимо изражение на широкото си славянско лице.

— Вие ли сте мистър Джордан?

Кимнах.

— Последвайте ме, ако обичате.

Ейми Ван Дорн седеше в огромно легло, подпряна от крепирани възглавници. Тя изнурено ми се усмихна.

— Ще пиете ли нещо? Кафе или нещо по-силно?

— Не, благодаря.

— Седнете, моля.

Дръпнах един стол по близко до леглото. Цялото ми внимание бе насочено към очите ѝ. Винаги са били изразителни, но сега тя гледаше като че ли е обзета от някакъв дух — трагично и с огромна болка. В противовес на това устата ѝ бе решително свита, като че ли твърдо знаеше, че трябва да се вземе решение, което няма възможна алтернатива.

— Четох вестниците — обади се тя. — Знам, колко сте зает. Много сте любезен да оставите всичко и да дойдете.

— По гласа ви разбрах, че е неотложно.

— Така е... поне за мен. — Изглеждаше уморена и уязвима. — Имам нужда от помощ, мистър Джордан. Повиках ви, защото знам, че не сте адвокат на Винсънт, поне не в момента.

— Той ли ви го каза?

Тя леко се изчерви.

— Трябва да ви призная нещо. Вчера подслушах разговора ви с Винсънт. Придвижих се със стола до прозореца и се заслушах. Много от онова, което чух, ме обърка, но бе достатъчно, за да разбера, че не представлявате интересите му.

Запазих вежливото си изражение, но не казах нищо.

— Разговорът ви бе конфиденциален и аз не ви моля да ме осведомите за него. Но не искам да ме съдите. Не ми остана нищо, освен Винсънт, и бих искала да знам всичко, което върши той.

— Не ви ли казва?

Тя леко сви рамене.

— Дори женените мъже имат нужда от личен живот. Не желаят съпругите им да си пъхат носа в работите им. — Тя вирна брадичка с внезапна решителност:

— Много добре съзнавам положението си, мистър Джордан. Трябва да е много трудно за мъж с темперамента на Винсънт да живее с мен. Може да не е вече млад, но е все още силен и ако от време на време изчезва... Виждате ли, аз съм ужасно ревнива жена.

— Какво точно искате да направя?

— Да ми помогнете.

— По какъв начин?

— Искам да знам къде ходи Винсънт и какво прави, когато не си е у дома.

Разперих ръце и казах:

— Аз съм адвокат, мисис Макайвър, а не частен детектив. Нямам нито време, нито наклонности за такъв вид работа. Защо се обърнахте към мен?

Очите ѝ ме молеха:

— Не е нужно да го вършите лично, мистър Джордан. Можете да наемете някого. Би било ужасно непрактично от моя страна да разговарям с частни детективи. Моля ви да действате като мой посредник. Знам, че не ще представлява трудност за вас. — Бе събрала длани в трогателна молба. — Племенницата ми и нейният съпруг ви познаха по име, когато Винсънт ви представи, а Арнълд Париш ми каза някои неща за вас. Нямам връзка с външния свят и не знам към кого да се обърна.

Вероятно от самото начало съм бил сигурен, че ще протестирам само формално и че ще ѝ помогна. Най-после Стийв Бантън е бил на служба при Макайвър и не можех да си позволя да пренебрегна каквато и да е възможност да науча повече за миналото му. А ако Винсънт Макайвър ме бе замесил в съзаклятие, не му бях задължен с нищо.

— Имате ли причина да не вярвате на съпруга си?

Тя стисна ръцете си в юмруци:

— Да.

— Само го подозирате, или разполагате с факти?

— С факти, мистър Джордан. Господи, колко бих искала да греша. — В очите ѝ се появи болка. — Не знам точно кога е започнало,

но аз научих преди седмица. Бях тук и си почивах, а Винсънт беше в кабинета си, когато телефонът иззвъня. Има деривати и в двете стаи и сигурно сме вдигнали слушалките едновременно. Чух го да казва „Ало!“, а после един женски глас се обади: „Ти ли си, скъпи Вини? Денис е.“

Устните на Ейми Ван Дорн побеляха и тя ме погледна измъчено. Пое си дъх и продължи напрегнато:

— В първия миг Винсънт не отговори. После дрезгаво изрече: „Казах ти да не ме търсиш тук“ и затвори телефона.

Тази изповед не облекчи състоянието на Ейми Ван Дорн. Тя гледаше в пространството със замъглени от сълзи очи.

— Този кратък диалог не е повод да се прави заключение — рекох аз. — Той нищо не доказва.

Но всъщност знаех добре. Винсънт Макайвър не беше нито монах, нито женомразец. Всичките му жлези и хормони функционираха нормално, ето защо беше неизбежно от време на време да се откъсва от домашното огнище и да търси разнообразие.

Ейми Ван Дорн поклати глава.

— Има още. Ето защо ви повиках. С днешната поща пристигна писмо. Писмо, адресирано до Винсънт. Знам, че е от жена.

— Откъде знаете?

— Разбрах по плика и уханието му. Нямах право да го отварям, но го направих. Трябваше да зная истината.

— И писмото потвърди ли подозренията ви?

— Да. — Лицето ѝ доби твърд израз. — Бих искала да го прочетете.

Пликът беше под възглавницата ѝ.

Беше адресирано до Винсънт Макайвър с дребен, силно наклонен почерк. Бледосин велен с четвъртита форма и леко напарфюмиран. С усещането, че надничам в нечий интимен свят, аз отворих плика и извадих лист хартия.

„Скъпи Винс,

Обидила ли съм те с нещо? Не си се обаждал повече от седмица. Чувствам се много самотна.

С копнеж:

Денис.“

Хартията не си пасваше с плика — бяла, а най-горе имаше печат: ПАРК ХОТЕЛ „ГРЕЙСИ“. Вдигнах поглед към Ейми Ван Дорн.

— А ако научите най-лошото?

Тя затвори очи и преглътна.

— Тогава ще имам нужда от съвета ви за много неща. Трябва да бъда реалистка, мистър Джордан. Не бих искала да оставя парите си на Винсът, като знам, че ще ги използва за същата жена, с която ми е изневерявал, докато съм била още жива.

— Ще се разведете ли?

— Ако е необходимо — тя безсилно се усмихна. — Човешкият дух е изключително издръжлив, мистър Джордан. Няма да умра от разбито сърце. От друга болест — да. Не се зальгвам. Знам колко съм болна. Смъртта ми е въпрос на време.

— Както е с всички нас.

— В различна степен, мистър Джордан, в зависимост от възрастта и състоянието на здравето. Остава ми малко и нямам никаква надежда. Каквото и да стане, трябва да знам истината за Винсът.

Кимнах с глава.

— Ще направя всичко възможно.

— За разходите...

— Ще говорим по-късно.

— Плащайте, колкото е необходимо.

— Ще действам, както намеря за добре. Ще ми отговорите ли на един въпрос?

Тя вдигна поглед.

— Разбира се.

— Стийв Бантън е бил ваш шофьор. Защо напусна?

— В действителност той не напусна. Аз го уволних. Беше станал съвършено невъзможен — мързелив и арогантен. Спря да мие колите и когато трябваше да ни извежда на разходка, го правеше със снизхождение. Винсът бе склонен да го търпи, но аз не виждах причина да се примирявам с положението. Заявих му, че трябва да напусне.

— Как прие това Стийв?

— Държеше се така, като че ли изобщо не го интересува. Очевидно нямал е нужда от тази служба.

— Писмото от Денис...

— Задръжте го. Не искам да го виждам. Освен това, може да ви потрябва.

Станах от стола.

— В такъв случай, това е всичко. Ще ви се обадя.

Когато стигнах до вратата, аз се обърнах и ѝ хвърлих последен поглед. Тя лежеше съвсем спокойно, лицето ѝ беше безизразно — мрачна маска, втречена във вечността. Беше очевидно, че онова, което виждаше, не ѝ харесва.

XV

Буикът бе ожаднял и аз спрях до бензиностанцията. Докато пълнеха резервоара, възползувах се от телефона и се обадох на Макс Търнър.

— Каж ми сега — казах аз, когато чух гласа му, — що за частен детектив си? Да киснеш в кантората си. Не трябваше ли да си навън по следите на Хюго Ритър?

— Тъкмо влизам — отвърна спокойно той. — Преди малко се опитах да се свържа с теб.

— Някакви резултати?

— Още не. Сътрудниците ми душат из целия град. Десетина души. Обещах възнаграждение за най-малката следа. Ще видиш, като получиш сметката.

— Продължавай. Имам още нещо за теб, Макс. Жена с неизвестна фамилия, първото ѝ име е Денис, живее в парк-хотел „Трейси“. Искам информация за нея.

— Ще стане — отвърна той.

— Много си самонадеян.

— По една случайност познавам фантето на хотела. Каква информация?

— Всичко, което можеш. Минало, по какъв начин си изкарва прехраната, как се забавлява, с кого се среща. Отскочи до там още сега. Ще бъда в кантората до един час и ще чакам да ми докладваш.

— Добре. — Чу се щракане и телефонът замлъкна.

Доброто шофиране изисква концентрация и никакви странични мисли. Едното ти око трябва да е на пътя, а другото в колите наоколо. Онзи, който мисли, онзи, чийто ум е погълнат от сериозни проблеми, е склонен към катастрофи. Бях разтревожен и едва обръщах внимание на волана. Картини от изминалите два дни бързо се сменяха в мозъка ми като в калейдоскоп.

Мислех си за Лора Бантън и за дебелия, който бе претърсвал апартамента ѝ. Хюго Ритър бе в опасност и не искаше да допусне

никаква улика, която би го свързала със Стийв Бантън.

Досами ушите ми изпищя клаксон и буикът подскочи, когато бързо завъртях волана, за да върна колата в моето платно. Край мен профуча кола и едва не олющи боята на буика ми. Улових мимоходом лицето на шофьора — пребледнял от яд. Предпазливо се придвижих вдясно. Внимавай, Джордан. И без това си в беда. Не си навличай и автомобилно убийство.

Отново почувствах неудобство като си спомних, че не изпълних обещанието, което бях дал на лейтенант Ноула. Не бях му докладвал периодично, както му бях казал.

Реших да му се обадя още щом пристигнех в кантората, което и направих, но той беше излязъл и аз разговарях със сержант Уиник. В гласа му звучеше неприязън:

— Излезе с инспектора. Едва не го опандизиха, затова че те е пуснал. Кутсуз човек си, адвокате.

— И аз мисля така. Кажи му, че съм се обаждал. Няма нищо ново.

— Кажи му го сам. Лично. Той иска да те види.

— Ще се появя следобед.

— Първо се обади. Той търси улики. Все още си заподозрян номер едно — и затвори телефона.

Седнах и се опитах да преценя какъв да бъде следващият ми ход. Макс Търнър ми го подсказа.

Той безмълвно влезе в кантората, седна на стола и си протегна краката. Бенедикт Майлоу и Макс Търнър имаха една и съща професия само на пръв поглед. Фактически приликата беше съвсем слаба. Макс изпълняваше юридическа функция. Проследяването на кръшкаци съпрузи и бракоразводните дела малко му влизаха в работата. Той вършеше безценна работа в разкриването на икономически шпионаж, а на няколко пъти бе доставял информация от жизненоважно значение, която променяше показанията на лъжесвидетелите в моите дела. Едва ли някой можеше да се сравнява с него в областта на проследяването.

Беше дълъг и тромав, със сънлив поглед и забавени движения, а мозъкът му съдържаше цяла картотека. Той прие пурата, която му предложих, и я помириша с обожание.

— Страшна е. От висока класа. Радвам се, че някои хора вадят пари.

— За специални клиенти са, Макс.

Той се пресегна през бюрото ми и пусна пурата обратно в кутията.

— Не искам да развивам скъпоструващи навици у себе си. Срамувам се да запаля такъв тютюн.

Сложих край на задявките и казах:

— Да чуем данните за онова момиче — Денис.

— Разбира се. — Гледаше ме с премижали очи. — Името ѝ е Хауард — Денис Хауард. Възраст — около двайсет и осем. Кандидат-актриса. Преди две години е играла незначителни роли в Холивуд. Не са подновили договора ѝ. От време на време работи за телевизията, в малки роли, нищо особено. Опитала е като модел, но модните списания предпочитат момичета с вид на умиращи от глад. Денис е много по-апетитна. В момента прекарва времето си като инструкторка в едно от студиата на Андрю Нортън, учителя по танци. Увеличава приходите си, като няколко нощи седмично прави снимки в нощен клуб, наречен „Маракас“.

— Нещо за личния живот?

— Всеки мъжкар, който може да си позволи да заплати, е добре дошъл. Предпочита силните на деня. Работи ден и нощ и не ѝ остава много време. В момента няма сериозен приятел според източника ми.

Винсънт Макайвър, помислих си аз, прави любов много предпазливо и дискретно.

— Нещо друго, Макс?

— Обича алкохола, често пие сама, но не държи. Има естествено червена коса, но понякога фризьорката ѝ помага, за да запази свежестта на цвета ѝ.

— Откъде знаеш?

— Бях в стаята ѝ и видях шишенцето с боя.

— Гордея се с теб, Макс.

— Има още. — Той с престорена скромност сведе поглед.

— Да го чуем.

— Висока е метър и шейсет и пет и тежи около петдесет килограма, гръдна обиколка деветдесет, талия петдесет и два сантиметра, ханш — деветдесет и два сантиметра и всичко останало е разпределено по същия начин.

Гледах го с подозрение.

— Откъде разполагаш с тези важни статистически данни?

— От гърба на една снимка. Една от онези снимки, които моделите изпращат, когато търсят работа.

— Макс, ти си гениален.

— Съгласен съм с теб. Защо тогава не ми плащаш като на гений?

— Ще бъдеш възнаграден на небето. Нужна ми е повече информация за връзките ѝ с обществото. Пусни някого по следите ѝ, Макс, и ми събщи, ако се срещне с Винсънт Макайвър.

Той кимна.

Умолително събрах длани. Раздвижих ги под носа му.

— И много те моля, открий нещичко за Хюго Ритър. Ако не го направиш, ще изгубиш един клиент.

— Опитвам се. Двама души проверяват всеки долнопробен хотел в града. До довечера може да имам резултат. Къде да те намеря?

— Не знам. Сега излизам да проверя какви уроци по танци дават в студията на Андрю Нортън.

Макс поклати глава и ме погледна с благоговение.

— Виж го ти — въжето около врата му, а той се интересува от уроци по танци.

XVI

Човешкото двуного е стадно животно. То притежава дълбок инстинкт за обществени взаимоотношения. Когато падне нощта, местата за социални контакти никнат като гъби: нощни клубове, пивници, кабарета и салони за танци — и навсякъде свири музика. Тя варира от гърмящия автомат в бирариите до известните инструментални групи и латиноамерикански оркестри в елегантни нощни ресторанти.

Музиката дава възможност на двойките да се прегръщат публично.

Според един закон на физиката два различни предмета не могат да заемат едно и също място по едно и също време. Но аз съм виждал как този закон на практика се отрича от впили се един в друг мъж и жена, заети с упражненията на Терпсихора по-здраво, отколкото пътниците във влака за Бонкс в 5.30 в делничен следобед. Плащаш си за привилегията да те натискат, мачкат, задушават и блъскат, докато се наслаждаваш на врявата, тютюневия дим, алкохолните изпарения и безсмисления брътвеж на щастливо видиотяване. Да не споменавам непоносимата надутост на келнерите. И всичко това трябва да се квалифицира като удоволствие.

Но онези, които не могат да вземат участие в това удоволствие, нямат чет. Самотните жени, излишните в компанията, кутсузливите.

За борба с този недостиг, цялата страна, от атлантическия до тихоокеанския бряг, е осеяна с школи по танци. Почти на върха на тази индустрия се намира мистър Андрю Нортън, предприемчив джентълмен, който спечели цяло богатство от обществените потребности на хората. Неговата енергия и изобретателност се материализираха в огромна организация, посветена на мисията да чифтосва всеки самотник, независимо дали е мъж или жена, и да го превърща в превъзходен танцьор.

Костюмите за танц бяха впечатляващи. Атмосферата бе сърдечна и дружеска. На касата седеше усмихната брюнетка с привлекателна

усмивка. Трябва да е преминала стажа си при много добър актьор, защото изглеждаше наистина радостна да ме види.

— Добър ден. С какво мога да ви бъда полезна?

Можех да измисля няколко неща, но не го направих.

— Трябва ми информация за уроците по танци.

— Разбира се. За пръв път ли се обръщате към школата на Андрю Нортън?

— Да, мадам.

— Можете ли да танцувате, мистър...

Изрекох първото име, което ми дойде наум:

— Астер.

Тя чаровно се усмихна.

— Надявам се, че първото ви име не е Фред?

— Не, мадам. Ървинг Астер. Танцувам малко, повече старомодни танци — валс, фокстрот, такива неща. Но мисля, че съм изостанал от модата, поне така твърдят приятелките ми. Напоследък всички са се запалили по латиноамериканските ритми и аз се чувствам като парий.

— Моля?

— Като отхвърлен.

— О, да, разбирам ви, мистър Астер. — Усмивката ѝ беше блестяща. Зъбите ѝ наистина бяха безупречни. — Говорите самата истина. Нито един мъж не може да бъде приет от обществото в наши дни, ако не е превъзходен на дансинга. Дори румбата вече не е на мода. Всички съвременни хора танцуват мамбо, танго, самба и болеро.

— Това казвам и аз.

— Сигурно танцувате ча-ча-ча?

— Ъ?

— Не сте ли го чували? Известно време хората бяха луди по него.

— Скъпи ли са уроците ви?

— Никак. Само три и петдесет за половинчасово индивидуално занимание.

— Колко урока трябва да взема?

— Зависи от много неща, мистър Астер. Способностите ви, естествените ви наклонности и чувството ви за ритъм. Една от инструкторките ни ще ви направи анализ, което ще ни помогне да преценим от каква точно помощ се нуждаете. След това, сигурна съм,

че ще можем да уредим нещо, което да отговаря на финансовите ви възможности. — Тя обнадеждаващо ме погледна. — Имате ли свободно време в момента?

— Да, мадам. Чудех се дали бих могъл да се занимавам с точно определена инструкторка.

— Разбира се, само да е свободна. Кого имате предвид?

— Виждате ли, един мой приятел е вземал уроци тук и резултатите са зашеметяващи. Беше непохватен като вол, а сега... е, не бих повярвал, ако не го бях видял със собствените си очи. Казва, че всичко е дело на инструкторката му. Твърди, че...

— Спомняте ли си името ѝ?

— Мис Хауард — Денис Хауард.

— О, да. — Брюнетката погледна програмата. — Вие сте щастливец. Мис Хауард в момента има урок и ще се освободи след десетина минути. Ще почакаете ли?

— С удоволствие.

— През това време можем да попълним формуляра.

Тя се приготви да записва:

— С какво се занимавате, мистър Астер?

— С реклама.

Зададе ми още няколко въпроса и аз си измислих отговорите. Ако напуснех, без да се ангажирам, можеха да ме бомбардират по пощата и по телефона с предложения. Организацията струваше скъпо и те не биха желали да изгубят перспективен клиент.

Докато чаках, се чудех дали Бил Постили бе успял да прокара обвинителния акт пред съдебните заседатели. Бих могъл да го предотвратя, ако бях отвлякъл свидетелите от „Уикфорд армс“ и ги бях хвърлил в някоя варница, мислех си аз.

— Мистър Астер — касиерката ме повика по име. — Направо по коридора в стая номер шест, ако обичате.

Станах и тръгнах, по пътя дочувах иззад вратите заглушена музика, различни оркестри, различни темпа. Шести номер беше стая със средни размери, обзаведена с маса, грамофон и набор от плочи. Едно момиче се обърна с лице към мен и аз се стъписах.

Може би невиняги съм в състояние да потисна чувствата си, но обикновено успявам да ги скрия. Ала не и сега, защото разпознах

момичето и знаех, че съм застанал с отворена уста. Затворих я и изфабрикувах стеснителна усмивка.

Момичето ми се усмихна в отговор, приемайки реакцията ми като комплимент с убеждението, че е в резултат на външността ѝ. Както си и беше, но не поради причината, която тя предполагаше. Беше свикнала да вижда такива реакции у мъжете, които говореха за внезапно активизиране на мъжките хормони.

Беше същото онова момиче с огнена коса, с което Арнълд Париш имаше среща в бирарията близо до кантората му.

Тя не се нуждаеше от никакво дамско бельо, което да подчертава женствеността на фигурата ѝ. Тялото ѝ беше превъзходно. Природата бе дарила Денис Хауард с необходимите неща. Наистина всичко си беше като на останалите жени, въпросът тук бе в пропорцията. Не че бе нещо необикновено. Такива като нея можеха да се видят по календарите в бръснарските салони.

Ама че момиче, помислих си аз. Един ден се любя с Винсънт Макайвър, а на другия си определя среща с Арнълд Париш. Поне се въртеше в кръга на едно семейство.

Тя ме прецени с поглед, като се спря на цената на костюма ми и направо преброи колко пари имах в портфейла си. После се справи с листа хартия.

— Вие сте мистър Астер, нали? — Дикцията ѝ беше бавна и добре тренирана.

— Да, мадам.

— Разбрах, че един от бившите ми ученици се е изказал много ласкаво за мен.

— Точно така, мадам — отвърнах въодушевено аз.

— Любопитна съм. Кой е той?

Заусуквах го:

— Аз... виждате ли... стана така, мис Хауард. Срецнах този приятел на един купон и като видя, че имам проблеми с танцуването, предложи ми да вземам уроци. Спомена вашето име и каза, че сте направили чудеса с него. Никога не съм разполагал с достатъчно време за танци. Бях твърде зает, докато спечеля първия си милион. Но сега вече е друго и си помислих, че мога да дойда и да се повъртя малко.

— Съпругата ви не се ли е опитвала да ви учи? — имах впечатление, че това е стандартният въпрос, който задава, с цел да

разбере матримониалния статус на клиентите си.

— Нямам съпруга — отговорих аз.

— Можем да го оправим — искам да кажа танцуването. — Усмивката ѝ бе топла и интимна. — Да видим какво знаете.

Тя се обърна към грамофона и извади няколко плочи.

— Ще започнем с бавна румба. Така ще мога да преценя възможностите ви.

Плочата се плъзна в оста. Иглата се завъртя по браздите и внезапно електрическите импулси се превърнаха в звуци. Атмосферата се промени, когато в стаята се разнесе мелодията на маракас и въздухът се изпълни с биенето на барабани. Добре тренирани ръце заудряха по бонгото, а потракващите палки определяха ритъма.

Това не бе камерна музика. Не беше в пианисимо и не притежаваше успокояващата тоналност на нощна музика. Нито пък беше бавна; може би първите два такта, но после ставаше вълнуваща, като че ли внезапно бяха инжектирали музикантите със смес от бензедрин и марихуана. Тази музика бе композирана, за да влезе вътре в теб, да разиграе и възпламени кръвта ти.

През първите пет минути гледах соло изпълнение. С дясната длан на корема си и с лявата превита в лакътя, тя движеше краката си в забързана сложна стъпка, от която бедрата свободно се люлееха. В изпълнението имаше доста от енергията, характерна за животните. После тя спря с порозовяло лице, леко се засмя и изключи апарата.

— Харесва ли ви?

— Страшно — отвърнах аз.

— След няколко урока ще можете да танцувате като мен.

— Съмнявам се.

— Ще видим. — В оста се спусна друга плоча, този път бавна румба. Тя се приближи до мен (носеше проста рокля от вълнено трико и аз си помислих, че ако в този момент производителят я видеше, вероятно щеше да повиши дизайнера, а дизайнерът щеше да почувства, че е достигнал крайната цел на своето изкуство).

Танцувах румба съвсем сносно, с чувство за мярка, но този следобед като че ли и двата ми крака бяха леви. Денис Хауард бързо разбра, че работата ѝ с мен нямаше да е лесна. Но до края запази пресилената усмивка на лицето си, докато силно стискаше устни.

— Добре — рече тя окуражаващо, — не беше съвсем лошо.

— Едва ли — изрекох аз със съмнение в гласа.

— Не тренирате достатъчно, мистър Астер. Затова се чувствувате неудобно. Но имате големи заложби и тънко чувство за ритъм. Бихме могли да направим чудеса. За съвсем кратко време всичките ви приятели ще ви завиждат.

— Колко време?

— Ще зависи от това, колко често ще идвате и колко дълги ще са уроците с вас. Мисля, че искате индивидуални занимания, така че трябва да го уредите в канцеларията.

— Бихте ли могли вие да ми бъдете инструктор?

— С удоволствие, но часовете ми са нередовни.

— И моите. Работя като на въртележка.

— Така ли? — Тя бе искрено любопитна. — Какво работите?

— Реклама. Занимавам се с телевизионната продукция на моята фирма.

В кобалтовите ѝ очи се появи преценяващ блясък и тя изправи глава.

— Какво съвпадение! И аз съм работила за телевизията.

Загледах се в лицето ѝ и щракнах с пръсти.

— Почакайте. Затова ми изглеждяхте позната. Не съм ли ви гледал в нещо преди няколко седмици?

— Съвсем малка роля.

— Бяхте добра. Кой е агентът ви?

— Нямам агент.

— Господи, моят екип може да използва момиче с данни като вашите.

— Можете да се възползвате от мен, мистър Астер.

— Наричайте ме Ървинг. Трябва да го обсъдим някога.

— Какво ще кажете за тази вечер? — гореше от нетърпение.

Поколебах се малко и внезапно реших:

— Виждате ли, не съм сигурен, че ще мога да го уредя. Днес имам голяма конференция. Работя върху нова програма, избирам материал, определям изпълнителите, назначавам директор, съвещавам се със спонсора, разпореждам се за декорите — обичайното главоболие...

Изглеждаше впечатлена. Самият аз бях впечатлен.

— Довечера свободна ли сте? — попитах аз.

— Да.

— Ще ви кажа какво ще направим. Дайте ми телефона си и аз ще ви се обадя.

Тя тръгна към чантичката си като изритано коте, извади молив и лист и го записа. Взех листчето и по лицето ми трябва да се е появила някаква реакция, защото тя ме попита:

— Какво има, мистър Астер?

— Нищо — отвърнах с усмивка аз. — Днес пропуснах обедата си и тази румба ме измори. Не се ангажирайте за вечерта, мис Хауард. Ще ви се обадя.

Гласът ѝ прозвуча зад мен, докато излизах:

— Да не забравите...

В приемната касиерката подготвяше нов проспект. Тя вдигна поглед и бързо каза:

— След минута ще ви обърне внимание, мистър Астер.

— Трябва да тичам — викнах през рамо. — Имам неотложна среща.

— Не искате ли да...

— Искам. Ще се върна утре сутринта.

Бях вече извън сградата и не чувах гласа ѝ. Не исках да я карам да изгуби комисионната, но не се виждах да докладвам, как е преминал урока ми по мамбо само от филантропични съображения. Школата по танци на Андрю Нортън ще преживее и без моята помощ.

На улицата извадих бледосиния плик, който ми бе дала Ейми Ван Дорн, и сравних почерците. Силно наклонените букви не приличаха на смелите драскулки на червенокосата красавица.

Очевидно не Денис Хауард бе написала любовното писмо.

Тогова кой? Или пък не беше същото момиче?

Това изглеждаше невероятно, като се има предвид, че живееше в парк-хотел „Трейси“ и че се срещаше с Арнълд Париш. Съществуваше само едно обяснение. Някой трети искаше да даде на Ейми Ван Дорн да разбере, че съпругът ѝ е женкар и че се е отклонил от правия път.

Може би Париш? Дали не иска Денис само за себе си? Трябваше да видя неговия почерк. Но най-напред бях обещал да се обадя на лейтенант Ноула. Влязох в една телефонна кабина и позвъних в отдел „Убийства“. Лейтенантът не се беше върнал и аз пуснах още един

жетон, за да говоря с Питър Килборн. В гласа му се чувстваше скрито вълнение.

— Джордан! Опитвах се да те открия. Получи ли съобщението ми?

— Не. Какво е станало?

— Да си чувал някога за човек на име Борг — Луис Борг?

Нищо не ми говореше.

— Очевидно е нашият човек — продължи Килборн. — Току-що получих доклад от Вашингтон във връзка с пръстовите отпечатащи, които взехме от апартамента на Лора Бантън. Луис Борг, наричан още Хюго Ритър. Изключително хитър клиент с богато досие. Преди четири години го пипнахме в една афера с наркотици; дело не бе образувано поради липса на доказателства. Година по-късно беше заловен в измама, но успя да се изплъзне. Преди шест месеца отново го хванахме на въдицата, отвличане на самолет, но отново пусна стръвта и избяга.

— Смело момче — казах аз.

— Защо?

— Залавя се с чичо Сам. Винаги се забърква във федерални престъпления.

— Скоро ще се измъкне отново и вече трудно ще го открием. Случаят Бантън може би е онова, от което сега имаме нужда.

— Бих искал сам да го заловя. Открихте ли къде се намира?

— Още не. — Килборн замлъкна за миг и след това гласът му прозвуча авторитетно. — Ще ти предложи нещо, адвокате. Пази се от Борг. Остави го на нас.

— Забравяш нещо — казах аз. — Обвинен съм в убийството на Стийв Бантън. И този Борг, или Ритър, му дължи десет хиляди долара. Полага всички усилия, щото полицията да не направи връзка между него и Бантън. Трябва да разбере какво се опитва да скрие.

— Само не ни замесвай — изрече Килборн с равен глас.

— Не, сър. Искам да ви помогна. Извинете, ще прекъсна разговора.

Може би изглеждаше доста грубо да прекъсвам връзката по този начин, но не бях в настроение да слушам поучения или заплахи.

Луис Борг, наричан още Хюго Ритър. Как да откриеш някого в град с осем милиона жители? Седях в телефонната кабина, намръщен

и потънал в мисли, и се опитвах да анализирам онова, което бях чул. Никак не е трудно да останеш анонимен в град като Ню Йорк.

Внезапно се сепнах. През ума ми като светкавица премина една идея. Ударих юмрук в дланта си. Може пък да стане, помислих си аз. Може пък наистина да стане.

Излязох от кабината и с пълна пара се отдалечих по посока на хотел „Уикфорд армс“.

XVII

Нямах намерение да си губя времето с дребни хотелски служители. Дежурният на рецепцията и телефонистката дължаха вяност към щата Ню Йорк. Те бяха обявени за свидетели против мен и вероятно щяха да си държат устата.

Ето защо се запътих направо към кабинета на управителя.

Той седеше зад бюрото си — ниско оплешивяващо човече, с вид на човек, страдащ от лошо храносмилане, в едната си ръка държеше чаша мляко, а в другата — току-що отхапана бисквита. Личеше си, че не изпитва удоволствие нито от едното, нито от другото.

Пет минути бърз монолог от моя страна и той бе убеден, че не ям хора. Лейтенант Ноула беше вече поставил основите, като в негово присъствие бе изразил скептицизъм относно вината ми.

Най-после кимна и с отвращение погледна бисквитата.

— Язва — изръмжа той. — Мислите, че имате грижи? Опитайте се да бъдете поне за малко управител на хотел. Толкова много резервации при този недостиг на стаи, противна прислуга, мързеливи камериерки, избухливи чиновници и профсъюзът — винаги този профсъюз, който си навира носа, където не му е работа и души за нарушения.

Възмущението му се разпалваше.

— И на всичко отгоре този Бантън трябваше да се остави да го убият точно тук. Светът е пълен с хотели, а той избра точно този. Изразходваме цяло състояние за реклама, а вижте какво се получава. Снимки в сензационните вестници със стрелки. Кого обвиняват собствениците? Мен. Защото човек като Бантън, казват те, няма право да живее в „Уикфорд арме“.

Той махна с ръка.

— Какво трябва да направя? Да искам препоръка от неделното училище на всеки, който се регистрира?

Изразих дълбоко съчувствие.

Той сръбна от млякото да успокои язвата си и глухо се засмя.

— И така, вие се върнахте. Това доказва, че сте невинен. Никога не съм вярвал, че престъпникът се завръща на мястото на престъплението. Това място той не би посетил. Ако аз бях престъпник, бих се постарал да се отдалеча от местопрестъплението, колкото е възможно повече. Кажете ми, Джордан, какво точно мога да направя за вас?

Би могъл да не си напъва ларинкса, но не му го казах. Най-последно щях да му поискам услуга.

— Вярно ли е — попитах аз, — че някои хотели правят списъци на телефонните разговори на гостите си?

— Да. Правим го заради сметките. Ще се учудите, ако ви кажа колко много гости твърдят, че им вземаме повече пари.

— Колко време пазите списъците?

— Докато се платят сметките.

— В такъв случай списъкът за този месец е още при вас.

— Точно така.

— Правите ли списък на поисканите откън разговори?

— Само когато в момента гостите не са в хотела и трябва да им се остави съобщение. Телефонистката си записва на един лист и дежурният на рецепцията оставя листа в кутията.

— Не правите ли копия?

— Моля ви се! И без това имаме достатъчно писмена работа.

Бях разочарован. Толкова се нуждаех от съобщение, в което Луис Борг се умолява да се обади на еди-кой си номер.

— Разполагат ли със списъка на телефонните разговори, които Стийв Бантън е направил от началото на месеца, докато е бил жив?

— О, да!

— Мога ли да го видя?

Той стана.

— Почакайте тук.

Седнах и се заслушах в заглушените звуци, характерни за огромен кошер, какъвто фактически беше този хотел, и скоро управителят се завърна с лист хартия в ръка. Откроявах се само три телефонни номера, един от които по-често от останалите. Преписах ги и чух управителят сърдито да коментира:

— Надявам се, че повече няма да се чува нищо лошо за хотела?

— Вероятно не.

Поблагодарих му за труда. Той не протегна ръката си за сбогом; може би си мислеше, че не е изключено тъкмо това да е ръката, която е натиснала спусъка.

Позвъних в отдел „Убийства“ от фоайето и този път открих лейтенант Ноула. Не знаех как ще ме посрещне, затова гласът ми прозвуча нерешително. Имаше причини да е кисел. Но в моя полза говореха двете неща, които му бях изпратил от Лора Бантън — парченцето плат и полицата.

Гласът му беше удивително мек.

— Е, адвокате, успя да откриеш едно-две неща. Свободно се разхождаш. При това обвинен в убийство. Поздравявам те. Наистина голям номер.

— Спокойно — отвърнах аз. — Окръжният прокурор Лохман е от Демократическата партия, а съдията Феликс Коб — от Републиканската.

— Не трябваше да те пускам. В затвора щеше да си в по-голяма безопасност.

— Какво искаш да кажеш?

— Осведомиха ме, че отново си се замесил в нещо лошо — разпространявал си фалшиви банкноти.

— Нищо подобно. Чист съм.

— Трябваше да ми се обадиш.

— Обаждах ти се, лейтенанте.

— Да. Веднъж днес. И предполагам, че сега искаш някаква услуга.

— Нещо такова.

— Заслужил ли си я?

— Приятели сме, Джон.

— Понякога се съмнявам. Добре, казвай.

— Имаш ли молив под ръка? Окей. Запиши си тези телефонни номера.

Продиктувах му ги.

— Направи запитване в телефонната компания на кого принадлежат. Дават подробна информация само на полицията.

— Съвръзано ли е със случая Бантън?

— Не съм съвсем сигурен. Не ми се ще да ти давам напразни надежди.

— Не прекъсвай. — Чух го да дава инструкции на някого, после отново се обърна към мен: — Какво ще кажеш за парченцето плат — синьото памучно кадифе и черните пайети? Не мога да се сетя. Някаква идея?

— Знам само, че Бантън го е предал на сестра си да го пази. А какво ще кажеш за полицата, подписана от Хюго Ритър? Някаква информация?

— Още нищо. Килборн намина да я види. А ти знаеш ли нещо повече?

— Да. Името е псевдоним на Луис Борг. Престъпник с досие, дълго цяла миля. Мисля, че във вашите картотеки няма да има нищо за него, защото всичките му престъпления са федерални.

Гласът на Ноула се оживи:

— Откъде знаеш всичко това?

— От Килборн, научих го преди малко. Ритър е посетил Лора Бантън. Търсил е онази полица. Килборн откри негови отпечатъци от пръсти в апартамента ѝ и направи справка във ФБР.

За секунда се възцари тишина. После лейтенантът каза безучастно:

— Какво бях чувал за това?

— Мисля, че Килборн ще ти каже. Повече нямам нищо общо с това, Джон. Товарът е твърде тежък за един човек. Не можеш да очакваш от мен да помня всичко. Ако само...

Замълчах, защото нямаше смисъл да си говоря сам на себе си. Ноула беше затворил телефона, което ме караше да предположа в какво положение се намираше.

Жертвах още един жетон в полза на телефонната система и този път слушалката вдигна Уиник. Остави ме за минута да се пържа в собственото си масло, после заговори:

— Лейтенантът излезе да се разхлади.

— Трябваше да провери няколко телефонни номера.

— Да. Каза да ти предам информацията.

Отпуснах се с облекчение.

— Слушай, Джордан. Два от номерата са частни, единият е на Лора Бантън, а другият — на адвокат на име Никълъс Странг. Третият е на един хотел на Двайсет и седма улица, хотел „Кеймбридж“. Нещо друго?

— Да. Кажи на лейтенанта, че го обичам. — Нещо за Ноула. Въпреки че имаше законна власт, никога не си разрешаваше крайности.

Излязох запотен от кабината. Номерата бяха три. Можех да си обясня защо единият бе на Лора. За Никълъс Странг щях да разбера по-късно. Но този на хотел „Кеймбридж“ изискваше особено внимание. Едно такси ме отведе там за петнайсет минути.

Сградата беше стара, разположена в търговски квартал. Фоайето беше мрачно, слабо осветено, а двете анемични палми бяха клюмнали от двете страни на рецепцията. До телефона забелязах триножник, върху който бе закрепена реклама за здравния клуб на най-горния етаж. Потилия, шведски масаж, плувен басейн и прислужник двайсет и четири часа в денонощието.

Вдигнах телефонната слушалка и чух гласа на телефонистката.

— Хюго Ритър, моля.

— Момент — нещо прищракна. После: — О, да! Мистър Ритър е оставил съобщение. Той е в здравния клуб на последния етаж. Ще се върне в стаята си след около час. Да му предам ли нещо?

— Да. Кажете му, че се е обаждал мистър Бантън.

Беше детинско от моя страна, но не можах да устоя. Ако изобщо получи съобщението, нека си мисли, че телефонната компания свързва този свят с отвъдния.

Качих се с асансьора и когато вратата се отвори, вдъхнах миризмата на здравния клуб, което бе насилие над органа ми за обоняние — изпарения от алкохол, мехлеми и запарен въздух. Цветнокожият прислужник дремеше в металната кабина. Когато се изкашлях, той се сепна и запримига.

— Кандидати за хандбал? — попитах аз.

Изглежда нямаше. Единственият клиент вземаше парна баня. Записах се, провериха ценностите ми и ми посочиха съблекалнята. Седнах на студен метален стол и се съблякох гол. Обвих хавлията около кръста си и се отправих към плувния басейн. Водата бе хлорирана до такава степен, че можеше да убие не само микробите, а и всеки, който прояви неблагоприятното да се гмурне в нея. Заобиколих басейна и тръгнах към масивната врата, на която пишеше потилия.

Когато изгарящата пара ме обгърна целия, всички пори по тялото ми внезапно се разтвориха и от тях започна да се излива пот. Отначало

не виждах нищо, но след малко очите ми се адаптираха. Парата висеше като безтегловен облак току под тавана. Тръбите, опасващи стените, силно свистяха. Внимателно поех дъх и усетих гърдите си като попарени.

В стаята имаше още един мъж. Разпознах го по описанието на Лора. Бе неимоверно дебел. Беше се настанил на едно столче, а ръцете му висяха отпуснати между коленете. Изумителният му корем изглеждаше твърд като медицинска топка. Смуглите му черти се губеха върху огромното му лице. Седеше неподвижен, един непривлекателен мокър Буда, опитващ се да свали част от излишната лой във вид на пот.

Очевидно предпочиташе сам да си готви, вместо да ограничава апетита си.

Среднощна закуска от лазаня, плаваща в доматиен сос^[1], всяка хапка с по триста калории. Преяждане и потене. Тези две неща поддържаха подобни предприятия в целия град.

Да гуляеш по цели нощи, да лочиш долнопробно уиски, а на другия ден да го изхвърляш с потта си. Какво ще стане с фармацевтичните компании, произвеждащи сода бикарбонат и английска сол? Тъпчи се и поддържай икономиката.

Взех едно столче и си опарих пръстите. Видях дълъг гумен маркуч, закрепен на водопроводния кран, и облях столчето със студена вода. Седнах, а дробовете ми се гърчеха от недостиг на въздух. Колко ли ще издържа? Започнах да се чувствам като главното ястие от вечерята на канибали — варена мисионерска кълка. Погледнах Хюго Ритър.

— У-ух! Колко е горещо!

Той необщително изсумтя в отговор.

— Не бива да се стои много дълго тук — авторитетно продължих аз. — Човешкото тяло е построено така, че да функционира най-ефикасно в точно определени температури и всяка крайност, независимо дали е студ или горещина, му влияят много лошо.

Отново мълчание. Но сега вече ме загледа.

— Това е убийствено — изпъшках аз. — Чудя се дали прислужникът има таблетки със сол. Трябва да му поискаме.

Най-после той проговори:

— За какво ни са?

— Натриев хлорид. Абсолютно необходим, за да може тялото да функционира нормално. Когато човек се поти, губи много сол, която трябва да се навакса. Ако дълго време не обръща внимание на такива неща, моторът ще се задави и ще загасне.

— Лекар ли сте?

— Аз не — отвърнах. — Не мога да понасям кръв. Адвокат съм.

Той изсумтя и започна да разтрива прасците на краката си. Бяха яки като стълбове и блестящо бели, за разлика от лицето му.

Тогава казах:

— Какво има, Борг? Не обичаш ли адвокатите?

Пръстите му спряха да се движат и той повдигна огромното си лице. Замислено се премести към ръба на стола, а очите му гледаха празно от хоризонталните цепнатини. Гласът му бе нисък и безизразен:

— Как ме нарекохте?

— Борг — отвърнах аз. — Луис Борг. Или предпочитате сегашния си псевдоним. Хюго Ритър? Нито едно не блести с красота. А ти не бива да се присмиваш на адвокатите, защото много скоро ще имаш нужда от адвокат.

Лицето му остана безизразно.

— За какво говорите?

— За един човек, който ти даде на заем десет хиляди долара, а ти взе, че го уби. Стийв Бантън. Отиде при сестра му, защото се страхуваше. Опита се да...

Ритър беше станал, главата му бе хлътнала между раменете като на мечка.

— Кой си ти, бе, приятелче?

— Осветлението е слабо — отвърнах аз. — Иначе щеше да разпознаеш лицето ми. Трябва да си го видял във вестниците. Името ми е Джордан — Скот Джордан.

Парата в тръбите продължаваше тихо да съска. От гушата му капеше вода. Той прекара палец по челото си, като чистачка на предното стъкло на автомобил.

— Каква игра играеш?

— Никаква. Искам да знам защо Бантън ти е дал десет хиляди долара. Искам да знам защо толкова бързаше да си прибереш полицата обратно.

— Никога не ми е давал пукната пара.

— Залагаш лошо, Ритър. Откажи се. Видях полицата, а подписът ти може да бъде идентифициран. Опитал си се да я вземеш от сестрата на Бантън и тя никога няма да забрави лицето ти. В стаята ѝ си оставил отпечатъци от пръсти и аз ги проверих във ФБР.

Черна злоба затъмни очите му.

— Значи през цялото време полицата е била у нея?

— Не, сър. Тя я даде на мен и аз я изпратих в отдел „Убийства“.

Той внушително потръпна.

— Точно това исках да избегна. Все пак Бантън бе убит. Страхувах се, че ако ченгетата намерят полицата, ще си помислят, че съм го убил аз, за да не платя дълга си.

— Ти ли го уби?

Той се стегна.

— Аз съм търговец.

— Моля те — рекох аз. — Името ти е в картотеката. Измама, наркотици, отвличане на самолет.

— Никога нищо не са могли да докажат. Чист съм по всяко едно обвинение.

— Имал си късмет. Защо Бантън ти зае десет хиляди долара?

— Бях завъртял търговийка и той искаше да има дял в нея. Виж, Джордан, да слезем в стаята ми и да си поговорим. Тук е твърде горещо.

— И ще става още по-горещо.

Едвам стоях. Парата ни обгръщаше. Превръщаше се на капки върху стените и падаше като едри сълзи, съскайки върху тръбите. Но тук бяхме сами и той нямаше оръжие. Поне така си мислех.

— Добре си е тук — отвърнах аз. — Искаш да отслабнеш, нали? Ще останем и ти ще ми разкажеш за тази търговийка със Стийв Бантън.

— Това е нещо лично.

— Нищо повече не може да бъде лично. Бантън е мъртъв. Но няма да настоявам. Ако не искаш да ми кажеш, ще имаш възможност да го съобщиш в полицията.

— Не. — Той пое дълбоко въздух и ноздрите му се разшириха. — Няма да разберат.

— А момчетата от Министерството на финансите ще разберат ли?

— Това пък какво е?

Беше насочил главата си напред и бе стегнал шийните си мускули.

— Момчетата от федералната съкровищница. Тайната служба на Съединените щати. Винаги са се интересували от фалшифициране на долари. Не беше ли това сделката ви? Защо взе пари от Бантън?

Борг се изсмя кратко и неубедително.

— Главата ти е пълна с мухи, приятелче.

— Така ли мислиш, Ритър? Сигурен съм, че ти си подготвил контракта. Познавал си хората с плаките и печатната преса. Изработвали са дваисетдоларови банкноти, достатъчно сполучливи, за да измамят всекиго, освен специалистите. Искал си една партия, но ти са били нужни пари, за да закриеш сделката. Колко можеше да закупиш за десет хилядарки? Четирийсет, петдесет, шейсет хиляди от фалшивите? Свързал си се с Бантън и си му обещал добра печалба от вложението му. Имал е пари в брой и е бил подходящ за такава тъмна сделка.

Ритър не помръдваше. Вените на лявото му слепоочие бяха набъбнали и пулсираха. Може и да са предположения, но знаех, че съм на прав път. Виждах го в очите му, в извивката на устата му.

— Бантън е бил много предпазлив — продължих аз. — Искал е да види продукцията, преди да направи инвестицията. Донесъл си му образци, той ги е харесал, дал ти е парите и така ти си влязъл в сделката. После по някакъв начин Бантън се е оставил да го убият. Почувствал си се в капан, страхувал си се, че ще намерят полицата и ще направят разследване. Това е било най-малкото нещо, което си искал. Не би могъл да издържиш на едно разследване, не и с този товар от фалшиви пари. Затова си започнал да душиш и си разбрал, че сестрата на Бантън е изпратила някои неща на полицията. Мислел си, че може да е запазила полицата и подправените банкноти и си я посетил.

Той бе разперил огромните си ръце като професионален борец, а черните косми покриваха гърдите му като килим.

— Какво се е случило? — попитах аз. — Имал си разправия с Бантън ли? Искал е по-голям пай? Трябвало е да го отстраниш?

Той изрече с пресипнал глас:

— Не знаеш какво говориш.

— Може да си прав, а може и да не си. Но все пак се чудя какво ли ще намерят момчетата в стаята ти, като я претърсят. Няма място, където би могъл да скриеш фалшивите пари, а те да не го знаят. Ще съберат всичко, частичка по частичка, и когато...

Хюго Ритър не слушаше повече. Той се завъртя и направи нещо странно. Хвана една от защитните плоскости, които закриваха тръбите и я изтръгна от стената. Тя изскочи заедно с парчета от мазилката. Той изтръгна още една и аз разбрах каква е целта му.

Ако ме притиснеше върху съскащите тръби, една-две минути щях да остана безпомощен. Достатъчно време, за да отиде до стаята си и да изхвърли уликите.

Той се обърна и се заклати към мен като мечка-стръвница.

[1] Пикантно средиземноморско ястие — Б.пр. ↑

XVIII

Хюго Ритър дишаше през устата си. Долната му челюст висеше и показваше зъбите му. Тромаво пристъпваше на босите си крака с широко разтворени ръце, преграждащ по този начин празното пространство помежду ни. Бях застанал в позата на боксьор и внимателно го наблюдавах.

Топлината бе потискаща, заплашителна. Каквото и да се случеше, щеше да бъде кратко и безмилостно. Никой от нас нямаше да издържи дълго в тази жестока пържилия.

— Не бъди глупав, Ритър — обадох се аз. — Твърде си дебел.

Той се втурна напред. Аз отстъпих встрани и го ударих с левия си юмрук по челюстта. Ударът ми попадна под прав ъгъл и издаде шум от пропукване, но той разтърси глава и се завъртя. За човек с такава тежест той бе забележително пьргав. Продължи да ме дебне изотзад.

Трябваше да се държа на прилично разстояние от този човек; ако ръчищата му ме достигнеха, щях да съм мъртъв. Прицелих се в подутия му корем и го ударих като с бухалка. Собственият ми удар ме разтърси до рамото. В отговор той само изсумтя, а китката ме заболя силно. Коремът му беше като торба с цимент. Приблужи се още по-близо и изведнъж се озовахме вкопчени един в друг като двама борци във финален мач.

Напрегнах се, но не можех да го отблъсна. Тежестта му ме притискаше. Почувствах горещия дъх на тръбата по гърба си. Тя би могла напълно да свари човек за по-малко от трийсет секунди. Прегръдката му бе като гигантско менгеме и ушите ми забучаха. Отчаяно се напънах и вдигнах едното си коляно.

То отслаби хватката му и той отстъпи крачка назад. И двамата дишахме с огромно напрежение. Ритър бе в потилнята твърде дълго, по-дълго от мен и горещината бе започнала да го събаря. Трябваше да свърши сега, веднага, или никога. Не можеше да си позволи да пропусне възможността. Залогът бе твърде голям. Ако го опандизеха за

разпространение на фалшиви банкноти, щеше да излезе оттам побелял старец.

Видях, че приближава и се дръпнах встрани, тъкмо когато той се втурна напред. Рамото му ме закачи, но инерцията го повлече. Не можа да включи спирачките си; подът бе твърде хлъзгав и откритите тръби се впиха в диафрагмата му, той изцвили като кон в горящ хамбар и падна на колене.

Постоях с разтуптяно сърце, а после го хванах под мишниците и го завлякох по мокрия под навън. Нормалната температура ни удари като арктически студ. Погледнах надолу към Хюго Ритър. Той беше припаднал и лежеше с отворена уста, през която се виждаха зъбите му до самите венци. Коремът му бе кърваво червен и вече се набръчкваше от изгарянето.

Спомних си, че в съблекалнята бях видял телефонна кабина, взех един жетон от прислужника и се обадох на Килборн. Набързо му разказах какво се бе случило, без да разкрсявам нищо.

— Трябваше да го направиш изкусно — с горчивина каза той. — Трябвало е сам да решиш.

— Не знаех доколко е замесен.

— Е, сега разбра.

— Разбрах също, че в стаята си вероятно е скрил доста от подправените банкноти и ако се довлечеш насам...

— Чакай ме там — озъби се той.

— Виж, Пийт, нямаш нужда от мен и освен това...

Линията беше закрыта. Килборн беше вече на път. Върнах се при прислужника.

— Имате ли лекар в хотела?

— Не, сър.

— Тогава повикайте отвън. Този човек беше в потилнята. Подхлъзна се и падна върху тръбите. Нарани се много лошо.

Той не ми вярваше.

— Шегувате ли се? Тръбите са закрыти.

— Не много добре. Една от защитните повърхности се откърти, когато той се улови за нея. Аз го издърпах навън и сега лежи до плувния басейн. Трябва му бърза медицинска помощ.

Прислужникът отиде да се увери с очите си.

Бях изгубил твърде много течност. Бях се обезводнил. Чувствах се като една от онези патици, които висяха на витрината на китайския магазин за зеленчуци. Набързо взех душ и се облякох.

Когато слязох във фоайето, спрях да телефонирам на лейтенант Ноула.

— Искаш ли една нишка към убийството на Бантън, Джон?

— Каквато и да е.

— Открих Хюго Ритър. Той е в хотел „Кеймбридж“ на Двайсет и седма улица.

Гласът му внезапно стана рязък:

— Знаеше ли го, когато Уиник ти съобщи името на хотела?

— Не, сър.

— Ритър там ли е сега?

— Да, сър.

— Съобщи ли на Килборн?

— Той е вече на път.

— Поздравления. Най-последно си използвал главата си. Не можеш да изиграеш ролята си ефектно без наша помощ.

Изкашля се вместо извинение.

— Виж, Джон, аз... ъ-ъ...

Той също прекъсна връзката. Джон бе затворил телефона и бе тръгнал. Ако продължавах да се въртя наоколо, щяха да ме задържат следващите няколко часа, затова излязох, завих зад ъгъла и продължих да вървя.

Спрях се в първата дрогерия и отново се хидратирах. Изпих три чаши минерална вода и две чаши обикновена. Подух се и седнах да си почина и да помисля.

Хюго Ритър беше вече извън моя обсег. Но имаше още един човек, който бе телефонирал на Стийв Бантън и бе оставил номера си. Никълъс Странг. Трябваше да го посетя още веднъж.

Беше се свечерило и вероятно Странг не бе в кантората си, ето защо реших да опитам да го откроя в апартамента му. Той си бе вкъщи и когато позвъних, отвори вратата, облечен в смокинг. В очите му пролича изненада, че ме вижда.

Той се поколеба, потърси погледа ми, после предпазливо се усмихна и ме покани да вляза. Обстановката бе типична за ергенско жилище; имаше дори барче с разнообразен асортимент от напитки.

Телевизорът беше включен и той го изключи, като ми се усмихна за извинение.

— Чакам да чуя новините — каза той. — Донесъл съм пълна чанта с книжа за работа, а си губя времето с глупости. По-добре да не го бях купувал.

— Можеш да го изхвърлиш.

— За бога, не! — звучеше искрено, но очите му бяха предпазливи и внимателни. — Много е подходящ за забавление на висока блондинка с нисък коефициент на интелигентност. Спестява ми труда да разговарям. Ще пиете ли нещо?

— Бърбън със сода.

Изсипа съставките в малка стъклена чаша и приготви питие и за себе си.

— За ваше здраве! — каза той и отпи. — Бих искал да ви поздравя.

— За какво?

— За онази хубава маневра, която сте направили снощи. Момчетата говореха за това днес следобед. Казваха, че за пръв път човек, обвинен в убийство, излиза под гаранция.

— Не е за първи път и в законите няма нищо, което да отрича правото на Коб да го стори.

— Не ми е известно. Наказателното право е малко извън сферата на моята дейност.

— Предлагам ти да го назубриш.

Той стреснато ме погледна.

— Какво искате да кажете?

— Може да ти е от полза. По убийството на Бантън има нови разкрития. Случаят е още отворен. Всеки може да бъде замесен.

— Не и аз. — Той наблегна и на трите думи.

— Бантън не ти ли беше приятел?

— Никога.

— Или може би клиент?

— Не бих се докоснал до него и с ръкавици.

— И все пак имате нещо общо.

— Какво е то?

— Клеър Макайвър.

Той тропна с чашата си по масата.

— Не и Бантън. Никога. Мисля, че вече ви го казах. Говорете, каквото си щете за Клеър, но тя имаше вкус и класа. Бантън не беше от мъжете, които би...

Той се улови и затвори уста.

Като адвокат, би трябвало да мисли, преди да говори и да си държи езика зад зъбите. Довърших изречението вместо него.

— Щеше да кажеш, че Бантън не е от мъжете, на които би спряла погледа си. Но тя е сторила повече от това. Придружила го е до хотелската стая. Ако онова, което казвате, е вярно, в тяхната среща не е имало нищо романтично. И Лохман е прав. Разводът ѝ е бил измама на щатските власти.

Сега Странг мина от другата страна на бариерата. Поклати глава, като се опита да изглежда объркан.

— Не знам. Просто не знам. Повярвайте ми, Джордан. Бях изумен, като научих за това.

— Обявил си я за невинна.

— Категорично. Аз съм уважаван адвокат.

— Можем да поспорим за прилагателното. Защото в това залавяне на местопрестъплението личи пръстът на адвокат. А имаше само двама адвокати по делото. Ти и аз. По една случайност, знам каква роля съм играл аз. Не съм сигурен за теб.

Той поклати глава.

— Всеки частен детектив, специалист по разводите, би трябвало да познава изискванията и да ги изпълнява.

— Вероятно е така. Но Бенедикт Майлоу твърди, че е невинен.

— В такъв случай той лъже.

— Мога ли да му съобща какво си казал?

Той бавно облиза устни и укроти чувствата си.

— Какво точно се опитваш да докажеш, Джордан?

— Много неща. Че не си бил шокиран да научиш за Клеър и Бантън. Че не си знаел за залавянето и че то е било твоя работа. Че ти си казал на Макайвър да наеме Бенедикт Майлоу.

Механизмите му започнаха да отказват и аз видях как вратът му се изду. Той значително прехвърли границата, определена му от яката на ризата.

— Да сме наясно, Джордан. Нали не се опитваш да прехвърлиш цялата тази работа на мой гръб?

— Ако е възможно.

— И какво ще спечелиш?

— Много. Според Лохман аз съм виновен във фабрикуване на доказателства. Той твърди, че съм убил Бантън, за да избегна това обвинение. Ако докажа, че по първото обвинение съм чист, ще се отърва и от второто.

— Но не за моя сметка. Ще трябва да се отървеш по друг начин.

— Искам само истината, Странг.

— В такъв случай, търси я другаде.

Поклатих глава и леко се усмигнах:

— Ще си изгубя времето. Мисля, че истината се намира точно тук.

Той бе затруднен. Искаше да се отърве от мен, но го гризеше любопитството. Трябваше да разбере какво ме болеше.

— Добре — отвърна той. — Продължавай.

Вкусих от уискито и оставих чашата обратно на масичката. Започнах с отговорите:

— Точка първа: малко след като излязох от кантората ти, ти отиде при Майлоу и двамата си поговорихте. Точка втора: точно преди смъртта на Бантън двамата сте били във връзка...

— Кой го твърди?

— Аз. Обадил ти се е по телефона.

Лицето на Странг изгуби всякакъв израз.

— Телефонът ми подслушва ли се?

— Не. В хотела на Бантън се пазят списъците на телефонните поръчки. Разговарял е с теб в деня преди убийството му.

За секунда се възцари тишина. Смръщеното му чело издаваше напрежение.

— Може би той ми е звънял. Но не ме е намерил и аз нямам никаква представа какво може да е искал.

— Измисли нещо друго, Странг. Това не струва. Ако разговорът не се е състоял, нямаше да фигурира в списъка.

Той отиде до прозореца и се обърна с лице към мен.

— Да, обади се. Продължавай, какво произтича от това?

— Какво искаше?

— Нищо. Първо му се обадох аз и поръчах да ми се обади. Той просто изпълни поръчката ми.

— А какво имаше ти наум?

— Нещо, което не е твоя работа, Джордан, но все пак ще ти кажа. Знаех, че Лохман се интересува от развода на мистър Макайвър. Името ми беше в списъците и един от неговите хора ме разпита. Когато си отиде, у мен се пробуди любопитство и телефонирах на Бантън. Искан да науча фактите и какви показания възнамерява да даде. Щеше ми се да му дам съвет.

— Какъв съвет?

— Да им каже истината.

Поклатих глава.

— Може да си добър адвокат, Странг, но като свидетел не те бива. При първия компетентен кръстосан разпит показанията ти ще станат на пух и прах. Отначало твърдиш, че Клеър не би погледнала мъж като Бантън. Сега казваш, че залавянето е било напълно законно. Хванал си я да върши лудории с мъж в някаква хотелска стая, а това хвърля друга светлина върху нейния морал. Престори се на шокиран, когато ти казах за снимката, но не го изигра добре. Твърдиш, че си невинен, но нямаш търпение да разпиташ Майлоу и Бантън какви показания ще дадат. Лъжи, само лъжи, лъжа след лъжа.

Бръчки се появиха около устните му.

— Върви си — рече той глухо. Отиде до вратата и я отвори, като леко трепереше.

— Имам намерение да ти приشيا убийството, момче.

— Вън. — Лицето му бе на петна.

Бавно минах покрай него и излязох в коридора.

— Козовете са на масата, Странг, и ти...

Цялата сграда се разтресе, когато той затръшна вратата.

Съжалих, че бях пил от уискито му. Не е вежливо да приемеш нечие гостоприемство, а след това да съкрушиш домакина си.

Спомних си, че обещах да се обадя на Денис Хауард, но беше още рано, затова набрах номера на Ейми Ван Дорн. Бих могъл да я уведомя, че вече работя по нейния въпрос и поне малко да я освободя от напрежението. Тя веднага ме позна по гласа.

— О, мистър Джордан, научихте ли нещо?

— Да. Изглежда, че писмото до Винсънт е фалшификат. Момичето, името ѝ с Денис Хауард, не го е писало.

Ейми дишаше на пресекулки.

— Искате да кажете, че Винсънт дори не я познава?

— Не съм казал такова нещо. Само казах, че момичето не е писало писмото.

Тонът ѝ се повиши от раздражение:

— Тогава кой?

— Не съм сигурен и не искам да правя догадки, но имам нещо наум. Ще ви кажа по-късно.

— Видяхте ли момичето?

— Да.

Пауза.

— Тя... младата жена... хубава ли е?

— Зависи от вкуса — отвърнах аз.

— Поне имате някакъв резултат. Онзи другият изобщо не ми се обади.

— Какъв друг?

— Виждате ли — заобяснява неубедително тя, — след като си отидохте, аз бях толкова разстроена, че повиках племенницата си и ѝ разказах за Винсънт. Тя ми каза, че познавала някакъв частен детектив и веднага ще го наеме.

„Ах, тези жени“, мислех си аз. „О, господи!“ Но не я прекъснах.

— Винсънт все още ли е извън града?

— Върна се. Обади се от гарата и каза, че ще закъснее. Трябваше да види мис Адамс, едно момиче, което работеше при него, и...

— Извинете ме — прекъснах я аз. — Ще се обадя пак. Дочуване.

До голяма степен действах рефлексивно — тръгнах, преди още в главата ми да е изкристализирала някаква мисъл. Макайвър и Хейзъл. Какво по дяволите преследваше той? Подсвирнах на едно такси и дадох на шофьора адреса на Хейзъл. Седях на ръба на седалката, а по гръбнака ми преминавайте хлад. Какво ми пукаше всъщност? Защо е това внезапно предчувствие? При деветдесет и девет от всеки сто таксита шофьорите натискат като луди педала за газта. Бях се качил в едно от тези, чиито собственици прекалено предпазливо натискат спирачките и непрекъснато надуват клаксона.

— Докога ще пълзим? — изръмжах аз. — Разполагаш със сто и осемдесет конски сили. Използвай поне две.

Той се обърна към мен.

— Слушай, Мак. Аз съм независим собственик и това е чисто нова кола. Не можеш да пришпорваш неразработен двигател. Защо си се разбързал толкова? Да не би да ти плачат децата?

Овладях се и най-после стигнахме до апартамента на Хейзъл. Но той бе независим бизнесмен и аз не го обидих с бакшиш. Няма да си направя труда да повтора думите, с които ме благослови до девето коляно.

Пред вратата на Хейзъл се ослушах. Никакъв звук. Натиснах бравата. Беше заключено. Позвъних. След миг Хейзъл отвори вратата и ме удари с топла усмивка.

— Скот!

— Добре ли си?

— Разбира се. Защо? — На челото ѝ се появи нежна бръчица. — Не мога да си спомня, имаме ли среща тази вечер?

— Не точно. В коридора ли трябва да остана?

— Извинявай, Скот. Изненада ме. Хайде, влизай. Имам компания.

Винсът Макайвър се надигаше от дивана, но после премисли. В скута му имаше цял куп изписани на ръка листи. Вместо това ми протегна ръка и се извини.

— Черновата на новата ми книга — обясни той. — Току-що се връщам от Филадельфия. Издателите ми дават зелена светлина. Първата приемлива работа от година насам. — Загорялото му лице бе порозовяло и той излъчваше жизнерадост. — Надявам се, че не преча на плановете ви. Хейзъл ще препише всичко на чисто. Привършвам след две минути.

— Вършете си работата. И поздравления за книгата.

— Благодаря. Всичко има в нея — секс, религия, психология и най-развратната героиня от Мария Антоанета насам.

Хейзъл се усмихна.

— Ще ни извиниш ли, Скот? В кухнята има малко джин и вермут. Пригответи си коктейл.

Макайвър втренчено ме гледаше.

— Струвате ми се отслабнал, Джордан. Не сте ли добре?

— Малко съм изтощен — отвърнах аз. — Днес следобед ходих на турска баня и постоях в потилнята по-дълго време.

Отидох в кухнята и седнах с чаша мляко в ръката. Чувах как в съседната стая Макайвър шуми с листите и дава наставления на Хейзъл. Изглежда можеше да работи само върху чисто копие. Разбирах затруднението му. За да се подготвят документите за дадено дело, трябва доста да си поиграеш, за да напишеш точната дума или фраза.

Отидох при тях в дневната. Хейзъл слушаше инструкциите му, беше се навела напред и го гледаше с внимание. Цял ден беше работила, а изглеждаше свежа като пролетна утрин.

После Макайвър стана и подаде ръка. Задържа за миг моята.

— Случаят с Бантън наистина ме шокира, Джордан. Не мога да си спомня колко пъти се опитвах да се свържа с вас през онази нощ, но никой не ми отговаряше. — Той повдигна рамене: — Поне не са сглупили да ви задържат.

— На свобода съм временно. Пуснаха ме под гаранция.

Веждите му се свъсиха съчувствено:

— Бих искал да ви помогна. В известен смисъл аз съм отговорен.

Хейзъл кимна:

— И аз.

— Добре — отвърнах аз. — И двамата можете да ми правите компания в затвора.

Макайвър кисело се усмихна.

— Не сте ли неоправдано песимистичен?

— Дано да е така. Ако измисля някакъв начин, ще ви се обадя.

— Моля ви. — Той се обърна към Хейзъл: — Кога ще започнете работа?

— Още тази нощ. Ако имам затруднения, ще ви се обадя вкъщи.

— Ще бъда там след два часа. А утре сутринта накарайте и двете момичета да започнат най-напред с този ръкопис.

Той отново ми стисна ръката и излезе. Наведох се и опрях ухо на вратата. Хейзъл широко отвори очи и понечи да каже нещо, но аз ѝ направих знак с пръст на уста. Чух как вратата на асансьора се отвори и затвори.

— Имам работа — рекох аз и се хванах за бравата. — Ще ти се обадя по-късно.

— Скот, за бога, какво...

Втурнах се към стълбите и гласът ѝ се изгуби зад гърба ми.

XIX

Вземах стъпалата по три наведнъж, като оставях гравитационната сила да върши по-голямата част от работата и целият напрегнат се стремях да изляза бързо на улицата. Въпреки всичко Макайвър се спускаше вертикално и му беше по-лесно, така че едва не го изпуснах. Когато се втурнах през входната врата навън, таксито му тръгваше.

Хванах друго. Този шофьор бе компенсация за предишния. Беше добър, много добър. Да преследваш кола сред автомобилното движение на Манхатън трябва да си дързък, способен и късметлия. Той притежаваше всичките качества, промъкваше се между колите и винаги успяваше да хване зелен светофар. Освен това бе достатъчно умен да спре на дискретно разстояние, когато предният шофьор натисна спирачки пред парк-хотел „Трейси“.

Е, стар козел такъв, мислех си аз, ясно е, че няма да се прибереш след два часа. Възползваш се от възможността да кръшнеш малко.

Дадох петдоларова банкнота на шофьора и му казах да задържи рестото. Той ме погледна с надежда.

— Искате ли да почакам?

Отговорих отрицателно и почаках малко на тротоара, за да дам възможност на Макайвър да стигне там, за където се е запътил. Не си бях изработил план и реших да постъпя така, както ми подсказе първият диалог, който щях да чуя.

Хотел „Трейси“ имаше стара архитектура, кристалният полилей се спускаше от сводестия таван, а ламперията бе наскоро излъскана. Знаех номера на стаята на Денис Хауард от доклада на Макс Търнър.

Беше на третия етаж зад завоя в коридора. Коленичих и надникнах през ключалката. Видях само два крака, дървения крак на масата и панталона на мъж. Зрителното ми поле бе ограничено, затова пък се чуваше много добре, което се дължеше отчасти на добрата акустика, на недобре прилепналата врата и отчасти на високите децибели в резултат на силни емоции.

Макайвър говореше прочувствено:

— Виж, Денис. Искам да го разбереш. Не бива да ми се обаждаш по телефона. При никакви обстоятелства. В редките случаи, когато искам да те видя пак, аз ще ти съобщя. Казвам ти го съвсем цивилизовано, но ако държиш да се правиш на глупачка, ще взема по-строги мерки.

— Не те разбирам, Винс. — Денис Хауард не хленчеше, в гласа й нямаше болка. — Когато се срещнахме за първи път, ти беше толкова внимателен и аз си помислих...

— Нямала си право да си мислиш каквото и да е. Двамата изживяхме хубави мигове заедно и това е всичко. Не съм ти давал никакъв повод, никакви обещания и нямам никакви ангажименти към теб. Вече си голямо момиче и тогава ми беше под ръка. Не съм първият мъж, с когото излизаш, така че не се опитвай да говориш за няколкото срещи, които сме имали, като за любов до гроб. Аз съм женен и не искам да се въвличам в любовни истории.

— Тогава защо започна?

— Имаш къса памет, Денис. Беше тъкмо обратното. Ти започна. Ти си изключително привлекателна жена и понякога мъжът може да се забрави.

— Но аз те харесвам, Винс, наистина.

— Ласкаеш ме, но си губиш времето. С твоето лице и фигура много лесно можеш да си намериш някой по-подходящ.

— Младите мъже са ми скучни.

— Ню Йорк има повече от осем милиона жители, Денис, и половината от тях са мъже. Защо съсредоточаваш усилията си върху мъж, когото не можеш да имаш?

— Защото искам теб.

— Съмнявам се — отвърна й той с тъжна ирония в гласа. — Целта ти е друга. Пари?

— Хайде, Винс, няма никакъв начин...

— Не чакай добро от мен. Нямам пари. Защо не играеш с открити карти?

— Искам само теб.

Гласът му се изостри от раздражение.

— Това е. Зает съм. Трябва ли да ти нарисувам схема?

— Един мъж дължи нещо на...

— Аз не ти дължа абсолютно нищо. Искам да спреш да ми се обаждаш. Жена ми е болна и ако научи за теб, положението ѝ ще се влоши. Просто спри да звъниш. Обещавах ли?

— При едно условие. — Тя наистина беше упорита, си помислих аз.

Той мъченически въздъхна:

— Какво е то?

— Да се виждаме от време на време — чакай, нека да свърша. Има много усамотени места, където никой познат няма да може да ни види. Или можем да прекараме някоя тиха вечер тук. Не искам много, Винс. Само малка отстъпка и обещавам, че ще бъда доволна от нея.

— Ще си помисля.

— Ще ми се обадиш ли?

— Да.

— Ще ме целунеш ли преди да си тръгнеш? Денис Хауард бе твърде желана цел. От целувка-две Винсънт нямаше да получи кой знае каква травма. Сега вече виждах пет крака, като единият все още принадлежеше на масата. Другите два чифта бяха обърнати един към друг, краката, обути в найлонови чорапи, се бяха повдигнали на пръсти, а диалогът бе временно замрял. Тъкмо обратното — за човек, който иска да скъса, той се забави повече от разрешеното време.

Тръгнах си, без да ги дочакам да свършат. Този път аз първи слязох на улицата. Нямах никакво желание да се срещна с Денис тази вечер и се върнах при Хейзъл.

Когато позвъних, тя тракаше на машината си. Отвори вратата и сложи ръце на кръста си.

— Не приемам никакви извинения. Бих искала да знам какво означава всичко това.

— Какво ще кажеш по-напред за чаша кафе?

— Кафето после. Първо ми отговори.

— Окей. — Минах покрай нея и седнах. — Каза, че два часа няма да си бъде вкъщи и аз исках да знам къде отива.

— Защо?

— От любопитство.

— Не ти вярвам.

— Естествено. Никой не вярва, когато му казват истината.

— Добре. Може да си бил любопитен, но това е само част от истината. Какво има още?

Поклатих глава.

— Съжалявам. Един адвокат никога не трябва да споделя конфиденциална информация без разрешението на клиента си.

— Не знаех, че имаш клиент в момента.

— Случаят се разшири и сега имам клиент.

Тя смешно се нацупи.

— Само това ли искаш? Кафе?

— Компания, нежност, разбиране и съчувствие.

— Не ги заслужаваш. Обаче...

Телефонът иззвъня и тя отиде да вдигне слушалката. После се обърна към мен със слушалката в ръка.

— Теб търсят.

— Мен? — Аз премигах. — Кой ме търси?

— Някаква жена.

Когато се обадох, сетивата ми бяха нащрек. Един глас каза:

— Скот?

— Касиди — въздъхнах с облекчение. — Как разбра къде да ме намериш?

— Съобразих. Обаждах се на всички номера, които видях в бележника ти.

— Много скоро ще ме замесиш в някоя бъркотия.

— Вече си замесен. Някакъв мистър Питър Килборн от Секретната служба на Съединените американски щати се опитва да те открие. По-добре е да му се обадиш.

— Веднага.

Прекъснахме връзката и аз изчаках да чуя сигнала. Когато до ушите ми достигна гласът на Килборн, казах:

— Скот Джордан е, Пийт.

— Къде си?

— При приятелка.

— Довлечи се веднага тук, мистър. И да не стане утре.

В ухото ми прищрака и линията онемя. Погледнах Хейзъл:

— Забрави за кафето. Трябва да тръгна.

— Боже мой! По-добре да се срещам с някой лекар. Ти си най-странстващият адвокат, когото познавам.

— Странствац — повторих аз. — Хубава дума. Защо се оплакваш? Нали трябва да работиш върху ръкописа на Макайвър?

— Да притопля ли кафето?

— Да, ако обичаш. И себе си.

Тя се присегна за попивателната и заплашително я хвана.

После изпъшка с преувеличено безсилие:

— Върви си.

XX

Килборн искаше подробен доклад по инцидента с Ритър, написан със собствения ми почерк. Хартията беше от правителството, а от мен — писалката. Изписах четири страници и пръстите ми се изкривиха. Когато свърших, той внимателно го прочете и го отнесе в друга канцелария.

Поседях десетина минути, за да си отпочинат краката ми. Вратата се отвори на два пъти и различни лица се появяваха, за да ме огледат. Тъкмо мислех да изляза, когато Килборн се върна.

— Къде е Ритър? — попитах го аз.

— В болницата — охраняван и приспан. Може да се наложи присаждане на кожа. Оттам ще бъде преместен във Федералния затвор, докато бъде съден.

— Значи намери парите?

— Не са пари. Само хартия без стойност. Да, открихме я в стаята му, струва около петдесет хиляди долара, добре скрита, част от нея в двойното дъно на куфара му, а останалата — в хастара на палтото му.

— Правителството оценява ли усилията ми?

— Ако искаш да разбереш, дали ще ти окачим медал, или дали ще помолим Конгреса да ти отпусне някаква сума — не. Ритър не е важен. Трябва ни мозъкът на предприятието, момчетата, които печатат и разпространяват банкнотите.

— Ритър знае, откъде идват. Не можете ли да го накарате да проговори?

— Не знам. Още сме нямали възможност. Лекарите му дадоха приспивателно и той не се е съвзел.

— Но беше в съзнание, когато го заловихте, нали?

— Достатъчно буден, за да държи езика зад зъбите си.

— Защо не му обещахте, че ще направите сделка с него, че ще облекчите присъдата му, ако ви помогне?

— Направихме го и той онемя още повече. — Килборн беше кисел. — Ритър се страхува. Бои се до смърт, че като излезе от затвора,

организацията ще си спомни за него и ще го убие.

— Можехте да му предложите протекция.

Килборн откри в джоба си една цигара и започна да я мачка с пръсти.

— Знае колко струват обещанията ни. Какво можем да сторим? Да прикрепим двама агенти да живеят с него до края на живота му? Ще бъде под постоянна заплаха.

— Не и ако бандата е в затвора за дълго време. От Алкатраз не могат да му сторят нищо лошо. Вие изненадахте Ритър, Пийт. Не е вече млад. Една присъда би го довършила. Мисля, че ако го разпитате, ще грохне.

Килборн запали цигарата.

— Не сме спрели да го притискаме.

— Попитахте ли го за Стийв Бантън?

— Аз не. Лейтенант Ноула успя да му зададе няколко въпроса в болницата. Ритър каза съвсем малко. Изглежда парите са били от Бантън, а връзките — от Ритър. Той дал на Бантън няколко банкноти, мисля, че са били същите, които ти си взел от сестра му.

— Нещо за убийството?

— А, да. — Килборн сухо се усмихна. — По този въпрос Ритър говореше съвсем ясно, дори крещеше. Кълнеше се наляво и надясно, че е невинен.

— Истината ли казва?

— Кой може да отсъди? Хора като Ритър нямат никакво съзнание, никаква етика, никакво приличие. Лъжата е съвсем естествена за тях.

— Може да са се скарали — предположих аз. — И Ритър да е решил да отстрани партньора си.

Килборн ме погледна подигравателно.

— Искат ли да го докажеш, нали?

— Но как?

— Защо тогава Ритър не се опита да се оневини, като скъса полицата?

— Защото не е могъл да я намери. Бантън я бил скрил при сестра си. Не можеш да твърдиш, че Ритър не се опитва да го стори, още щом е разбрал къде да я търси.

Килборн замислено всмукна от цигарата си.

— Разумно е.

— Да — навъсих се аз. — Но няма никакво доказателство, нито намек от улика. Досега всички нишки водят към мен.

Килборн посочи със запалената си цигара към мен:

— По-лошо е, отколкото си мислиш, Джордан. Ако важните клечки разберат как е бил заловен Ритър, могат да решат, че знаеш повече, отколкото казваш.

Тази мисъл бе неприятна и аз се почувствувах обезкуражен. Седях и притеснено смучех бузата си.

— Наистина нищо не знам.

— Може би. Но Ритър те мрази от цялата си душа. Може да реши да им намекне нещо за теб. Няма друг начин да ти навреди.

— Не може — отвърнах аз. — Извън играта е вече.

— Само донякъде. Има право на адвокат и организацията вероятно ще му изпрати някой от техните, за да бъдат защитени, да го държат под око. Не можем да контролираме разговорите на Ритър с неговия душеприказчик.

Извадих носната си кърпа и попих потта от челото си. Като че ли си нямах достатъчно неприятности. Станах, а Килборн излезе в коридора с мен. Когато стигнахме до асансьора, стисна ми ръката.

— Гореве главата, Джордан — каза ми той. — И внимавай. Не се изпречвай пред куршумите.

Докато слизах с асансьора, усетих в себе си празнота. Не се бяхме пазарили така. Щатът Ню Йорк също ме преследваше. Но той трябваше да действа по правилата. Да използва законни средства. Нямаше начин да узная как или кога нелегалната организация ще нанесе удара.

По това време на нощта в долния край на Манхатън тесните улици са тъмни и пусти и приличат на тунели, оградени от черните сгради. Внезапно някаква кола избуча край мен и се чу изстрел, аз се търкулнах встрани като войник от десантна част. Беше чист рефлекс. Останах легнал, докато сърцето ми възвърна нормалния си ритъм. После бързо слязох в една осветена вестникарска будка в метрото с чувството, че съм гол, тъй като бях без пистолет.

Но нямах намерение да се върна вкъщи да си го взема. Приятелите на Ритър може би ме чакаха. Затова тръгнах към апартамента на Хейзъл.

— Избрал си точния момент — каза тя. — Тъкмо привършвам работа. Нашият приятел Макайвър е написал много интересен роман. Поне в началото.

Отметнала глава, тя с любопитство ме съзерцаваше.

— Напоследък не живееш нормално. Какво се е случило пак?

— Мога ли да остана при теб тази нощ?

Тя повдигна едната си вежда.

— Какво те накара да промениш намеренията си?

— По-безопасно е.

— Така си мислиш. Добре, свали си палтото, не стой така. Гладен ли си?

— Аха.

— Ще приготвя нещо.

Тя направи бъркани яйца с лук и гъби и аз ги изгълтах като вълк.

— Кога си ял за последен път? — попита Хейзъл.

— Не си спомням.

— Знаеш за тази нощ, нали, скъпи — същия диван, същите условия.

— Да, мадам.

Тя избухна от възмущение:

— Не трябва да си толкова отстъпчив. Можеше да се престориш на разочарован. Момичетата обичат да им се показва, че са привлекателни.

Тя сложи ръка на кръста си.

— Каж ми истината, Скот. Бил ли си някога наистина влюбен.

Налях си още кафе.

— Влюбен?

— В-л-ю-б-е-н. Влюбен. Знаеш ли какво е това?

— Разбира се. Дума. Синоним на биологичния импулс, използван от съчинителите на песни. Чиста илюзия.

— Очарователна илюзия, Скот. Погледни какъв прекрасен ефект притежава.

— Прекрасен ли? Понижава интелигентността и критериите на мъжа и погубва свободата му.

Тя ме погледна със съжаление.

— Нещо трябва да ти е станало още в детството.

— Хайде пак — изръмжах аз.

— Говоря ти сериозно, Скот. Но дори да си прав, ако любовта отнема тези неща на мъжа, погледни какво дарява в замяна.

— Какво?

— Три жизненоважни неща — любов, другарство и деца.

— Нима са жизненоважни?

— Добре — отвърна мило тя. — Да вземем любовта. Да предположим научиш, че никога вече няма да можеш да...

— Съгласих се. Мини нататък.

— Второ: другарство. Сега си млад, Скот, все още си желан и имаш сили да обикаляш като котарак целия град. Какво ще стане след трийсет години, когато си стар, набръчкан и безпомощен, живееш в самота, съвсем сам, нежелан, необичан, няма никой, който да...

— Достатъчно. Съгласих се. — Бъдещето наистина изглеждаше мрачно.

— А колкото до децата — продължи тя, — е, просто не е нормално за човек да живее и умре, без да остави следа от съществуването си. От психологична гледна точка всеки иска да увековечи собствената си личност. А от биологична гледна точка — това е свещеният му дълг. Човешката раса трябва да просъществува. Нима искаш да носиш отговорност за това, че земята се е върнала към насекомите и влечугите, че е заличена многовековна цивилизация, че съществува анархия и варварство, тъмнина и...

Вдигнах ръце.

— Предавам се. Печелиш.

Но всъщност вървах по много тънък лед и трябваше да внимавам. Хейзъл ме бе притиснала до стената.

— Какво смяташ да правиш, Скот?

— Смятам да заспя. Тези неща изискват внимателно обмисляне. Може ли да си взема одеялата?

XXI

Сънят бягаше от очите ми. Не можех да се отпусна. В главата ми се гонеха различни мисли без никаква връзка. Как ли се чувстват хората със стабилни професии и с кротки жени? За нищо не се тревожат. Обзалагам се, че спят спокойно.

Може би съм сгрешил професията си.

Четирийсет и осемте часа, които ми бе дал Ноула, изтекоха. Но аз бях пуснат под гаранция. Колко ли дълго щях да съм на свобода, ако подготвят обвинителния акт и Лохман иска да чуе показанията ми още веднъж? Времето беше ценно и аз започнах да правя план за сутринта.

Бенедикт Майлоу влизаше в списъка ми. Можеше да ми каже как Арнълд Париш е получил снимката на Клеър и Бантън. Искях да видя Париш, за да взема проба от почерка му. Все още се чудех защо е изпратил снимката на окръжния прокурор.

Клеър и Бантън. И двамата бяха мъртви. Знаех малко за смъртта на Бантън и нищо за това, как бе загинала Клеър. Можеха ли двата случая да се свържат по някакъв начин? Реших на сутринта най-напред да посетя Градската библиотека.

След закуската и след леките изстрели, които ми отправи Хейзъл, отидох в библиотеката и влязох в залата, където се пазеха старите вестници.

Справих се с индекса и направих заявка за някои издания от преди седем месеца.

Съобщението за смъртта на Клеър Макайвър в една безлунна четвъртъчна вечер не бе на видно място. Както обикновено в такива случаи беше отпечатано на последната страница. Според полицията, която бе възстановила случая, тя шофирала през Ван Кортланд Парк около един през нощта, когато предната ѝ лява гума се спукала и тя трябвало да спре. Изглежда е излязла на шосето, за да маха на минаващите коли. Най-после една кола спряла, но е пътувала с голяма скорост, или пък предното стъкло е било замърсено и шофьорът я е

видял твърде късно. Докато спирачките му задействат, Клеър вече е лежала свита встрани от пътя.

Предполага се, че той се е върнал да види какво е станало. Веднага е разбрал, че не може да ѝ се помогне и тогава е видял скъпоценностите ѝ. Успокоил е съвестта си по някакъв начин и е решил, че толкова голямо богатство ще послужи по-добре на него, отколкото на собственичката. По пръстите и ушите ѝ имало драскотини, които доказват, че накитите са били бързо измъкнати.

Вероятната им цена според Никълъс Странг, който я придружавал по-рано същата вечер, е около четиридесет хиляди долара.

Имах някакво предчувствие, затова заразгрявах страниците и наистина някъде по средата видях снимка. Пътуващ фотограф бе уловил повикването на полицейската кола по радиото и незабавно бе пристигнал на местопроизшествието. Тя лежеше насред шосето, безформен къс под кално одеяло. Фотосветкавицата я показваше вкочанена, на фона на надвесените черни дървета. Забелязах част от полата ѝ, която се показваше изпод одеялото. Дребни светещи точки блестяха по материята и аз почувствах, че това вече ми е познато. Чувството продължи да измъчва съзнанието ми.

Шофьорът, който я бе блъснал и избягал, не бе открит. Може да не е бил от града. Полицията не бе в състояние да подложи всяка кола в Ню Йорк и покрайнините му на лабораторен преглед.

Историята е била забравена за два дни. И защо не, помислих си аз. Жертви на автомобилни злополуки стават повече от един милион души. Хората са заменими и една смърт повече или по-малко не е кой знае какво. Конвейерите на Детройт никога нямаше да бият раждаемостта в Съединените американски щати.

Напуснах приземния етаж, качих се горе и телефонирах в кантората. Ейми Ван Дорн бе оставила кратко съобщение на Касиди, че ще ме посети в два часа.

— Сигурно грешиш — казах аз. — Тя се движи със стол на колела.

Гласът ѝ беше язвителен:

— Позвъни ѝ и провери.

— Не е необходимо. Извинявай.

— Кога ще бъдеш тук?

— Скоро. Ако някога се измъкна от тази история, ще се поправя. Обещавам ти.

— Ха! — Това пръхтене бе знак на неподправен скептицизъм и единствено Касиди можеше да му придаде тази тоналност.

В метрото на път към центъра пред очите ми все още беше снимката от злополуката с Клеър Макайвър. Нещо в нея продължаваше да измъчва съзнанието ми и колкото повече се замислях, толкова повече се обърквах.

Бенедикт Майлоу не беше в кантората си и вратата му беше заключена. Затова реших да се срещна с Арнълд Париш.

Думите „Консултант по инвестициите“ бяха дискретно написани върху матираното стъкло. Малката чакалня беше пуста. През отворената врата видях Париш да набира телефонен номер. Той спря и вдигна поглед. Видя ме и ме покани:

— Добър ден, сър? Влезте.

Когато се приближих до него, смръщи чело.

— Господи, та вие сте Скот Джордан, адвокатът. Спомням си. Срещнахме се в Ривърдейл.

— Така е.

Той не протегна ръката си.

— Винсънт не знае, че съм тук.

Дръпна ръкава си и погледна ръчния си часовник.

— Не мога да ви отделя много време. Искате ли нещо от мен?

Усмихнах се.

— На първо място искам да разберете, че не представлявам Винсънт, че не съм негов адвокат и не съм бил такъв от години. Тук съм по съвсем различен повод. Ейми Ван Дорн ми каза, че давате съвети как да се инвестира.

— Така е.

— Твърди, че сте много добър.

— Приятно ми е да си го мисля. Тя послуша съвета ми и удвои състоянието си.

— Така разбрах и аз. Много скоро ще получа известна сума и си помислих, че бих могъл да поговоря с вас.

Държанието му се промени; тутакси стана сърдечен и вежлив. Забрави, че бърза и почти замърка.

— Е, сър, допита сте тъкмо, където трябва. Разбира се, добре би било да знам точната сума и какви са намеренията ви за инвестиране.

— Намеренията ми ли?

— Текущи доходи ли искате, или бъдещо повишаване на стойността.

— Има ли разлика?

— Изобщо, да. Вместо да получават дивиденди, начинаещите компании влагат по-голяма част от капиталите си в изследователска работа и за увеличаване на монетното обръщение.

— Точната сума ще зависи от случая, върху който работя в момента — казах аз. — Струва ми се, че ще възлиза на около петдесет хиляди долара.

Той сърдечно се усмихна.

— Добре закръглена сумичка. Ще трябва да я инвестирате, колкото е възможно по-скоро. На вашата възраст бихте могли да си позволите да рискувате. Живеем в динамично време, мистър Джордан. Изследователската дейност непрекъснато предлага нови изделия, нуждите на консуматорите се повишават, банковите депозити растат, икономиката ни се разраства, населението ни се увеличава, автоматизацията набира скорост и има само един път за имуществото, което остава при ликвидацията след удовлетворяването на кредиторите... нагоре.

Очевидно той не бе и чувал за Исак Нютон и известната ябълка. Беше речовит и изпечен търговец на дребно, чиято глава бе пълна със статистически данни и не можех да се начудя защо специалистите, които проявяват такива познания, рядко разполагат със средства, за да се възползват от собствените си съвети.

— Убедихте ме, мистър Париш. Бихте ли ми записали имената на някои компании, които имате предвид? Бих искал да заложа на тях.

— Разбира се.

Той взе молив.

— В момента не мога да ви предложа компания, от която да купите ценни книжа. Това изисква проучване, анализи, въображение. Но ще ви назова няколко компании с големи перспективи. Във всеки случай ще подобрите финансовото си положение, като инвестирате за бъдещето на американската индустрия.

Вече виждах как служителите в нюйоркската борса коленичат пред него.

Спря да пише, сгъна листа и го сложи в плик. Подаде ми го и каза:

— Помнете едно. Не можете да купите акции и после да забравите за тях. Инвестициите се нуждаят от непрестанно наблюдение.

Станах.

— Посещението ми беше много полезно, мистър Париш. Благодаря ви за съвета.

Той също стана и ми подаде ръката си.

— В такъв случай чакам да ми се обадите.

— О, да — обещах аз. — Ще ви се обадя.

Той ме придружи до асансьора и ме изпрати по всички правила на вежливостта, уважението и почитта. За щастие не знаеше какво става в главата ми, а може да е бил прелъстен от мисълта да ме изпрати надолу по асансьора, преди да е пристигнала колата му.

Когато излязох на улицата, извадих плика и разгледах почерка. Сравних го с писмото на Денис Хауард, което Ейми Ван Дорн бе заловила. Един-единствен поглед бе достатъчен. Очевидно бил е направен опит да се преиначат полегатите назад драскулки, но за опитното око характеристиките говореха безпогрешно. Арнълд Париш бе написал и двете.

По пътя спрях в отдел „Убийства“. Джон Ноула бе потънал в камара документи. Бръчките по лицето му бяха станали по-дълбоки, напрежението — по-очевидно. Той погледна с безразличие.

— Върна ли се, адвокате?

— Знаеш, че съм пуснат под гаранция.

— Знам — отвърна той. — Мога да те задържа по друго обвинение — нападение и нанасяне на телесна повреда.

— Ритър ли имаш предвид? Беше самоотбрана.

Той зашумя с листите по бюрото си и прилежно ги подреди.

— Защо не ни каза, че Бантън е замесен във фалшифициране на пари? Това хвърля светлина върху много неща.

— Мислех, че знаете.

— Казал си на Килборн, не на нас.

— Джон, обадих ти се, още щом самоличността на Ритър беше установена и разбрах, че между тях съществува връзка.

— Не си бил достатъчно бърз. Знаел си откъде са банкнотите — от сестрата на Бантън. Знаел си и откъде ги има — от брат си. Трябваше да ни кажеш. При убийство трябва да действаме бързо. Иначе свидетелите се скриват, паметта изневерява, уликите изчезват.

Той замълча и ме загледа право в очите.

— Има ли още нещо, което трябва да знам за Бантън?

Тихо казах:

— Мисля, че трябва да зададеш въпроса на Никълъс Странг.

— Какво искаш да кажеш?

Разказах му за телефонните разговори между двамата, за забързаното посещение, което адвокатът направи на Бенедикт Майлоу, още щом излязох от кантората му. Разказах му как си противоречеше Странг и че той имаше по-убедителен мотив да убие Бантън, отколкото аз.

Ноула стана от стола си, бавно тръгна и ми заповяда да го последвам. Качихме се в полицейската кола, която чакаше до бордюра, и той посочи с глава към шофьора.

— Дай му адреса на Странг.

След петнайсет минути влязохме в кантората на адвоката.

Когато Ноула съобщи кой е, Странг ме погледна студено. Погледът му рикошира. Да си юрист не е като да си член на някакво братство, така че нямах никакви угризения. Не му дължах нищо.

Ноула направо попита:

— Вярно ли е, адвокате, че сте разговаряли със Стийв Бантън малко преди да бъде убит?

— Е, лейтенанте, надявам се, ще ми кажете какво е всичко това...

— Зададох ви въпрос. Отговорете, моля.

Сега Странг се бе овладял и изискано помръдна рамене.

— Би било безсмислено да го отричам.

— Беше ли потърпевшият ваш клиент?

— Едва ли може да се каже така.

— Тогава би било също толкова безсмислено да твърдите, че разговорът ви е бил професионално поверителен. Каква беше целта на обаждането ви?

— Вече обясних на Джордан.

— Предпочитам да го чуя от устата ви. — Лейтенантът говореше с деловит тон.

— Разбира се — Странг бе започнал да става леко сговорчив. — Знаех, че окръжният прокурор разследва бракоразводното дело на Макайвър. Знаех също, че Бантън е бил разпитван. Като адвокат на една от страните естествено бях заинтересован от показанията му. Обадох се да го посъветвам да каже истината.

— А каква е тя?

— Че залавянето в хотела не беше заговор, а съвсем законно.

— В такъв случай вие вярвате, че Клеър Макайвър е била в интимни отношения с шофьора си.

— Аз... аз не съм казал това, лейтенанте.

— Можете ли да предложите друго обяснение за присъствието ѝ в хотела?

— Боя се, че не.

— Бяхте неин близък приятел. Трябва да сте разговаряли за случая.

— Напротив. Щеше да е неудобно.

— Неудобно? — В гласа на Ноула прозвуча язвителна хапливост, а очите му гледаха студено. — Дошла е при вас като при свой адвокат и ви е показала жалбата. Вие сте ѝ бил любовник. Това е всеизвестно. Нима ме карате да мисля, че сте приели фактите като нещо дадено и не сте ѝ задавали никакви въпроси? Че не сте проявили ревност? — После кипна: — Във всеки случай тук не можем да ви пипнем. И двамата са мъртви и не могат да ви противоречат.

Странг седеше онемял, с безизразно лице.

— Научих, че в нощта на смъртта ѝ сте били с нея.

— Вечеряхме заедно. Тя си тръгна преди да стане злополуката.

— Без никакви обяснения?

— Никакви.

— Не е ли възможно да ви е оставила, за да отиде на среща с Бантън?

— Възможно, но не вероятно. — Самолюбието на Странг не му позволяваше да го признае.

— В какво настроение беше през онази нощ? Да е изглеждала разстроена или да се е тревожила за нещо?

— Ни най-малко. Беше безгрижна и весела. — Внезапно му хрумна нещо: — Всъщност мога да го докажа. Един от фотографите в нощния клуб ни направи снимка, точно преди да си тръгнем. Тя е тук, в кантората. Вижте сами.

Той се порови в чекмеджето и я откри.

Надникнах през рамото на Ноула. Клеър седеше в скута на Странг и двамата широко се усмихваха пред камерата. Гледах втренчено и внезапно настръгнах, защото си спомних странното си усещане, когато видях снимката на Клеър след злополуката.

Ноула се вцепени и аз разбрах, че се вълнува. После остро попита:

— Казахте, че снимката е направена в нощта, когато е била убита?

— Да.

— Носела е същата рокля?

— Сигурно. Защо?

Тогава изведнъж включих. Мисълта прониза съзнанието ми и от нея главата ми се завъртя. Роклята на Клеър — тъмно памучно кадифе, напръскано с пайети. Парченцето плат, което Лора Бантън бе намерила в куфарчето на брат си. Откъснато от роклята на Клеър, когато колата я е връхлетяла.

Зяпнах Ноула и той ми кимна с глава.

— Правилно, Скот. Смъртта ѝ не е била злополука. Вероятно е била убита, нарочно е била блъсната. Парченцето плат, което ми изпрати, го доказва.

— Какво парченце плат? — обади се Странг.

— За какво говорите?

Ноула му обясни и добави:

— Бантън е взел парченцето плат от шасито на колата, която я е блъснала. След като сте се разделили, тя е тръгнала да се срещне с него. Вероятно са се скарали и той я е ударил. Тя е паднала и е останала на мястото. Като е видял, че не диша, той се е паникьосал и я е блъснал с колата си, за да изглежда като автомобилна злополука.

— А спуканата гума? — попитах аз.

— Може да е изпуснал въздуха.

— А скъпоценностите?

— Откъде другаде е можел да вземе пари, за да даде на Хюго Ритър?

Никълъс Странг дишаше тежко през разширените си ноздри, погледът му беше вледеняващ. Ноула взе телефона и поръча разговор с отдел „Убийства“ в Бронкс.

Случаят засягаше тях, а не него.

XXII

Суматохата, която новината предизвика, скоро утихна. Седем месеца дяляха случката от сегашните разкрития, а Стийв Бантън не можеше да бъде разпитан. Ето защо искаха да го приемат за виновен и да закрият преписката по делото.

Случаят отново бе прехвърлен на Ноула, тъй като убийството на Бантън бе в неговия район. Очевидно властите в Бронкс не изпитваха лошо чувство към убиеца на Бантън, макар че той бе иззел техните прерогативи.

Докато траеше напрежението, успях да се измъкна и да се върна в кантората за срещата с Ейми Ван Дори.

Тя пристигна точно навреме. Айрийн Париш буташе стола ѝ. Тежкото туидено палто бе закопчано до самата ѝ брадичка, а в скута си стискаше голяма дамска чанта от крокодилска кожа. Забелязах израза на устата ѝ, свитите ѝ силно стиснати устни. Видът ѝ стана още порешителен, когато столът ѝ спря от едната страна на бюрото ми.

Чудех се какъв е новият проблем от такава жизнена важност, та да предприеме експедицията до Манхатън.

Айрийн Париш се обади:

— Казах на Ейми, че това ще бъде цяло изпитание за нея, но тя настоя. Паркирахме колата долу. Надявам се, че е добре.

— Сигурно ще ви връчат квитанция за глоба.

— Ейми има специално разрешение. Оставих го на предното стъкло.

Имаше нещо победоносно в начина, по който държеше високата си снага, тъй строга в тайора си.

Погледнах Ейми.

— Разумно ли е да напуснете дома си?

Тя ми отправи сразяващ поглед.

— Не само разумно, а и необходимо. Напуснах го завинаги.

— Завинаги? — гледах я удивено.

— Да. Живея при Айрийн.

— Но... какво...

— Прочете това. — Тя извади един плик от чантата си. — Мисля, че всичко става ясно. Това е докладът на частния детектив за поведението на Винсънт.

Погледнах подписа и едва не изпуснах листа. Упражнявах професия, която ме задължаваше да контролирам изражението на лицето си. Подписът беше на Бенедикт Майлоу. Преди да кажа нещо, прочетох късия доклад, подписан миналата нощ.

В 7,30 вечерта Винсънт Макайвър е посетил парк-хотел „Трейси“, качил се в апартамента на мис Денис Хауард и останал там почти до един сутринта, след което хванал влака за Ривърдейл.

Само изброяването на фактите, нищо повече.

Е, мислех си аз, целувката за лека нощ се е развила в нещо друго, което е разтопило волята на Макайвър. Денис имаше повече талант, отколкото предполагах.

Същото беше и с Бенедикт Майлоу.

Трябва да ме е видял там, в хотела, коленичил и втренчил око през ключалката. Не се е показал, а в същото време сам е дебнел. Защо не? Това му е работата, той е професионалист.

Чудех се дали Макайвър също ме бе надхитрил. Дали е знаел, че някой го следи и наднича отзад вратата? Чуваше се ясно, спомних си аз, но не можеше да се вижда. Бях чул тембъра на гласа му, но не бях видял жестовете му, нито изражението на лицето му. Може да е намигнал на Денис и да я е предупредил, че някой подслушва. Целият диалог може да е бил димна завеса, за да ме пратят по погрешна следа.

Не мислех така. Нито пък ми се щеше да давам ненужно големи надежди на Ейми.

— Значи напуснахте Винсънт — казах аз. — А после?

— Развод. — Ейми беше мрачна. — Бих търпяла всичко, но не и изневярата. Останал е насаме с това... с тази жена повече от пет часа, само двамата, сами в нейната стая...

Маската от лицето ѝ падна и устата ѝ некрасиво се сви.

Айрийн Париш се мъчеше да изглежда безпристрастна, но не успяваше. В израза ѝ се прокрадаваше тържествуващо очакване.

Ейми си пое дъх и с болка преглътна.

— Искам вие да подготвите документацията, мистър Джордан. Трябва да откриете съдебната процедура, колкото е възможно по-

бързо. — Тя отново затършува в чантата си. — Подготвила съм се. Предполагам, че ще се нуждаете от това за точните дати и за всичко останало.

Беше акт за сключване на граждански брак, издаден на 10 август през годината, в която се срещнаха, и заверен от мистър Уилбър Тистъл, мирови съдия в Ацуза, Калифорния. Ацуза, градът, в който има всичко, от А до Я, от ананас до ябълка. Четете рекламите.

Колко ли бакшиш е получил мистър Тистъл, чудех се аз, за да пази сватбената церемония под мировата си шапка?

— Говорихте ли с Винсънт? — попитах аз.

— Какво има да се говори? Не желая да разговарям с него и не желая да го виждам. — Брадичката ѝ потрепери, но тя тутакси се овладя. — Оставям всичко на вас.

— Ще имаме нужда от повече доказателства.

Айрийн Париш изсумтя.

— Много лесно ще ги получите — отвърна Ейми Ван Дори.

— Не съм толкова сигурен — отвърнах аз. — Като сте напуснали Винсънт, сте му дали да разбере, че имате намерение да водите дело. Отсега нататък той ще бъде много внимателен.

Тя прехапа долната си устна. Зъбите ѝ оставиха бледи следи върху нея.

— Какво предлагате?

— Да се приберете вкъщи — казах аз. — Престорете се, че нищо не се е случило. Не му давайте да разбере, че подозирате нещо, а ние ще го държим под око.

Моето собствено око в момента бе втренчено в Айрийн Париш и се мъчеше да отгатне реакцията ѝ. Когато чу предложението ми, тя внезапно охладня.

— В никакъв случай — Ейми беше категорична. — Не мога да живея в една къща с него, да се храня на една маса с него, да гледам лицето му и да знам, че мисли за друга жена. Сигурно има някакъв друг начин.

— Бихте могли да искате юридическа раздяла.

Айрийн Париш се намеси:

— Раздяла? Но той пак ще ѝ бъде съпруг.

— Така е.

— Няма ли да има право на част от собствеността ѝ?

Значи това било то. Парите на Ейми. Цялата чудесна плячка, стабилно инвестирана в недвижими имоти и ценни книжа. Възможността, че могат да преминат от фамилията в джоба на Винсънт Макайвър я изяждаше. Изяждаше и мъжа ѝ.

— Ще зависи от договора за раздяла — добавих аз.

— Ейми — грубо и отсечено изрече Айрийн, — отърви се от него. Съвсем и завинаги.

Ейми се съгласи:

— Да, това е единственият начин. Вече реших.

Разперих ръце.

— Разбирате, че сега съм зает с други въпроси. Ще ми дадете ли ден-два да помисля?

Айрийн понечи да протестира, но Ейми я спря.

— Добре, мистър Джордан. Можете да ме намерите в апартамента на Париш.

Сбогувахме се. Айрийн застана зад стола на колела и го избута през вратата навън. Отидох до прозореца и погледнах към града. Трето авеню винаги ми е привличало погледа. Но не знам по каква причина сега пропуснах да се загледам в него. Под мен се виждаха покриви, подредени без никаква симетрия, луда плетеница от телевизионни антени; тук-там се срещаха надстройки, оградени с чемшир и фиданки. Улиците с пълзящи човеци-насекоми и буболечки на четири колела си сигнализираха една на друга и биеха за място.

Айрийн Париш бе свършила добра работа. С помощта на съпруга си бе отровила съзнанието на Ейми. Винсънт Макайвър бе в ролята на домашното кученце и аз се чудех как бяха вкарали Денис в живота му.

Обърнах се към бюрото и видях акта за граждански брак. Мислите ми преодоляха пропастта от две години и в съзнанието ми се появи образът на Винсънт Макайвър, красив и непринуден, зад волана на колата си, от едната му страна е седнала Ейми, една лъчезарна Ейми, показваща му пътя за Ацуза, Калифорния, и мировият съдия, който ще опази тайната им.

Извадих документите на Клеър за бракоразводното дело на Макайвър и ги проучих отново от жалбата до временното постановление, издадено в началото на май. Те бяха в ред, но нещо друго ме смути.

Порових се в книгата още веднъж и попаднах на доклада на Бенедикт Майлоу. Значи семейство Париш все пак са познавали Майлоу. Значи така, Арнълд Париш бе получил снимката, която Майлоу бе направил от залавянето.

Грабнах телефона и набрах номера на Майлоу. Когато чух гласа му, оставих слушалката и бързо излязох от кантората.

XXIII

Когато влязох през вратата, Бенедикт Майлоу седеше зад бюрото си. В очите му се появи страх и той понечи да се надигне от стола си. Но в поведението ми нямаше нищо войнствено и той забеляза дружеската усмивка на лицето ми.

— Спокойно — казах му аз. — Радвам се, че те намерих. Обещах на Ейми Ван Дорн да намина да те видя.

Трябваше му секунда, за да разбере. После стана от стола си.

— Ейми Ван Дорн ли?

— Мисис Макайвър, нашата клиентка. — Седнах и кръстосах крака, любезен и делови. — Не си ли спомняш? Тази сутрин си й дал доклад за съпруга й. Искан да се разведе с него, така че имаме доста работа. Първо трябва...

— Чакайте — очите му щяха да изхвъркнат от удивление. — Вие ли сте нейният адвокат?

— Не ви ли каза? Е, предполагам, че е била разстроена. — Замълчах. — Доста си скептичен, Майлоу, и кой знае защо, не те коря. Изглежда странно, какво ще кажеш? Преди две години се явих на страната на съпруга, а сега ще се явя срещу него. Времената се менят, нали? Погледни себе си. Преди две години шпионираше жена му, а сега шпионираш него.

Той клатеше глава с широко отворена уста.

— Все още ли се съмняваш? — Мушнах ръка в джоба си. — Ето доклада, който си дал на съпругата. Преди малко тя беше в кантората ми и ми го предаде.

Той несигурно го погледна.

— Добре — казах аз и магнах с ръка към телефона. — Обади й се и провери. Тя живее при хора, които са те препоръчали — пленницата й мисис Айрийн Париш. Хайде. Ще почакам.

Той грабна телефона и набра номера. Заговори с Айрийн Париш и изслуша отговора й. После остави слушалката и овеси нос.

— Най-напред — рекох аз, — бих искал да те поздравя. Изпълнението ти по следенето на Макайвър миналата нощ бе блестящо, изключително. Видял си ме да правя същото и си успял да се скриеш. Нямах представа, че вършиш същата работа.

Той оцени комплимента, като овеси нос още повече.

Аз продължих:

— Ето ни отново заедно, Майлоу. Работим по друго бракоразводно дело. Само че този път искам да е съвсем ясно — всичко трябва да е на ниво. Не бих искал това дело да ме преследва след още две години. Ще трябва наистина да заловиш Макайвър на местопрестъплението, или изобщо да не го залавяш. Никакви заговори. Не ме интересува колко ще се проточи. — Усмихнах се многозначително. — Нито пък теб трябва да те интересува. Най-последно, нали ти се плаща надница? Но ако стане по-скоро, можеш да получиш допълнително възнаграждение.

— Това е добре.

— Имаш ли някаква представа какво се случи в парк-хотел „Трейси“ снощи, по време на посещението на Макайвър?

Майлоу сведе поглед.

— Чаках го във фоайето.

— Имал си добра възможност да надникнеш.

Той поклати глава:

— Не и когато вие сте на сцената. Не знаех закъде сте се запътили и не можах да се възползвам от възможността. Страхувах се, че ще се върнете.

— А после направо къщи ли си отиде?

— Точно както пише в доклада.

Замислено запалих цигара.

— Мисис Макайвър твърди, че Арнълд Париш те е препоръчал.

— Така е.

— Най-добрият съветник по инвестиции в града. И аз имам работа с него.

Той повдигна едната си вежда:

— Не знаех, че младите адвокати имат достатъчно пари за инвестиции.

— Нямам. Наследих ги от един чичо в Де Моан.

— Това е най-добрият начин да спечелиш.

— Съгласен съм. Как се срещнахте с Париш?

— Чрез Странг. Париш искаше... — Той разбра грешката си.

Точно такава начало желях. Надвесих се над него, вкопчил пръсти в ръба на бюрото.

— И така, значи, все пак си познавал Странг. Познавал си го достатъчно добре, за да те препоръча. Странг те е изпратил при Макайвър преди две години и той е организиран целия заговор, нали?

Бенедикт Майлоу беше изпортил работата и го знаеше. Беше се вторачил в мен, потънал в мрачни размисли.

— Неочаквано езикът ти се завърза на фльонга — казах аз. — Окей, Майлоу, продължавай и ще видиш какво ще стане. Само си спомни какво си заявил на окръжния прокурор, че не познаваш Странг, при това си се заклел. Скрил си познанството си от него и си попречил на правосъдието. Сега не давам и пукнат грош за разрешителното ти.

От устата му не излезе нищо. Нито дума.

— Странг може да е замесен в убийството на Бантън, но ти си държа езика зад зъбите. Укриване на улики, които биха помогнали за разкриването на убийството. И все още ги укриваш. Не мисли, че момчетата от Сентър Стрийт не могат да те накарат да заговориш. Те са специалисти.

Той продължаваше да седи и от очите му се излъчваше омраза.

— Откъде Париш има снимката, която си направил по време на залавянето? Ти ли му я продаде? Няма значение, Майлоу. Ще разберем. Студено се сбогувах.

— Получих, каквото исках. Вече не ми трябваш.

Обърнах се и се отправих към вратата. Очаквах да ме повика, да се опита да направи компромис, да извърти историята. Грешах. Той ме остави да си тръгна. Не че ми пукаше кой знае колко. Ноула можеше да се справи с него по-добре от мен.

Сега бях сигурен, че Лохман е прав. Разводът на Макайвър бе заговор, само че той обвиняваше не когото трябва. Би трябвало да се цели в Никълъс Странг.

Докъде ли ще стигне адвокатът, за да се защити? Ще отстрани ли Бантън? Спомних си напрегнатия израз в очите му, когато разкрихме истината за смъртта на Клеър. И като си помислих за Клеър, спомних си, че го бях попитал за собствеността ѝ. Порових се в паметта си и

скоро отговорът се появи. Наследница е била някаква леля на Клеър, жена на име Тереза Гоулд.

Беше вписана в телефонния указател на Манхатън, живееше на Седемдесет и четвърта улица. Най-напред ѝ позвъних и получих разрешение да я посетя. На времето сградата е била частна резиденция, а сега бе разделена на малки апартаменти.

Мисис Гоулд трябва да е чакала на вратата, защото отвори в мига, в който докоснах звънеца. Беше съвсем дребна, с нежни кости и сини вени върху ведрото лице. С бялата си коса и дантелената си якичка тя приличаше на нечия прабаба.

Усмихна се и широко отвори вратата.

— Вие сте мистър Джордан. Влезте, моля. Влизайте направо.

Още щом прекосих прага, териер, джобен размер, започна лудо да скимти и да се върти из краката ми.

Тя нежно му заговори:

— Тихо, Лео. Остави човека на мира и се дръж прилично. Долу, казах.

Лео се успокои, застана неподвижно, само опашката му задейства като тупалка. Но от безукорния килим не се разнесе никакъв прах.

— Толкова е мъничък в сравнение с останалите кучета — каза тя. — Затова го наричам Лео, името, с което назовават лъвовете. Добре е за психиката му, в противен случай може да получи комплекс за малоценност.

Бързо и съсредоточено я погледнах, за да разбера дали не ме будалка, но не, тя бе съвършено сериозна.

— Приготвила съм чай, мистър Джордан. Пиете ли чай?

— Като същински англичанин.

Това ме издигна в очите ѝ няколко глави над другите. Чаеният сервиз беше вече на масата, истинска антика, сребро, ковано от недооценен майстор. Мебелировката в дневната ѝ датираше от преди две поколения. Седях чинно на дървения стол с висока, права облегалка и я наблюдавах как налива чая.

— Захар?

— Една лъжичка.

— Мляко или лимон?

— Лимон.

Седяхме и пиехме, обгърнати от тишина. След малко мисис Гоулд остави чашата си и спокойно ме погледна.

— Казахте, че искате да поговорим за племенницата ми. Приятел ли бяхте на Клеър?

— Познавах съпруга ѝ.

— Винсът? — Тя с обич се усмихна. — Толкова приятен човек, с такава очарователна външност. Имам всичките му книги с автограф. Толкова е талантлив. Клеър много сгреши. Не биваше да се развежда.

— Споделяла ли е с вас?

— Рядко споделяше с мен. Дори и като малка. Знаете ли, аз я отглеждах.

— Не знаех.

— Родителите ѝ починаха, когато беше на девет години. Господи, колко трябваше да се приспособяваме. Беше своенравно момиченце, свършено недисциплинирано. Просто не можех да се справя с нея. И още щом стана достатъчно голяма, излезе да живее в друг апартамент.

Тя си взе бисквита, отчупи съвсем малко парченце и разреши на Лео да го оближе от ръката ѝ. Той изпадна в екстаз и лудо размаха опашка.

— Не бъди такъв лакомник, Лео — нахока го с обич тя. — Забравя, че стомахът му е малък. Вземете си бисквита, мистър Джордан.

Взех си една и премлясках.

— Много е вкусна.

— Сама съм ги пекла.

Измина минута. Докато седях в тази стая с висок таван, изолирана от уличните шумове и си пиех чая, чувствах се като в сцена от викторианска пиеса.

— Видяхте ли вестниците? — попитах аз.

— О, да.

— Значи знаете последната версия.

— За смъртта на Клеър ли? — Тя поклати търпеливо глава. — Тези вестници! Печатат всичко, което би могло да увеличи тиража им.

— Не и този път, мисис Гоулд. Заключение не е тяхно. На полицията е.

— Може би. — Тя прие твърдението ми хладнокръвно. — Въпреки това не мога да изпитам нищо. Плаках, когато преди седем

месеца Клеър загина. Тогава нищо не можех да направя, сега също.

— Можете, мисис Гоулд.

Тя спокойно ме погледна и кротко повдигна едната си вежда.

— Целият случай е обвит в мъгла и съмнения — продължих аз.
— Ако разберем защо през онази нощ е тръгнала за Бронкс. Ако можехме...

Разпери ръце, по които се виждаха изпъкналите ѝ вени.

— Но защо идвате при мен? Нямам ни най-малка представа.

— Да поставим нещата по следния начин, мисис Гоулд. Вие сте единствената законна наследница на Клеър. Цялото ѝ имущество, документите ѝ, всичко трябва да е било предадено на вас.

— Да. — Тя се пообърка. — Прегледахме апартамента ѝ заедно с нейния адвокат Никълъс Странг. Раздадохме дрехите ѝ на бедните и продадохме мебелите. Запазих само някои писма и снимки, както и личните ѝ записки.

— При вас ли са?

— Да.

— Мога ли да им хвърля един поглед?

Тя се двоумеше, после сви рамене.

— Както желаете. Мисля, че никому няма да навреди.

Отиде в съседната стая, а Лео весело се мотаеше в краката ѝ. Той бе най-щастливото куче, което съм виждал. Огледах се за пепелник, но не видях и реших да не пуша. Мисис Гоулд се върна с кутия от обувки в ръце, завързана с панделка. Постави я до чаения сервиз и я развърза. Видяха се разни книжа, пликове и стари снимки.

Домакинята ми продължи кротко да пие чая си, докато аз ровех из кутията. Много от писмата бяха от времето, когато е била момиче, и аз ги оставих настрана. Имаше няколко банкови бланки и квитанции. Открих препис от решението за развода ѝ с Винсънт Макайвър. Снимките я показваха в различна възраст и в различни пози, с различни мъже. Един от мъжете бе блестящо облечен като каубой, а снимката беше направена пред клуб „Харълд“ в Лас Вегас. На друга снимка тя стоеше на ъгъла на Холивуд и Вайн с висок екземпляр, с чудата спортна риза и глупава усмивка.

Според последното преброяване в света има повече жени, отколкото мъже, но не би могло да се каже, че Клеър е страдала от

недостиг. Тя излъчваше чувственост, която ги намагнетизираше, даваше им надежди и ги привличаше към нея.

— Виждам, че Клеър е прекарала известно време на западния бряг — забелязах аз. — Кога беше това?

— Точно след бракоразводното дело. Винсът беше там и работеше върху свой сценарий. Не знам защо и тя отиде. Мразеше Калифорния. Ако тя... — мисис Гоулд млъкна и ме погледна с любопитство. — Нещо не е наред ли?

Измъкнах от кутията чифт дълги крещящи обеци.

— Диаманти ли са?

— Да. Всяка една по три карата. Хубави са, нали?

— Сигурно са скъпи. Защо не ги държите в сейф?

Тя твърдо поклати глава.

— О, не. Не мога и да си го помисля. Нали знаете колко много красиви неща са заключени в банковите сейфове и никой не може да им се наслаждава.

Трябваше да призная, че има право.

— Но ако ги откраднат?

Тази вероятност не я разстрои.

— В такъв случай някой беден крадец ще получи парите, — отвърна мисис Гоулд, — а застрахователната компания ще ми заплати компенсация. Никой няма да загуби.

— Никой, освен застрахователната компания.

— Ух! — Тя го пропусна покрай ушите си като нещо без значение. — Те имат много нари.

Помислих си, че не само остроумните стари дами мислят по този начин. Събрах снимките и отново мълчаливо загледах онази, направена на ъгъла на Холивуд и Вайн. След миг се раздвижих.

— Мога ли да взема тази снимка, мисис Гоулд?

Тя се двоумеше.

— Виждате ли...

— Обещавам да я върна. Можем пак да си поговорим на чаша чай.

Това я накара да се предаде.

— Вземете я тогава. Ще ви чакам.

Станах, а тя ме изпрати до вратата. Лео безрезултатно джафкаше в краката ми. Когато излязох на улицата, вече се смрачаваше. Още един

ден бе отминал. Остро усещах летящото време.

Помислих си за Хюго Ритър. Не се тревожех за него. Беше в ръцете на Чичо Сам, който се ровеше в миналото му, в настоящето му и подреждаше бъдещето му.

Безпокоях се за приятелите му. Те ме караха да стоя далеч от дома си и да досаждам на Хейзъл.

Тя не ми проговори, докато не наля напитката:

— Шотландско уиски — каза тя. — Дванайсетгодишно. Препоръчва се за изпилени нерви. Може би ще ти помогне.

— Ще ми трябва цяла бутилка.

— Стига си се хвалил. Ако изпиеш цялата бутилка, ще заспиш.

— Лошо ли е?

— За теб, да. Не можеш да си позволиш да си почиваш. Имаш работа.

— Четеш ми мислите. Само тази нощ ще съчетая работата с почивката. Има едно място, което бих искал да посетя, а ми трябва компания. Избрах теб.

Стана ѝ приятно.

— Ще си облека новата рокля. Мисля, че трябва да се избръснеш. Брадата ти е набола. Ще ти дам самобръсначка.

— Самобръсначка ли? — умърлушено я погледнах. — Кой още използва...

— Без намеци, моля. Самобръсначката е моя. И не се пули срещу мен, да видиш дали имам мустаци. Използвам я за краката си.

— За краката?

— Да. Момичетата имат крака, както знаеш, а понякога върху тях се появява мъх и...

— Спри. Изгубвам си илюзиите.

Когато излязох от банята, Хейзъл се въртеше в блестяща рокля от копринен муселин. Спрях тихо и се възхищавах на моето момиче, на кестенявата ѝ коса и ориенталските ѝ очи, на меката ѝ мургава кожа.

— Хей! — Тя щракна с пръсти. — Пак си се отвял нанякъде. Стъпи на земята. Искаш ли да си освободиш душата, Скот? Пазвата ми е много хубава за изповед. Не си ли забелязал?

— Как мога да не забележа?

Тя леко се изчерви.

— Има надежда в теб. Да тръгваме.

XXIV

Наместих се в таксито и се опитах да събера мислите си. Всяко нещо, което ми дойдеше наум, предизвикваше лавина от мисли.

Виждах разрешението — почти.

Ако съзнанието ми работеше с неумолимата логика на „Юнивак“, ако разполагах с необходимите данни и ако можех да чакам веригата да се затвори и на екрана да се появи точният отговор.

„Юнивак“ тежеше повече от тон. А сивият механизъм на човешката глава — само петдесет унции. Човешкият мозък не беше толкова бърз, но затова пък бе по-богат, беше способен да складира и регистрира милиони разнообразни впечатления. Имаше едно голямо препятствие — невъзможността да надникна в картотеката и да събере необходимите данни. Да сортирам, да подбера и да оценя резултатите.

Хейзъл усещаше, че мозъкът ми работи и седеше тихо, без да ми пречи.

Таксито спря на Гроув Стрийт пред мигаща, неонова реклама „Клуб Маракас“. Портиерът ни зарадва. Дошли сме навреме, програмата не е започнала. Шефът ни отведе на една маса.

Като се настанихме, огледахме помещението. Не бе голямо, а крещящите декори придаваха ефекта на „от сърма и злато“. На подиума двама дребни латиноамериканци свиреха мамбо. Теснотията на дансинга изключваше възможността да се впуснеш в един от онези известни стари танци, ала въпреки това постоянните клиенти намираха място да потренират.

Премигнах, когато Хейзъл отново щракна пръсти под носа ми.

— Събуди се. Ти ли предложи кандидатурата ми да те придружа на това място, Скот?

— Да, мадам.

— Тогава се отпусни. Музиката свири, а на дансинга са останали още няколко квадратни сантиметра пространство.

Тя стана и вплете пръсти в моите.

Пробихме си път през танцуващите двойки и аз я обгърнах през талията. Пред пишещата си машина, с йероглифите на мистър Грег пред себе си Хейзъл бе енергична, безразлична и работоспособна. На дансинга, слушайки музиката на сеньор Монтоя, тя се превърна в съвсем друго нещо — оживена, грациозна и вдъхновена.

— Е — каза тя, — поправяш се, Скот.

— Естествено. Вземам уроци.

— Къде?

— В студиото на Андрю Нортън.

— Добра работа върши.

Танцът свърши, но ние останахме на дансинга за следващия. Този път беше бърза румба, която ни загрея и ни остави съвсем без дъх.

— Да се върнем на масата — настоях аз. — Не можем да продължим да танцуваме така, без да сме се нахранили.

Но не ни беше писано да стигнем до нашата маса. На края на дансинга се натъкнахме на преграда. Денис Хауард бе застанала на пътя ни с ръце на хълбоците и с убийствен син поглед в очите си. На врата ѝ висеше фотокамера със светкавица. Забележителните части от анатомията ѝ бяха силно акцентирани в роклята, в която беше вложено оскъдно малко количество плат.

Със скърцащ от злоба глас тя изрече:

— Много бързо възприемате, мистър Астер.

Няколко души, подушили приближаването на бурята, се бяха обърнали и гледаха към нас. Усмивката на Хейзъл се стопи и тя застана несигурно до мен.

— Каква е тази шмекерия? — попита Денис, без да се старае да понижи тон.

— Шмекерия ли?

— Уроците по танци. Кого мислите, че заблуждавате. Току-що ви видях на дансинга.

— Денис — започнах предразполагащо аз, — слушай...

— Не. Вие слушайте. Не мога да понасям някой да ме прави на глупачка. Вие дойдохте в студиото с цел. Искам да знам каква е тя.

— Успокой се — казах аз. — Ще си загубиш работата, ако вдигаш скандал на клиентите.

— Не ми пука. — В гласа ѝ се усети хапещ сарказъм. — Ще ми намерите работа в телевизията, нали? Ще ме направите известна. На

куково лято, мистър Джордан. Не познавате никого в телевизията. Вие сте адвокат. Помислих си, че ви познавам отнякъде и след като си отидохте, намерих снимката ви в един вестник.

— Какво става тук? — Беше се намесил непознат глас — гласът на шефа.

— Нищо — отвърнах аз. — Всичко е наред. С мис Хауард сме стари приятели.

— Много стари, като смъртта — с горчивина каза тя. Гневът ѝ растеше.

Шефът смразяващо я погледна.

— Напуснете дансинга, мис Хауард.

— Опитай се да ме накараш да си отида.

— Не се сърдете — успокоих го аз. — Да не започваме тъкмо тук. Искаше обяснение, Денис, и аз ти го дължа. Да отидем някъде, където ще можем да си поговорим.

Тя се обърна и тръгна с вдървена походка и свити устни.

Стиснах успокояващо Хейзъл за ръката.

— След минута ще дойда. Върни се на масата.

Моето момиче не възрази. Просто се обърна и тръгна.

Последвах Денис отзад в съблекалните по тесния коридор, надолу по стълбите към мазето. Приличаше на котка, която си е показала ноктите. Влязохме в малка стаичка; някакъв младеж работеше с фотографски джунджурии и разтвори. Негативите се сушаха на въженце, други плаваха в емайлирани легени. Той се заоплакваше с високо извисен глас:

— Не трябва да водиш никого тук, Денис. Това е...

Тя го прекъсна с властен жест:

— Излез, Ървинг. Върви да подишаш чист въздух.

— Но аз трябва да свърша последния филм. Шефът ще...

— Чу ли ме добре? — Тя му се озъби. — Марш навън!

— Виж, синко — обадих се аз, — няма да се забавим.

Програмата след миг ще започне и нито един клиент няма да си тръгне тъкмо сега. Имаш достатъчно време да извадиш снимките. — Помогнах му да реши дали да излезе с десетдоларова банкнота.

Когато той изчезна, Денис се обърна към мен, а от очите ѝ хвърчаха искри.

— Е, слушам. Какво ви доведе в студиото?

— Исках да се срещна с теб, Денис. Исках да те огледам и да те преценя.

— Защо?

— Бях любопитен да разбера що за момиче може да бъде наето да заплете един мъж в паяжините си, без той да го желае. Не защото тя го харесва, а за пари, така жена му ще бъде измамена и ще повярва, че той ѝ изневерява.

Думите ми я изненадаха и тя отстъпи назад.

— Аз... за какво говорите?

— За теб — отвърнах аз. — За теб и Винсънт Макайвър.

Тя ме гледаше втренчено, а устните ѝ бяха леко разтворени — бе пообъркана от внезапната смяна на позициите.

— Познаваш мъжа — продължавах аз. — Бил е в апартамента ти няколко пъти. Снощи го проследих. Същото е направил и един частен детектив, нает от жена му. Докладът му е в джоба ми и ние знаем колко време е останал Макайвър в стаята ти.

Тя се опита да се защитава:

— И какво от това? Защо да не ме посещава? Жена му е инвалид. Не можете да очаквате от мъж...

— Моля. — Прекъснах я. — Това не е истинска любовна история. На теб не ти пука за Макайвър. Възможно е дори да не ти харесва. Нарочно си направила добре преценен капан за мъжа и това ти е било съвсем лесно. Преминал е първа младост и самолюбието му е поласкано. Но това не означава нищо, особено за теб. Защото си била наета за представлението.

Шията ѝ се бе зачервила, виждаше се как бие пулсът под кожата ѝ. Тя не произнесе въпроса, който се таеше в очите ѝ.

Но аз му отговорих:

— Била си наета от Арнълд Париш.

Най-после гласът ѝ се чу, тя се опита да говори с безразличие.

— Никога не съм чувала това име.

— Няма смисъл, Денис. Ако продължаваш да лъжеш, само ще затънеш още по-дълбоко. Разполагаме с всички факти. Знаем, че си се срещнала с Париш в един бар онзи ден. Бях там и ви видях. Още повече че в джоба си имам писмо до мисис Макайвър, написано от ръката на Париш, но подписано от твое име. Писмото е било заловено от жената на Макайвър, точно както е било планирано от Париш.

Нарочно е било изпратено, за да пристигне по време, когато сте знаели, че Макайвър не е в града.

— Аз... аз не ви вярвам.

Извадих писмото и ѝ го подадох. Бързо го прочете и аз улових странно пламъче в очите ѝ. Разбрах, че след миг писмото ще стане на малки парченца и го грабнах от ръцете ѝ.

— Извинявай. Не исках да бъда груб, но писмото ни е нужно като улика.

Раменете ѝ се отпуснаха, а в устата си почувства горчивия вкус на поражението. Тя примирено сви рамене.

— Чуй ме, Денис — тихо казах аз. — Нямаме нищо против теб. Не искаме да ти причиним болка или да те замесим в това дело. Има много неща, за които не знаеш нищо. Едно от тях е убийство. — Тя пребледня. — Ако сега ми кажеш истината, ще се опитам да те държа на страна. Ще получиш онова, което ти се дължи.

Тя премисляше с прехапана устна. После помръдна тежко рамене и отвърна с безизразен глас:

— Какво искате да знаете?

— Къде се запознахте с Арнълд Париш?

— В студиото. Вярвате или не, но той дойде, за да взема уроци по танци. Поне така каза. Може би е търсил някоя като мен за мръсната работа. На два пъти ми даде големи бакшиши и с това ми направи впечатление. На два пъти излязох с него, преди да ми направи предложението за Макайвър.

— Какво ти обеща?

— Каза ми, че ако развали брака на Макайвър, жена му ще получи голямо наследство. Обеща ми две хиляди долара, ако му помогна.

— И ти му повярва?

— Даде ми петстотин в аванс.

— А как се запозна с Макайвър?

— Арнълд го уреди. Каза, че Макайвър бил много суетен и му изпрати писмо от мое име. В него пишеше колко много харесвам книгите му и колко съм била разочарована, че толкова дълго време не е писал нищо. Пишеше още, че някои от момичетата в студиото искат да организират клуб на почитателките на Макайвър и бихме ли могли да се срещнем, за да поговорим. Той се хвана на въдицата и два дни по-

късно се появи. — Тя се усмихна едва-едва: — Когато ме видя, той се учуди. Мога да кажа, че направо го сразих и той пожела да ме изведе. После беше лесно. Продължавах да хваля книгите му и да се чудя колко лесно ги пише. Наистина обичаше да слуша хубави неща за себе си.

Едно на нула Арнълд Париш. Изборът му за сътрудник бе почти безупречен. Хвалебствията и ласкателствата на Денис към известния в миналото писател са изиграли ролята на фотографски фиксаж.

Той е знаел за ревнивостта на Ейми, познавал е чувството ѝ за собственост, нейното непримиримо отношение към изневярата. И е искал да разстрои брака им, веднъж и завинаги.

— Добре — казах аз. — Получила си петстотин долара, защото си ги спечелила. Дръж си ги и смятай, че си късметлия. Париш няма да се опита да си ги вземе обратно. Не желае никаква публичност. А сега искам да ти дам един съвет. Гратис. Стой настрана от Макайвър. Разбра ли ме?

Тя кимна.

— Окей. А сега върви да правиш снимки.

Хейзит ме чакаше на масата и прилежно се трудеше над пържолата.

— Огладнях и направих поръчката. — Посочи вилницата си и преглътна.

— Поне никога не ми е скучно да излизам с теб. Разкажи ми за червенокосата.

От изражението ѝ разбрах, че няма да мина метър. Обясних ѝ и видях как по лицето ѝ се изписаха всички емоции — от недоверие до гняв. Тя разгорещено тръсна глава.

— Искаш да кажеш, че Арнълд Париш е направил този трик, с цел да разстрои един брак и да наследи нари?

— Точно така.

— Колко низък и достоен за презрение е човекът!

— Това зависи от количеството пари, които са в играта. Доста ниско е паднал, наистина.

— Но такъв план — боже мой, та това с пъклено дело. Знае ли Айрийн?

— Дори му помага.

— И двамата са зверове. Не съм чувала нещо по-подло. Как могат да се опитват да лишат Ейми и от малкото щастие, което ѝ остава?

— Какво ще кажеш за Макайвър?

— Всички мъже са еднакви. Не бива да обвиняваш Винсънт. Само като погледнеш червенокосата красавица...

— Много е апетитна.

— Ето че и ти си го усетил.

— Не съм сляп.

— Ще ослепееш, приятелю, дори ако трябва да го сторя със собствените си нокти.

Тя се замисли и смръщи чело.

— А какво щеше да стане, ако планът на Арнълд пропаднеше? Ако Винсънт не се бе уловил на въдицата?

Кимнах с глава.

— Париш и това е взел предвид. Имал е други средства. Мисля, че с Денис се е застраховал срещу провал. Сумата трябва да е доста голяма, защото доста се е потрудил, за да отстрани Макайвър.

Тя ме гледаше и чакаше да продължа.

— Знаеш, че цялата история я е започнал Париш. Вероятно е заподозрял, че нещо не е наред в развода му с Клеър. Ето защо си е направил труда да се свърже с Майлоу и когато е видял в картотеката на детектива снимката на Клеър и Бантън, подозренията му са се засилили. Не знам дали я е купил, или я е откраднал, но факт е, че я е изпратил на окръжния прокурор и е написал колко важна улика е тя. Тук е бил късметлия, защото моментът е съвпаднал с кампанията на Лохман по бракоразводните дела в щата и прокурорът е започнал разследване. Знаеш какво се случи после.

Хейзъл затвори устата си.

— Знае ли приятелят ти?

— Кой приятел?

— Лейтенант Ноула. Не трябва ли да го информираш?

— Наистина трябва. Извини ме за момент.

Спомних си, че в коридора до съблекалните имаше телефонна кабина. Позвъних в отдел „Убийства“ и на телефона се обади сержант Уиник. Каза ми, че лейтенантът го няма. После деловито добави:

— Имаме още една.

— Още една каква?

— Жертва. Дъхът ми секна.

— Кой?

— Бенедикт Майлоу, частният детектив в бракоразводното дело. Някой му е пръснал черепа с куршум. Мисля, че лейтенантът иска да те види. — И затвори.

Останах в кабината, в главата ми всичко се обърка, мислите се блъскаха една в друга. Много бавно оставих слушалката. Като видя лицето ми, Хейзъл скочи от стола си, още преди да се приближало масата. Съобщих ѝ новината. За миг настъпи тишина.

— О, Скот, как ще свърши всичко това?

— Имам много добра идея — отвърнах спокойно аз. — Искам да вземеш такси и да си отидеш вкъщи. Ще го направиш ли? Върви си вкъщи и ме чакай.

Тя преглътна, но не отмести поглед от мен.

— Внимавай, Скот.

— Ще се опитам.

Когато таксито ѝ потегли, аз останах в тъмнината, за да събера мислите си. И така Бенедикт Майлоу бе мъртъв. Самият факт не ме изненада. Някой все трябваше рано или късно да го отстрани от играта.

Той бе заплаха за Арнълд Париш, защото можеше да проговори. За Странг бе още по-голяма заплаха. Адвокатът никога не можеше да бъде сигурен кога Майлоу ще се стопи под въздействието на високата температура.

Нямаше как да не се случи. Независимо от това дали приятелите на Хюго Ритър ме очакваха, или не, трябваше да се върна в апартамента си. Само за малко. Бях скрил оръжието си, деветмилиметров пистолет, който бях взел от един немски полковник по време на войната.

Случаят приближаваше кулминационната си точка и не исках да се движа повече без оръжие.

Още щом влязох във фойето, някой излезе от тъмнината и аз се вцепених. После лицето на фибрата се освети. Беше Лора Браун и на мен ми олекна.

— Лора — извиках я аз. — Какво има? Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали и цялата беше напрегната.

— Можем ли да се качим горе? Трябва да ви покажа нещо. Нещо ужасно.

XXV

Върху масата беше наредено съдържанието на малката кожена торба. То привличаше погледа ми — масивна златна гривна и чифт обеци. Обещите бяха специални, ръчна обработка, два грамадни скъпоценни камъка бяха инструктирани върху тях и аз веднага ги разпознах.

— Откъде ги взехте, Лора?

— Открих ги в жабката на автомобила на Стийв — гласът ѝ едва се чуваше.

— Кога?

— Днес следобед. Имах свободен ден и исках да отида в провинцията. Полицията ми даде плик с вещите на Стийв, вътре бяха и ключовете от колата му. Знаех къде я паркира. Беше стояла на улицата няколко дни и предното стъкло беше мръсно. Погледнах в жабката за някакъв парцал и ето какво открих.

Гърлото ѝ бе пресъхнало и гласът ѝ излизаше с мъка.

— Били са нейни, нали? На Клеър Макайвър?

— Да — отвърнах аз.

Изобщо не се съмнявах. Обещите ясно се виждаха на снимката с Никълъс Странг в нощния клуб. Снимката, направена същата нощ, през нощта на убийството.

Лора нещастно преглътна:

— Четох във вестниците, че е била убита и че бижутата ѝ са били откраднати.

В очите ѝ се появиха сълзи.

— Собственият ми брат! Как е могъл да направи такова нещо?

— Мислиш, че е виновен за убийството?

Тя извърна поглед.

— Така трябва да е. Не виждате ли? Всичко говори за това — бижутата, парченцето от роклята ѝ, дори времето, по което е била убита.

— Какво за времето на убийството?

— Четвъртък вечер. Почивният ден на Стийв. Имал е прекрасна възможност да го стори.

Гласът ѝ пресекна.

— Щастлива съм, че мама не е жива. Срамът щеше да я убие.

— Каква кола притежаваше Стийв?

— Линкълн. Няма защо да повдигате вежди. Беше седемгодишна и струваше само двеста долара. Принадлежеше на семейство Макайвър. Бяха решили да я продадат и я продадоха на Стийв.

Отидох до барчето, налях внушителна глътка бренди в една чаша и ѝ я занесох.

— Изпийте го — казах аз. — Всичкото.

Тя го изпи и се закашля.

— А сега тръгвайте, накъдето си бяхте наумили — посъветвах я аз. — Качете се на колата и напуснете града. Промяната ще ви се отрази добре. Пренощувайте в някой мотел.

— Утре съм на работа.

— Забравете за работата. Винаги можете да си намерите друга. И не се тревожете много за Стийв. Каквото и да е сторил, мисля, че не е виновен за убийството.

— Само така говорите.

— Не, мисля го.

След като тя си тръгна, аз си позволих да пийна. После с неумолим жест отстраних бутилката. Имах нужда от бърза и точна мисъл и може би щяха да ми потрябват и такива рефлексии.

Извадих пистолета си от скривалището. Напълних пълнителя и го напъхах вътре. После сложих един куршум в задната част на цевта за всеки случай. Намествах пистолета под колана си, когато телефонът иззвъня.

Беше Винсънт Макайвър.

— Джордан? — Гласът му бе развълнуван. — Слава богу, че сте си вкъщи. Страшно съм разтревожен, приятелю. Върнах се преди около час и видях, че Ейми си е отишла. Това е лудост, изобщо не мога да го разбера. Прислужницата каза, че е опаковала нещата си и е тръгнала с мисис Париш. Десет пъти звънях по телефона в апартамента ѝ, но никой не отговаря. Ейми не ми е оставила никакво съобщение, нито думичка, нищо, а това не е в нейния стил.

— Защо се обаждате на мен?

— Защото претърсих спалнята ѝ и открих вашия телефонен номер и адреса ви на нощната ѝ масичка. Имате ли представа какво се е случило? Казвала ли ви е нещо?

— Да — отвърнах аз. — Ейми иска развод.

— Какво? — Гласът му се издигна цяла октава.

— Знаете, че е ревнива и какво отношение има към изневярата. Твърди, че не сте ѝ верен.

— Боже мой! Защо?

— Докато бяхте във Филадельфия се получи писмо. Ухаеше на парфюм и Ейми го отвори.

От устата му се изтръгна вик на страдание:

— Не! О, не!

— О, да. Името ѝ е Денис Хауард.

— Чуйте, Джордан. Момичето не означава нищо за мен. Нима Ейми иска развод заради едно писмо?

— Не съвсем. Писмото я направи подозрителна и тя нае частен детектив. Почакайте да чуете името му. Бенедикт Майлоу. Същата птица, която наехте да следи Клеър. Ирония на съдбата, нали? Проследил ви до парк-хотел „Трейси“ и сега Ейми знае колко време сте останали при момичето. Когато получи доклада, това я довърши. Повика племенницата си, Айрийн Париш пристигна и я прибра.

— Но аз съм невинен, Джордан. Кълна ви се.

— Знам — отвърнах аз. — Вие сте подведен.

— Какво? — Беше разярен.

— От Арнълд Париш и жена му. Изфабрикували са всичко заедно с Денис. Париш написал писмото. Знаят, че на Ейми не ѝ остава много да живее и се опитват да разстроят брака ви.

Той си взе дъх и дрезгаво изрече:

— Трябва да я видя. Къде са я завели?

— Изолирана е — отвърнах аз. — Не допускат никого до нея. Дори и мен, а аз съм ѝ адвокат.

Той не повярва на ушите си.

— Ейми ви е наела?

— Защо не?

— Слушайте — гласът му звучеше отчаяно. — Идвам при вас. Веднага тръгвам. Ще отидем заедно при нея. Вие можете да ги

накарате да отворят вратата. Ще свършим с тази работа веднъж и завинаги. Още тази нощ.

— Добре — отвърнах аз. — Чакам ви.

Значи всичко щеше да се разбере след малко. Всяко нещо щеше да дойде на мястото си. Започнах да се изпотявам, отидох до прозореца и го отворих. Нощното небе беше мрачно и въздухът бе зареден с електричество.

Мислех си за Арнълд Париш, който злорадства от временния си триумф. Мислех си за Никълъс Странг и за несъстоятелната му логика. Мислех си за Винсънт Макайвър, който пришпорваше сребристосивия си бентли край Хъндсън.

Насилието ражда насилие. Трима души бяха мъртви. Клеър, Бантън и Майлоу. Първото убийство е трудно, но следващите са полесни.

Телефонът отново иззвъня.

— Скот? — обади се Хейзъл. — Тревожех се. Добре ли си?

— Чувствам се чудесно.

— По радиото съобщиха, че утре денят ще бъде хубав. Чудех се дали няма да можем да излезем на пикник и...

— На какво?

— На пикник. Нали се сещаш — сандвичи и бръшлян.

— Може би — отвърнах аз. — Ако всичко върви добре.

Представлението е тази нощ.

Тя шумно си взе дъх.

— Идвам веднага, Скот.

— Не, Хейзъл. Стой, където...

Но нямаше никакъв смисъл. Тя бе затворила телефона. Обадох се на лейтенант Ноула и накъсо му разказах как стоят нещата. После поканих Бил Постили, който наистина заслужаваше билет за представлението.

Навън заваля, гръмотевици разтърсиха стъклата на прозорците.

Постили живееше наблизо и пристигна пръв. Изтърси водата от палтото си, погледна ме с любопитство и отиде направо при барчето за глътка бърбън. След няколко минути на вратата се позвъни — дойдоха сержант Уиник и Арнълд Париш. На масивното лице на адвоката бе изписано съдържано възмущение; той се развика:

— Виж, Джордан, какво означава всичко това?

— Търпение — отвърнах аз. — Ще разбереш.

Отново се позвъни. Този път беше Ноула, а зад него се влачеше Никълъс Странг. Улових враждебния му поглед, а след това поканих всички в дневната. Ноула настръхна и се отправи към масата. Повдигна обещаните и ги загледа съсредоточено.

— Откъде ги взе?

Информирах го за посещението на Лора Бантън.

Той се обърна към Странг.

— Виждали ли сте ги?

— Да. Клеър ги носеше в нощта на убийството. — Той облиза устните си. — Това не обяснява ли причината за смъртта ѝ?

— Нейната може би. Но не и тази на Бантън.

Отново чух звънеца и отидох да отворя. Винсънт Макайвър се бе променил. Бръчки на отчаяние обрамчваха разтревоженото му лице, а от изисканите му маниери нямаше и следа. Пръстите му се впиха в ръката ми.

— Не бива да се бавим, Джордан. Ейми в апартамента на Париш ли е? Там ли са я завели?

— По-спокойно — казах аз. — Ейми е в безопасност. Няма да ѝ сторят нищо лошо. Влезте.

Компанията го сепна.

Той познаваше Странг и Париш, но лейтенантът и помощник окръжният прокурор му бяха непознати. Аз му ги представих и той ме погледна въпросително.

— Намерихме някои от бижутата на Клеър — започнах аз.

Удивеният му поглед проследи показалеца ми.

— Познавате ли ги? — попита Ноула.

— Разбира се. Гривната е купена от Картие, а обещаните бях поръчал в Мексико. Къде ги открихте?

— Бяха в колата на Стийв Бантън.

Той замълча за миг, после бавно поклати глава.

— Аз... не мога да повярвам. Познавах Бантън. Той работеше при мен години и... е, да очерни жената на работодателя си, това мога да го разбера. Но убийство!... Отново поклати глава. — Изглежда невъзможно.

— Прав сте — отвърнах аз. — Бантън не е убил Клеър.

— Тогава... откъде е взел бижутата?

— Никога не ги е вземал.

— Не разбирам.

— Много е просто. Били са подхвърлени в колата му, след като са го убили. След като е станало ясно, че смъртта на Клеър не е злополука.

Той разпери безпомощно ръце.

— Но защо?

— За заблуда на полицията. За да изглежда така, като че ли Бантън е блъснал Клеър с колата си и е откраднал скъпоценностите ѝ. Защото Бантън също е бил мъртъв и няма да може да проговори. Няма да има смисъл да се правят повече разследвания.

— Какво е станало с останалите бижута? — Въпросът бе зададен от Странг, който силно бе смръщил вежди.

— Почакай — отвърнах аз. — И така, получаваме впечатлението, че Бантън ги е откраднал. Няма средства да се издържа, а живее на широка нога. Парите му наистина са били придобити с измама. Шантажирал е някого.

В стаята цареше тишина. Дъждът чукаше по стъклата на прозорците.

— Хайде — обадох се аз. — Попитайте ме кого.

Никой не проговори. Странг бавно прекара върха на езика по горната си устна. Арнълд Париш шумно дишаше. Погледнах Макайвър и забелязах, че под очите му се бяха появили тъмни кръгове, които подчертаваха пепелявия цвят на бързо стареещото му лице.

— Започнало е от развода ви — казах аз. — Клеър го е искала, не вие. И ето че се появява Странг, съветва я как може да се направи и всъщност урежда всичко. Именно Странг...

Адвокатът издаде звук, като че ли някой го души и се хвърли към мен.

XXVI

Не можа да ме удари. Ноула го улови за китката и му подложи рамо. Лейтенантът беше по-лек с десет килограма, но Странг се намръщи от болка.

— Спокойно, адвокате. Оставете го да довърши.

Аз продължих.

— Във всеки случай заговорът със залавянето в хотела не е от значение. От значение е датата на развода. Получих развод за Макайвър преди две години и временното постановление беше подписано през май. По онова време той беше в Калифорния, където се е запознал с Ейми Вай Дорн. Любовта им разцъфтяла и те се оженили. Поне са направили церемония. Някакъв незначителен мирови съдия извършил ритуала и подписал акта за брак. Но той си е загубил времето и мастилото му е отишло напразно. Актът не струва и хартията, на която е написан.

— Защо? — Въпросът бе зададен от Ноула.

Погледнах Макайвър.

— Кажете му вие.

Но той бе изгубил и ума, и дума. Продължаваше да ме гледа втренчено, лицето му бе восъчно бяло.

— Добре — продължих аз. — За да стане временното постановление заключително, нужни са деветдесет дни. Дотогава той е бил все още съпруг на Клеър. Законът е категоричен и не позволява никакви изключения. Но той се е оженил за Ейми на 10 август. Деветдесет дни не са били изминали. Така че вторият му брак е невалиден, незаконен и той може да бъде обвинен в двуженство.

— Сигурен ли си? — попита Ноула.

— Актът за граждански брак е в джоба ми.

Той се обърна към Странг:

— Знаете ли този факт?

— Не. — Адвокатът бе категоричен.

— Вероятно казва истината — намесих се аз. — Само още един човек го е знаел.

Всички погледи се отправиха към мен в очакване.

— Първата му жена, Клеър — заявих аз. — Отлетяла е за Калифорния същото лято след развода. Леля ѝ ми каза, че мразела Калифорния. Може би Странг ще ни каже, защо е заминала.

— Пари — изрече безизразно той. — Макайвър продаде книгата си на филмовата студия за много пари. В издръжката на Клеър трябваше да влезе ѝ част от тях. Тя не повярва на сметките му и отиде при продуцента, за да провери сама сумата.

— Издръжка ли? — Ноула повдигна вежди. — При развод по нейна вина тя е нямала право на издръжка.

— Нямала е — отвърнах аз. — Вероятно това е била част от сделката, която Странг е сключил с Макайвър.

— Добре, адвокате. Продължавай.

— Сами можете да се досетите за останалото. Клеър се е появила на сцената. Знаела е, че Макайвър ходи с Ейми Ван Дорн. Вероятно е заподозряла за женитбата и е разбрала, че е незаконна. Ето защо се заела да разкрие всичко. Пред нея е стояла златна мина и тя е трябвало само да протегне ръка. Хванала е любимия си съпруг натясно. Ако проговори, той ще изгуби Ейми Ван Дорн и ще отиде в затвора, обвинен в двуженство. Накарала го е да плати и след като са се завърнали в Ню Йорк е продължила да го изстисква.

Макайвър се бе вцепенил, като че ли му бяха вкарали огромно количество упойка.

— Нямам е избор — продължавах аз. — Плащал е, докато един ден, неизбежно, товарът е станал твърде тежък. Парите му се стопили, а Клеър продължавала да го притиска. Нищо не е могло да я задоволи и с растящо отчаяние Макайвър е дошъл до извода, че трябва да се вземат драстични мерки. Взел ги е, когато се е уговорил да се срещнат във Ван Кортланд Парк.

— Мястото е доста неподходящо за срещи — отбелязва Постили.

— Не чак толкова. Той я е предупредил за ревността на Ейми. Не е могъл да си позволи да се срещне с Клеър на публично място, ето защо я е чакал в парка и е направил онова, което е трябвало да се направи. Не знам точния механизъм на неговите действия. Вероятно най-напред я е ударил, а после я е блъснал с колата си. Изпуснал е

въздуха от гумата ѝ, да изглежда като спукана и е измъкнал скъпоценностите ѝ, за да създаде впечатлението, че е била ограбена.

Странг се бе навел напред и се бе вторачил в Макайвър, а една синя вена бе изпъкнала на челото му. Все още чувах как Париш диша с отворена уста.

Продължих да разказвам:

— После се е върнал в Ривърдейл. Бантън е имал почивен ден и той сам е вкарал колата в гаража. Измил я е, за да изтрие всякакви следи. На другата сутрин, когато е прочел вестниците, е мислел, че е в безопасност. Започнал е да диша спокойно. Но не за дълго. Бил избегнал едната заплаха, но в същото време създал друга, още по-опасна. Защото на сутринта, когато Бантън се е върнал и видял измитата кола, той е заподозрял нещо. Подозренията му са се засилили, когато в сутрешните вестници прочел за смъртта на Клеър. Веднага е направил оглед на колата. Напъхал се е чак отдолу и е намерил парченце плат от роклята на Клеър, откъснато от шасито. Познал го е от снимките.

— Звучи логично. — В погледа на Постили се четеше високата му оценка за мен.

— То е логично. Защо иначе би пазил парченцето като улика? Само защото не той е извършил престъплението, а то е можело да послужи за доказателство.

И Ноула, и Уиник не отлепяха поглед от Макайвър и дебнеха всяко негово движение.

— От трън та на глог — продължавах аз. — Сега Бантън е започнал да го притиска. Но този път не са го шантажирали за двуженство, а за убийство. Заложил е много и е изгубил. Но в душата си е знаел, че отново ще се съвземе. Шансът му се е появил, когато аз посетих Бантън в хотела. Защо Бантън не искаше да ме пусне вътре в стаята? Защото вече е имал посетител. Вътре е бил Макайвър, който се е тревожел за разследванията на Окръжната прокуратура. Той е трябвало да наследи много пари от Ейми и не е желал колата му да се преобърне. Прав ли съм, Макайвър?

Не очаквах отговор и не получих такъв. Погледът му показваше, че се е предал, очите му бяха вперени в небитието.

— Макайвър е нямал никакви пари — продължих аз. — Бантън е искал той да наследи парите на Ейми. Колкото повече притежава,

толкова повече ще плаща. Когато пристигнах, Бантън ме задържа навън, докато Макайвър се скрие. Той е чул разговора ни. Знаел е, че има свидетели, които ще удостоверят, че съм бил там. Носел е пистолет. Условиата са били идеални и той е решил да нанесе удара. Направил го е още щом съм излязъл и е телефонира в централата, като е прошепнал моето име. Идеална клопка и той почти бе спечелил играта, особено след като подхвърли пистолета си в апартамента ми.

— Не се ли е тревожел за парченцето плат? — попита Постили.

— Вероятно. Но това е бил пресметнат риск. Можеше никога да не се намери, а ако се намереше, кой би се сетил с какво е била облечена Клеър преди седем месеца?

— Защо е подхвърлил бижутата в колата на Бантън?

— Това му е хрумнало после. Опитвал се е да запълни всички празноти, за да ни убеди, че Бантън е убил Клеър. Но картите се обърнаха против него. Не е знаел, че Ейми е наела частен детектив да го следи. Бенедикт Майлоу го е видял да подхвърля бижутата и вероятно му е направил някакво предложение. Този път вече Макайвър не се е бавил нито миг. На два пъти са го шантажирали и нервите му са били достатъчно изпилени. Затова бързо е взел решение. Наоколо е нямало никой и той го е убил на място. Имал е друг пистолет. Може би все още е у него и можете да докажете...

Вероятно му бях напомнил. Не знам. Но Винсънт Макайвър направи нещо глупаво и безполезно. Пистолетът беше в джоба му и той го измъкна. Нима се надяваше да се справи с професионалисти като Ноула и Уиник?

А може и да не е било толкова глупаво.

Може би в съзнанието му се бе появила нерадостната картина да се види на подсъдимата скамейка. Може би се е страхувал от спектакъла в съда и агонизиращото очакване на екзекуцията. Може би се е надявал да предизвика Ноула да я извърши там, на място.

Това би било много по-лесно и ако Ноула не го стореше, самият той можеше да свърши със себе си.

Видях как Бил Постили се напрегна, готов за скок. За един кратък миг си помислих да скоча върху Макайвър. Но никой от нас не се помръдна. Не искахме да се изпречим пред куршума на Ноула. И така лейтенантът нямаше избор.

Той бавно и точно се прицели.

Видях как Макайвър размаха ръце, китката му висна, а лицето му мъчително се сви. Той рефлексивно дръпна спусъка и куршумът със свистене се заби в мазилката на тавана. В същия миг коридорът се изпълни от пронизителен писък и звънецът неистово зазвъня. Отидох и отворих вратата.

С бяло като лист лице Хейзъл ме огледа да види рани от куршуми по тялото ми и като не забеляза нищо подобно, се хвърли в обятията ми.

XXVII

През нощта небето се бе изчистило и на сутринта грееше ярко слънце. Планината блестеше изкъпана в далечината и на кобалтово синьото небе мързеливо се носеше едно-единствено облаче. Разстлах одеялото на тревата, докато Хейзъл разопакова сандвичите.

— Пиле или език? — попита тя.

— Пиле — разсеяно отвърнах аз.

— Майонеза или горчица?

— Майонеза.

— Бира или кола?

— Бира.

— Слушай, бърбреце, толкова се стараех да приготвя обяда. Можеш да покажеш поне малко въодушевление.

— Мисля.

— За кого?

— За Айрийн и Арнълд Париш. Трябваше да видиш лицата им, когато Ейми Ван Дорн диктуваше завещанието си снощи, с което оставяше всичките си пари на дома за превъзпитание на млади момичета.

— Блазе им на тези момичета. Как прие новината за Винсът?

— Беше нещастна, разбира се. В крайна сметка бе живяла с този мъж почти две години. Но вече се бе примирила с мисълта за развод и успя да се овладее.

— Върна ли се в Ривърдейл?

— Да. Аз я откарах.

Хейзъл ми подаде картонена чаша и бутилка бира.

— Какво ще му направят на Никълъс Странг? — попита тя.

— Ще го задържат — отвърнах аз. — Изфабрикувал е улики за бракоразводното дело, но не съм сигурен дали ще могат да го докажат. Главните свидетели са мъртви — Клеър, Бантън и Майлоу. Макайвър може и да проговори, но това си е работа на Лохман, не моя.

— А Винсът — ще го съдят ли за убийство?

— Трябва. Той вече си призна.

— Значи всичко е наред.

— Да, освен онази афера с фалшивите пари. Но пък имат много добра следа. Организацията е изпратила свой адвокат да представлява Хюго Ритър, ала Ритър е отказал да се срещне с него. Сега секретните служби проверяват всички клиенти на адвоката и това може да стесни кръга от заподозрените.

Преглътнах последното парченце пиле и облизах пръстите си. Хейзъл ме погледна от другата страна на одеялото.

— А ти, адвокате, как се чувствуваш ти?

— Великолепно.

— Да ти подам ли десерта?

— Не си прави труда. Сам ще си го взема.

Улових я и Хейзъл изскимтя така, че се чу на цели два километра разстояние.

Издание:

Автор: Харолд К. Мейзър

Заглавие: Висок, мургав и... мъртъв

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Делфин прес

Град на издателя: Бургас

Година на издаване: 1991

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ДФ Бряг-принт, Варна

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7112>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.